

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 147 * Ekim 2009 * Fiyatı: 1,50 TL * ISSN: 1302-7506

**Devrimci gençliğin militanlığı ile
YÖK'e karşı ayağa kalkalım!**

- Bologna Süreci 2009 Toplantısı eleştirisi
- IMF protestoları

www.partizanarsiv.net

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

SUNU

Merhabalar,

IMF-DB toplantısına karşı örgütlenen militan protestoların ardından gençlik hareketi açısından tarihsel öneme sahip olan 6 Kasım'a doğru yol alıyoruz. Dergimizin Ekim sayısını da gençlik hareketinin bu gündemlerini göz önüne alarak kolektif bir çaba ile hazırladık.

Dergimizin sayfalarında IMF-DB karşıtı eylemlere katılan YDG'lilerin eylemlerin hemen ardından yazıya döktükleri izlenimlerine yer veriyoruz. YDG'lilerin militan ve aktif şekilde katıldığı ve çok sayıda gözaltı ve yaralı verdiği bu eylemlerin deneyim hazinemizi zenginleştirdiği inancındayız.

Dergimizde ayrıca 6 Kasım ve YÖK'ün misyonu ile

ülkemizde eğitim üzerine inceleme ve perspektif yazılara yer veriyoruz. Bununla birlikte ülkemizde YÖK'ün eğitimi ticarileştirme yönlü saldırılarına rehberlik eden Bologna Süreci'nin Nisan 2009'da Belçika'da gerçekleştirdiği toplantının ardından kamuoyuna sunduğu belgelerin geniş çaplı bir değerlendirmesine ve eleştirisine de yer veriyoruz.

Bu çalışmalar hem sistemin halk gençliğine yönelik saldırı ve politikalarını anlamada hem de politikalarımızı derinleştirme ve kitle çalışmamızda yararlanma açısından önemlidir ve ilgiyle okunacağı inancındayız.

Dergimizde ayrıca Kolektifin Sesi, Gençliğe Notlar ve Birlik köşelerimizde birbiriyle bağlantılı ve örgütlü duruşun önemi ve karşılaştığımız sorunlar üzerine yazılara yer veriyoruz. Bu yazıların kolektif şekilde değerlendirilip tartışılmasının yararlı olacağını düşünüyoruz.

Okulların açılmasıyla beraber hareketli bir güz dönemine giriş yapmış durumdayız. Bu dönemde kitle hareketliliğinin gelişimi açısından oldukça elverişli koşullara sahibiz. Yeter ki devrimci gençler ısrarla gençlik kitleleri içinde faaliyetlerini sürdürebilsin...

www.yenidemokratgenclik.com www.ydg-online.org bolognasureci.blogspot.com

İÇİNDEKİLER

İsyan	4-5	Birlik	30-31
IMF-DB Protestoları	6-11	Dosya: Bologna Süreci	32-44
Forum	16-18	Göçmen Genç	45
Ufuk	19	Haluk Zorusevmez	48-49
Denge Civane	20-21	Komünist ustalardan öğrenelim	50-51
Kollektifin Sesi	22-27	Genç Kadın	54-55
Gençliğe Notlar	28-29	Bellek	60-61

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No: 8/1 Ak-saray-Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Yön Matbaacılık
Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-mail: umutyayimcilik@tmail.com ISSN: 1302-750

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahooogroups.com

BÜROLAR

► **Kartal:** İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Kartal, Tel: (0216) 306 16 02
► **Ankara:** Sağlık 1 Sk. No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
► **İzmir:** 856 Sk, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
► **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3 Cep: 0 542 216 48 00
► **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0 446) 223 67 18 Cep: 0 536 697 94 19
► **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
► **Mersin:** Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 118 Cep: 0 545 685 25 27
► **Avrupa Merkez Büro:** Weseler Str 93 47169 Dusbürg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958

BANKA HESAP NUMARALARI

Selma Şahin

Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

Euro Hesabı: 48209849-5001

TL Hesabı: 48209849-5002

TÜRKİYE'DE HER ŞEY DEĞİŞİYOR MU?

✘ Yaşanan gelişmeler karşısında “değişen bir şeyler var mı?” sorusuna sormak, devrimciler açısından zaruridir. Ancak yaşananları doğru değerlendirmedikçe, devlet gerçekliğini incelemedikçe ve bunlardan doğru sonuçlar çıkarmadıkça peşinen artık daha iyi bir ülkede yaşadığını iddia etmek büyük hataların önünü açacaktır.

AKP Hükümetinin ulusal sorun konusunda açılım, IMF'ye rest, ülkeyi demokratikleştirme, DTP milletvekillerinin mahkemeye zorla götürülmelerini engellemek için yasada değişiklik yapma girişimleri, Davos'ta İsrail'e rest çekme vakaları Türkiye'de çok şeyin değiştiğini mi gösteriyor? Öyle ki askerler artık sivil mahkemelerde yargılanıyor, üniversitelerde Kürt diline yönelik açılımlar yapılıyor. Tüm bu yaşananların ortasında Türkiye'de gerçekten bir şeylerin değiştiğini, en azından değişmeye başladığını düşünen geniş bir kesimin olduğunu biliyoruz.

Yaşanan gelişmeler karşısında “değişen bir şeyler var mı?” sorusuna sormak, devrimciler açısından zaruridir. Ancak yaşananları doğru değerlendirmedikçe, devlet gerçekliğini incelemedikçe ve bunlardan doğru sonuçlar çıkarmadıkça peşinen artık daha iyi bir ülkede yaşadığını iddia etmek büyük hataların önünü açacaktır. Son dönemde yaşananların dökümü yapıldığında devrimciler açısından dikkat edilmesi gereken onlarca gelişmenin olduğu görülecektir.

Sadece bu sene içerisinde yaşanan hukuksuz tutuklamalar, garip iddianameler, çıkarılan yeni yasalar, katledilenler, zamlar vb Türkiye'de temel konularda bir şeyin değişmediğini göstermektedir. Daha geçtiğimiz günlerde atılan bir havan topu sonucu ölen 12 yaşındaki Ceylan'ın durumu, bölgenin “teröre destek veren yer” kapsamında olduğu için Ceylan'ın otopsisinin karakol bahçesinde yapılması ve Münevver Karabulut cinayetini aylar boyunca soruşturan acar burjuva medyanın Ceylan'ın ölümüne ilgisizliği, kafayı fena halde hükümetin açılım adımlarına takanlara esasta ders niteliğindedir.

İncelemenin geç başlatılmasının yanı sıra İHD'nin iddiasına göre delillerin karartılması durumu da bu duruma tuz biber ekmektedir. DTP Diyarbakır Milletvekili Aysel Tuğluk, “Bir kız çocuğu annesine ‘Makarna yap’ diyor, dışarı çıkıyor. Beş dakika sonra o anne çocuğunun iç organlarının oraya buraya savrulduğunu görüyor. Bu parçaları eteğine koyarak taşıyor. O anneye barış sürecinde olduğumuzu nasıl izah edeceğiz. Bu insanlar affedecek mi devleti?” (Milliyet Online, 2 Ekim 2009) derken durumun özetini sunmaktadır.

Açılım konusunda büyük beklentilere kapılanların artan hukuksuzluklara gözlerini kapamaları büyük bir tehlike olarak karşımızda durmaktadır. Yaratılan ortamda toz dumana karışmakta, büyük laflar edilmekte ancak arka planda “aynı tas, aynı hamam” durumu devam etmektedir. Yine işçi ölümleri yaşanmakta, yine halkın hakları bir bir gasp edilmekte, yine hukuksuz tutuklamalarla ve okuyanı heyecanlandıran iddianamelerle büyük yazarlara taş çıkarılmaktadır. İkitelli'de “sel” yüzünden ölen kadın işçiler, 22 Eylül'de Tuzla'da yaşamını yitiren 128 işçi olan Halil Daş, 2 Ekim'de Hatay'da bir ayakkabı imalathanesinde meydana gelen patlamayla yaralanan 5 işçi, Türkiye'nin iş güvenliği konusundaki karnesini göstermektedir. Havan topu, mayın ya da çalıştığı yerde “kaza” sonucu insanların ölmesi artık kanıksanır hale gelmiştir. Yaşanan her felaketin ve ölümün ardından yapılan sorumsuz açıklamalar, “değişimin” kanıtıdır.

Tüm bu yaşananlara rağmen IMF Başkanına ayakkağı fırlatılması eylemini değerlendiren Başbakan Erdoğan, eylemi, sınırı aşan bir eylem olarak değerlendirerek,

"Her türlü protestoyu yapabilirsiniz. Kaldı ki bu protestolar fiili bir durum, Bunu protesto olarak kabul etmiyorum, bu bir saldırdır. Protesto başka şey." (Milliyet Online, 2 Ekim 2009) demektedir. Ülkedeki değişimin, demokratik protesto hakkını verdiğini anlatmaya çalışan Erdoğan, aynı anda dışarda eylem yapanların yaka paça gözültüne alınmasına, İstanbul Üniversitesi'nin açılış gününde harçlara karşı yürüyüş yapanlara yönelik polis saldırısına, rock işareti yapan öğrencileri gözültüne aldırmasına değinememektedir. Öyle ki eylemcilere kurşun sıkarak öldüren askerlerin Yargıtay kararlarıyla beraat ettirildiği, Deniz Seki gibilerin uyuşturucu kullanmak ve satmak suçundan yargılanırken serbest bırakıldığı, hasta devrimci tutsakların ise ölüme terkedildiği bir ülkede "değişenin" ne olduğunu ısrarla sormak gerekmektedir. Yani Başbakanın dediğini "sınırı aşan eylemlere girişmeyin" şeklinde değil, "sınırı kimin aştığı önemlidir" şeklinde yorumlamak daha doğru olmaktadır. Uyuşturucu alıp satabilir, kullanabilirsiniz ama devrimciyseniz somut hiçbir kanıt olmadan aylarca hatta yıllarca hapiste kalabilirsiniz. Haklarında sadece "örgüt üyesi olma" iddiası bulunan, "akşam makarna yapalım", "kendine iyi bak" vb telefon mesajlarından başka iddianamede somut delil de bulunmayan davalarda onlarca devrimci tutuklu olarak yargılanmaktadır.

Değişimin okullar ayağında ise hiç de yabancı olmadığı olaylar yaşanmaya devam etmektedir. Bazı üniversitelerde açılması planlanan Kürt Dili bölümleri-

ne rağmen soruşturmalar, uzaklaştırmalar, okuldan atmalar, "demokratik hakkını" kullanan öğrencilerin tepesinde Demokles'in kılıcı misali sallanmaya devam etmektedir. Onlarca öğrencinin geçtiğimiz eğitim-öğretim döneminden kalma cezaları duruken, harçlara ücretlerden fazla zam yapılırken yaşananları çirkinliği makajla kapatma çabası olarak adlandırmak sanırım hatalı olmayacaktır. Bakımsız yurtları, harçları ve soruşturmalarıyla yeni bir dönem açılımdan nasibini alarak başlamış durumdadır.

Liselerde de daha eğitim-öğretim döneminin başında yaşananlar, demokratik değişimin liselere uğramadığını kanıtlar niteliktedir. Bu sene uygulanmaya başlanan okul polisi projesinin ilk vukuatı, Ankara Ayrancı Ticaret Meslek Lisesi'nde yaşandı. Okulun 9. sınıf öğrencisi olan Engin Gümüş, görevli okul polisi tarafından gerekçe gösterilmeden 10 dakika boyunca dövüldü. Kayıtlarda yaşanan geleneksel kayıt parası, üniforma rezaletinin ardından okullarda dönem boyunca da öğrencileri zor günlerin beklediği daha baştan anlaşılmıştır.

Burada kısa bir dökümünü verdiğimiz son dönem yaşananlar, "değişimin" sadece küçük bir parçasıdır. Yaşananlara gözlerini sıkı sıkıya kapatanların "açılım"lardan ve demokratikleşme adımlarından beklentileri olabilir ama gerçeği görmek isteyenler için pek bir şeyin değişmediği ve değişmesi için mücadele edilmesi gerektiği açıktır.

Başbakanın dediğini "sınırı aşan eylemlere girişmeyin" şeklinde değil, "sınırı kimin aştığı önemlidir" şeklinde yorumlamak daha doğru olmaktadır. Uyuşturucu alıp satabilir, kullanabilirsiniz ama devrimciyseniz somut hiçbir kanıt olmadan aylarca hatta yıllarca hapiste kalabilirsiniz.

IMF'YE KARŞI ANTI-EMPERYALİST ÖFKE SOKAKLARDAYDI!

6 Ekim

Aylardır gündeme damgasını vuran IMF ve DB toplantısı İstanbul sokaklarında militan eylemlerle karşılandı. Emperyalistler kanlı pazarlıklarını yapmaya gelmeden önce eylemcilere sert davranılmaması uyarısında bulunmuş, ülkemiz egemenleri ise her türlü basın açıklamasına izin verileceğini ancak yürüyüşlere müdahale edileceğini açıklamıştı. Bu kapsamda 1 Mayıs'ta emekçilere ısrarla kapattıkları Taksim Meydanını yürümek koşuluyla açmışlar, en meşru hakkımız olan yürüyüşümüze sert müdahalelerin yapılacağı ilan edilmişti.

İçerisinde sendikaların, devrimcilerin, kitle örgütlerinin bulunduğu IMF ve DB Karşıtı Birlik toplantısının yapıldığı ilk gün Taksim'de toplandı. Ülkemize gelen emperyalistlerin ve işbirlikçilerin yapacakları toplantının biz dünya haklarına ne getireceği üzerine açıklama yapıldı. Açıklamanın ardından yürüme girişimine anında müdahale geldi. Yoğun gaz bombası ve panzerle kitle dağıtılmak istendi.

Birçok kişi gözaltına alındı, kitlenin büyük kısmıyla birlikte ara sokaklarda toplandık. Toparlanmaların ardından hep birlikte sapanlarla, taşlarla polis saldırılarına karşılık verdik. Panzer ve yoğun gaz bombasından tüm kitle ciddi şekilde etkilendi. Meydanda başlayan ça-

Aylardır gündeme damgasını vuran IMF ve DB toplantısı İstanbul sokaklarında militan eylemlerle karşılandı.

tışmalar Galatasaray Lisesi'nden İstiklal Caddesi'ne taşıdı. İstiklal'de ilerledik ve burada da yoğun saldırıyla karşılaştık. Kitlenin bir kısmı bu saldırıda koptu diğer kitleyle birlikte İstiklal'in ara sokaklarına çekildikten sonra tekrar İstiklal'e çıktık. Özellikle İstiklal'de aralarında 16 yoldaşımızın da olduğu çok sayıda gözaltı ve yaralanma oldu. İstiklal'den sonra Okmeydanı'na geçtik. Okmeydanı'nda Partizan olarak DHF ve SODAP'la birlikte yürüyüş yaptık, ajitasyon çektik ve kurumlar olarak açıklamamızı yaptık. İlk gün açıklamanın ardından eylemimizi sonlandırdık.

7 Ekim

İkinci gün toplanarak Agos gazetesi önüne geçmek için yürüdük. Gazetenin önünde ve çevresinde çevik kuvvet ve sivil polisler oldukça yoğunlaşmıştı. Daha Agos gazetesi önünde toplanma saatinden önce tek tek gözaltılar başladı. Ara sokaklardan gelerek toplanan kitleye anında müdahale geldi.

Müdahalenin ardından kitleyle birlikte ara sokaklara çekildik, barikatlar kurduk. Polisin gaz bombası ve panzerle saldırılarına sapanlarımızla ve taşlarımızla karşılık verdik. Sloganlarla Okmeydanı'na doğru ara sokaklardan ve E-5'den yürüyüşümüze devam ettik. Trafikteki otobüslere girerek kitleye IMF ve Dünya Bankasının dünya halklarına ne tür yıkımlar getireceği ve eylemimizin bu kanlı pazarlıkları yaptırmamak için olduğunu anlattık, ajitasyon çektik. E-5'den geçen bir Trafik Polisi aracı kitle tarafından taşlandı. Polisin silah doğrultması sonucunda kitlemiz toparlandı, polisin havaya ateş açması sonucunda kitle aracı bırakıp ilerledi. Okmeydanı'na geçtik ve eylemimizi sonlandırdık.

İstanbul YDG

Biz de varız!

6-7 Ekim'de emperyalizmin toplantısına karşı direniş biz Liseli YDG'liler de katıldık. İlk gün erkenden Tak-sim'de Partizan'la beraber toplandık. Buradan pankartla-rımızla, flamalarımızla, sloganlarımızla meydana yürüdük.

Polislerin vadiye yürüyüşümüze izin vermeyip saldı-racağı belliydi. Ama biz kararlıydık. Onların rahat rahat bu toplantısını yapmasına izin vermeyecektik. Basın açık-laması okunurken son hazırlıklarımızı yaptık. Açıklama-nın bitmesiyle polisin saldırması bir oldu. Ara sokaklara dağıldık. Burada arkadaşlarımızla tekrar birleşerek mey-dana doğru yürüdük. Polis engeline takıldığımızda bu se-fer sapanlarla, taşlarla cevap verdik, barikatlar kurduk. Bir süre burada çatıştıktan sonra geri çekilip İstiklal'e çıkmaya çalıştık. Kısa süre de burada çatışarak ara sokaklara dağıldık. Lisenin arka tarafında toplanarak yine İstiklal'e çıktık. İstiklal'in ortasına kadar "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın!" "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" vb. sloganlarla yürüdük. Polisin bi-zi engellemek için kurduğu bariyerleri alarak onlara kar-şı barikat olarak kullandık. Son teknoloji gaz bombaları-na, zırhlarına, panzerlerine karşı barikatların arkasında sapan ve taşlarla militanca direndik. Polisin tekrardan azgınca saldırısı ve yoğun biber gazının ardından ara so-kaklara çekildik. Polisin üç koldan saldırıp bizi kısırması üzerine birçok arkadaşımız gözaltına alındı. Biz ise dar bir sokaktan İstiklal'e çıktık. Eylemin sona erdiği, Ok-meydanı'nda buluşacağı haberi gelince dağıldık.

Okmeydanı'nda gözaltında olan arkadaşlarımızdan haber almaya çalıştık, yaralanan arkadaşlarla ilgilendik ve eylemi değerlendirdik. Daha sonra Partizan, SODAP ve DHF ile birlikte Okmeydanı'nda yürüyüş düzenledik. Yürüyüşte sloganlarla ajitasyonlarla gözaltıları ve IMF toplantısını kınadık. Ertesi gün devam edecek eyleme çağrı yaptık.

Ertesi gün Okmeydanı'nda toplanarak Pangaltı tara-fına geçtik. Gözaltıların olduğunu duyunca önden arka-daşlarımızın gidip etrafı kontrol etmesine karar verdik. Bu sırada iletişim sorunundan kaynaklı benim içinde ol-duğum bir grup diğerleriyle buluşamadı. Doğrudan çatış-maya giremesek de uzun süre eylem alanında arkadaşla-rımızı aradık.

Bizim amacımız belki bu toplantıyı iptal etmeleri de-ğildi. Bu çok gerçekçi olmazdı. Amacımız onları rahatsız

etmekti. Biz de varız demekti. Bu toplantıyı gündemleş-tirmek, IMF'yi teşhir etmekti. Bu amacı kararlı duruşu-muzla, onların silahlarına, coplarına, panzerlerine, gaz bombalarına karşı direngenliğimizle gösterdik. Refor-mistler kendi deyimleriyle "kendilerine yakışır bir şekil-de" dağılırken biz polislerin azgınca saldırılarına karşı di-rendik.

Yenibosna'dan bir Liseli YDG'li

IMF DEFOL BU DÜNYA BİZİM!

İstanbul'da gerçekleşecek olan IMF ve DB top-lantısına karşı gençlik örgütleri de eylem örgütledi. **2 Ekim**'de Beyazıt Meydanı'nda toplandık. Meydan-dan sloganlar atarak Denizlerin 6. filo eyleminde ol-duğu gibi Dolmabahçe'ye yürümek istedik. Bu iste-ğimiz sonucunda polis tarafından çembere alınarak yürümemiz engellendi. Henüz polislerle tartışırken polislerin gaz maskelerini takması, niyetlerini gös-termişti.

Ardından siyaset temsilcileri toplanarak tram-vayla Kabataş'a geçilmesi kararı alındı. Karar sonu-cunda topluca polis çemberinde tramvay durağına gittik. Eyleme, Kabataş'tan polis çemberinde ve en-gellemeleri arasında Dolmabahçe'ye doğru yürüye-rek devam ettik. Dolmabahçe'de "emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın", "IMF defol, bu dünya bizim", "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mü-cadelemiz" vb. sloganlar attık. Yaptığımız açıklama-nın ardından 6 Ekim'deki eyleme çağrı yaparak ey-lemimizi sonlandırdık.

İstanbul YDG

Halkın malına zarar vermeyiz...

Emperyalistlerin IMF ve Dünya Bankası toplantılarını İstanbul'da gerçekleştirmek istemeleri berabere anti-emperyalist mücadelenin daha da yoğunluklu verilmesini ve emperyalizmin temsilcilerini militan eylemliliklerle karşılama gerekliliğini ortaya çıkarmaktadır. Özellikle yaşanan kriz döneminde bu oldukça önemli ve anlamlıdır. İstanbul'daki eylemlere biz de Amed YDG olarak katıldık.

İlk gün gerçekleştirilen basın açıklamasına polisin saldırısı ile birlikte ara sokaklarda polisle çatışmalar başladı. Bankalar hedef alınıp camları kırıldı. Polis yoğun bir şekilde gaz bombası kullanırken amacı bizleri dağıtmak ve eylemi bitirmekten bunu kolaylıkla başaramayacağını çatışarak göstermek istiyorduk. Yoğun bir abluka vardı ve bu durum hareket alanımızı kısıtlıyordu. Bunun sıkıntısını eylem esnasında yaşadık. Bizleri sivil faşistlerin yoğunluklu oldukları bölgelere itmeye çalışıyorlardı. Tabii burjuva basın bu durumu vatandaşlar eylemcilere tepki gösterdi diyerek halkı yanıltmaya ve linç girişimlerini meşrulaştırmaya çalışıyordu.

İki günlük eylem sonrası 100'ün üzerinde eylemci arkadaşımız gözaltına alındı. Burjuva basın her zaman olduğu gibi anti-emperyalistleri, devrimcileri vandalizm ile suçluyor. Haklıyken haksız duruma düşmeyin diye ahkam kesen bir başbakan çıkıyor. Yaktılar, yıktılar deniliyor bizler için. Doğrudur yakıp

yıktık ama iddia etikleri gibi halkın malına zarar vermedik; vermeyiz de. Zarar verdiğimiz şeyler bankalar, bize saldıran polisler oldu sadece. Bizler bu ülkenin emperyalistlere peşkeş çekilemeyeceğini, böylesi bir duruma sessiz kalmayacağımızı militan bir ruhla haykırdık.

Eylem sırasında bizleri dükkanlarına alıp korumak isteyen esnaflardan, kendinize dikkat edin diyen teyzelerden bunu görmek mümkün. Ancak burjuva basına soracak olursak bunların hiçbiri olmadı ve halk bize karşıydı. Ama halkımız çok iyi biliyor ki; ülkeyi peşkeş çekmek isteyenleri alkışlarla, çiçeklerle karşılamayacağız.

Amed'den bir YDG'li

ANKARA YDG'den IMF ÇALIŞMALARI

Yoksul ülkelerin ekonomilerine el atan, bütün ekonomileri kendi çıkarlarına uygun politikalarla yöneten bir DB ve IMF var. Bu iki virüs birçok yoksul ülkenin ekonomisini alt üst etmiş, binlerce kişiyi işsiz aşız bırakmış durumda. Böylesine halklara zarar veren bir kuruluşa halkların bakışı az çok belliydi. Ve bu kuruluş 1-7 Ekim'de İstanbul'da olacaktı. Bütün bunların bilincinde olarak çalışmalarımıza başladık.

İlk önce Yüksel Caddesi'nde IMF ve DB'nin neden olduğu yıkımları anlatan bir fotoğraf sergisi ve dergi standımızı açıp DB ve IMF'yi teşhir eden ve bu zorba güçlere karşı halk gençliğini İstanbul'a barikatlara çağıran bildirilerimizi dağıttık. Yüksel Caddesindeki çalışmamız 3 gün sürdü ve ilgi oldukça güzeldi. Üçüncü gün polisler standımıza müdahale etmek istediler fakat biz kararlılıkla çalışmalarımızı sonuna kadar sürdürdük. Onun yanı sıra AÜ Cebeci Kampüsü'nde 4 günlük bir stant çalışması ve fotoğraf sergisi gerçekleştirdik. DB ve IMF'yi teşhir eden bildirilerimizin yanı sıra üniversiteye yeni başlayan arkadaşlarımız için üniversitelerde yaşanan sıkıntıları, kısıtlanan demokratik haklarımızı, polis-ÖGB terörünü ve emperyalist eğitim politikalarını anlatan bir "hoş geldin bildirisi" hazırladık. Buradaki çalışmalarımız daha canlı geçti ve oldukça dikkat çekti. Bütün bu çalışmalarımızdan sonra büyük bir heyecanla "Harbiye Güvenlik Vadisi"ne doğru yol aldık.

Ankara YDG

GÖZALTILAR YILDIRAMAZ!

Türkiye'ye yeni saldırı politikaları için 13 bin elemanı ile gelen IMF'yi toplantı yaptığı ilde, İstanbul'da protesto etmek için diğer illerden gelebilenler ve İstanbul'dan katılan bütün yoldaşlarla toplantıların yapılacağı gün olan 6 Ekim'de İstiklal Caddesi'nde buluşup Taksim Meydanı'na kadar sloganlarımızla, alkışlarımızla yürüdük. Orada bir saate yakın bekledik. Bekleyiş sırasında eyleme yeni katılanlar gelirken, basın açıklaması okunmaya başlandı. Basın açıklamasının sonlarına doğru bir ses geldi ve sesin geldiği yöne doğru baktığımızda biber gazı bombasının atılmış olduğunu gördük. Biber gazlarının biri diğerini izledi, öteki diğerini. Biz de tahminimizden biraz daha erken başlayan polis saldırısına karşı meşru müdafaayı kullanmak ve planlanan gibi toplantının yapıldığı yere, Harbiye'ye ulaşabilmenin koşullarını yaratabilmek için ara sokaklara çekildik. Diğer devrimci dostlarımızla aynı sokaklarda beraber çatışmaya başladık.

Polisi engellemek ve kendimizi daha da güvene alabilmek için barikatlar yaparak, gerek barikat önünden gerek barikat arkasından polise taşlarımızla, sapanlarımızla karşılık vererek, polisin zaman zaman geri çekilmesini sağladık. Polisin yoğun biber gazı ve biberli su sıkmasından dolayı diğer sokaklara hızla çekilmeye başladık. O sırada yoğun gazdan dolayı fenalaşan bir yoldaşımızla beraber üç kişi olarak kitleden kopuk ve gözaltına alındık. O sırada ben polislerin geldiğini görmeyerek saklanabileceğimiz bir yer aramaya başladım ancak henüz bulamadan polise yakalandık.

Gözaltına alınırken kafama defalarca tekme atarak yüzümü ve başımı darp ettiler. Gözaltı araçlarına gidene kadar sürekli hakaret, küfür ettiler, psikolojik baskı yapmaya çalıştılar. Basının olmadığı yerlerde bize vuruyor, basını görünce iyi, nazik polis rolünü oynuyorlardı. Benim en çok dikkatimi çeken, onların gazdan etkilenmemelerine rağmen zor nefes alıyor oluşlarıydı, bana yorgun olup olmadığını sorduklarında hayır diye cevap vermem üzerine "sizin enerjinize hayran olmamak elde değil, nasıl bu kadar koşup yorulmuyorsunuz anlamıyo-

rum." diye söyleyince, diğer polis de "Bunlar üniversite öğrencisi, bunlar hiç yorulmuyor" diyerek cevap verdi.

Gözaltına alınırken slogan atmaya başladık ve yolda bizi gören birçok insan da polisleri çıkıştılar, bizi bırakmaları gerektiğini söyleyip, IMF'cileri tutuklamaları gerektiği üzerine konuşmalar yapıp slogan attılar. Araçlardayken, yaralanan polis haberleri geldikçe hırçınlaşan polisler, basın ve halkın olmasından kaynaklı araçlarda bizi darp edemediler. Sadece psikolojik baskı yapmaya, korkutmaya çalışıyor, bağırıp çağırıyorlardı.

Önce muayeneye sonra Vatan polis merkezine gittik. Avukatlarımız orada olduğu için bizi orada da darp edemediler ve nezarete alınmak üzere işleme götürdüler.

Yine o sırada önemli bir durum oldu, bize tutanak imzalatmaya çalıştıklarında imzalamayacağımızı söylemelerini üzerine imtina ediyorum diye yazmamızı söylediler ve imzalamak istemeyen kişilere bu şekilde yazdırdılar. Gece avukatlarımızla görüştüğümüzde bunun anlamını sorduk ve evraka kendi el yazımızla imtina ediyorum diye yazmamızın imzalamamız anlamına geldiğini öğrendik. Normalde bizim yerimize polislerin yazması gerekiyormuş bu cümleyi. Bu sayede devletin hukuksuzluğuna dair bir örnek daha öğrenmiş olduk.

Nezarete yerleştirme işlemleri bitince saat gece yarısını geçmişti. Ancak o zaman avukatlarımızla konuşa-

bildik. Sabaha karşı da ifademizi almaya çağırdıklarında bütün gözaltına alınan, sayısı 90'ı geçen arkadaşlarımızla susma hakkımızı kullandık. Bu süreçte su ve tuvalet ihtiyacımızı giderme isteğimizi ya avukatlarımızı devreye soktuğumuzda ya da bir saat boyunca slogan atıp gürültü yaparak protesto ettiğimizde giderebiliyorduk.

Ertesi gün de bütün gözaltına alınanları üçe bölüp, iki grubu muayeden serbest bıraktılar. Diğer kalan bir grubu da savcılığa çıkarmak üzere götürdüler. Bütün gözaltında olduğumuz süreçte, avukatlarımız yanımızda olduğundan ufak tefek sıkıntılar hariç ciddi bir darp süreci yaşanmadı.

Mersin'den bir YDG'li

MERSİN'DE IMF VE DB KARŞITI EYLEMLER

IMF'yi ilimizde de teşhir etmek için hem 26 Eylül'de ve 6 Ekim'de şehir merkezinde hem de 5 Ekim'de üniversitede olmak üzere diğer örgütlerle üç eylem örgütledik.

26 Eylül'de ESP, EHP, DHF, Halk Cephesi, Partizan, İHD kurumlarıyla bir yürüyüş örgütledik. **"IMF ve DB Defol"** yazılı pankartımızın arkasında yürüyüşe KESK binasının önünden başlayarak, IMF ve DB karşıtı sloganlarımızla Taş Bina'nın önüne kadar yürüdük. Eylemimize Mersin Emek Platformu ve ÖDP de destek verdi. Yürüyüşün ardından okunan basın açıklamasında Türkiye'de geçtiğimiz süreçte yapılmış olan ve yeni planlanan saldırılardan IMF, DB ve yerli uşaklarının sorumlu olduğuna vurgu yaptık ve bu saldırıların karşısında olacağımızı ifade ederek eylemimizi sonlandırdık. Eylem sonrasında da halkımızı IMF'ye ve DB'ye karşı sokağa eylemlere çağıran bildirimlerimiz dağıttık.

5 Ekim'deki eylemimiz üniversitede gerçekleşti. Eylem öncesi bildiri, afiş ve sınıf konuşmalarıyla öğrencileri eyleme çağırdık. Yine **"IMF ve DB Defol"** yazılı, **"IMF ve DB karşıtı Anti-emperyalist Öğrenciler"** imzalı pankartla Fen Edebiyat Fakültesi'nin önünden Meydana kadar bir yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüş sonrasında IMF ve DB'nin yerli uşaklar aracılığıyla uygulanan politikalarına değinen ve onlara karşı mücadele içerisinde olunması gerektiğine değinilen basın metni

okunduktan sonra yine bu saldırıların karşıtı sloganlarımızla eylemimizi sonlandırdık.

6 Ekim Salı günü Emek ve Demokrasi Platformu'nun gerçekleştirdiği eyleme bizler de Partizan ve YDG olarak destek sunduk. Saat 17'de KESK binası önünden başlayan eylem AKP binası önüne yürünerek devam etti. AKP binası önüne kadar gerçekleşen yürüyüşte sık sık İstanbul'daki gözaltıları protesto eden sloganların dışında "Emperyalist haydutlar 6. filoyu unutmayın" vb sloganlar atılmıştır. Kitlenin AKP binası önüne gelmesi ile basın metni okundu. Eylem alkış ve marşlarla sona erdi.

Mersin YDG

Baskılar yıldırılmaz

Emperyalist efendilerin kan emici kurumları İstanbul'da yaptıkları toplantıyla ezilen emekçi sınıflara dönük yeni saldırı paketleri hazırlarken, egemen sınıfların kolluk kuvvetleri ise yapılan protestolara karşı vahşice saldırmakta, gözaltı terörü uygulamaktadır.

Bu saldırılardan bir benzeri de 7 Ekim günü saat 17.00 sularında Konak İskelesi önünde yaşanmıştır. Partizan okurları Neşe Bilgin, İzzet Uysal ve DHF üyesi Korumay Tatar eylem yapacakları gerekçesiyle gözaltına alınmıştır. Partizan, ESP ve DHF ortak bir yazılı açıklama ile gözaltıları protesto etmiştir. Gözaltına alınan arkadaşlarımız ertesi gün serbest bırakılmıştır.

Anti-emperyalist mücadelemizi böylesi baskılar engellemeyecektir.

İzmir YDG

IMF defol!

6 Ekim 2009 günü saat 18'de IMF ve DB'nin Türkiye'deki toplantılarını protesto etmek isteyen aralarında KESK, DTP, EMEP, ÖDP, ESP, HALK CEPHESİ ve Partizan'ın da bulunduğu kitle Malatya Eğitim-Sen önünden Postane önüne kadar bir yürüyüş yaptı. Yürüyüşte "IMF defol bu memleket bizim", "Savaşa değil emekçiye bütçe" vb sloganları atıldı.

Yapılan açıklamada: öncelikle İstanbul'daki IMF protestolarında gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi. IMF'nin ekonomik programlar diye yutturmaya çalıştığı sömürgeleştirme politikaları açıklamada teşhir edildi. Krizin sebebinin emekçi halk değil patronlar olduğu ve faturanın patronlara kesilmesi için halkın örgütlenmesi gerektiği vurgulanarak açıklama sona erdi.

Malatya YDG

ANKARA'DAN IMF-DB KARŞITI EYLEMLER

Ankara'da Partizan ve YDG'nin yaptığı çağrıyla bir araya gelen Alinteri, BDSP, DHF, ESP, Kaldıraç ve TÜM-İGD, IMF'ye karşı Ankara'da yapılacak eylemler için bir eylem takvimi belirledi.

Yapılan tartışmaların ardından eylemleri duyurmak için Kızılay'da stantlar açıldı. Standa ilgi yoğundu. Ardından **1 Ekim** tarihinde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Okunan basın metninde özelleştirmeler isteyen, bizleri işsizliğe mahkûm eden, maaşlarımızı fazla, sosyal haklarımızı geniş bulanın, onların kısıtlanıp gasp edilmesini isteyen IMF olduğu belirtildi. Ve Türkiye'nin her yerinde meydanlarda emperyalizme karşı çıkma çağrısı yapıldı. Coşkulu bir şekilde; işten atılmalara, özelleştirmelere, zamlara "hayır" diye haykıran kitle, eylemi "IMF- DB defol, bu dünya bizim" sloganları ile sonlandırdı.

Eylemlerin ikinci gününde ise aynı kurumlar bu kez Dünya Bankası önündeydi. Otobüslerle alana gelen kitle sloganlarla IMF ve DB'yi teşhir etti. Okunan metinde bu kez emperyalizmin en önde gelen dişlileri olan bu emperyalist kurumlar uyarıldı ve mücadelenin süreceği belirtildi.

Eylemimizin üçüncü gününde daha kapsamlı bir eylem tasarlandı. Öncelikle sloganlarla Sakarya Caddesinde toplanan kitle coşkulu bir şekilde yürüyüşe geçti. Polisin kaldırımından yürüme dayatması karşısında ise kararlılığını koruyan kitle kısa süreli yolu kapatarak Yüksel Caddesine yürüdü. Burada ilk başta basın metni okundu. IMF'nin tarihi, uyguladığı politikaların bağımlılığı nasıl arttırdığı, TC ile olan ilişkileri ve Türkiye halkına getirdikleri anlatıldı. Bu emperyalist kurumların girdiği ülkelerde ekonomiyi düze çıkarmak yanı sıra, sömürüyü katmerlendirdiği belirtildi. Basın metninin okunmasının ardından YDG'lilerin hazırladığı bir tiyatro gösterisi sahnelendi. Bu tiyatro oyununda "IMF ile Var mısın Yok musun" adlı yarışmaya Türkiye adına Tayyip Erdoğan konuk oldu, IMF'yi temsilen Tayyip'e şartlar sunan Henry Bey Türkiye'yi terletti. Etkinliğin son bölümünde IMF-DB'yi teşhir eden, dünyanın farklı yerlerinde IMF-DB karşıtı eylemlerin yer aldığı bir sinevizyon gösterildi. Eylem yine sloganların coşkulu bir biçimde haykırılmasıyla son buldu.

Ankara YDG

Ege Üniversitesi'nde IMF protestosu

Dünya halklarına açlıktan, sefaletten başka bir şey getirmeyen IMF ve Dünya Bankası; 6-7 Ekim tarihlerinde İstanbul'da toplandı. Gündemleri ise "KRİZ". Gerçek misyonu ise "Sistemin yarattığı krizi nasıl halka ödetiriz?" sorusuna cevap bulmaktır.

Kriz, emperyalizmin yarı-sömürgesi olan ülkemizi ise haddinden fazla etkilemiş durumda. Geleceksizleştirme saldırılarından kayıt paralarına, harç zamlarından paralı eğitime kadar bir yığın saldırı ise biz halk gençliğinin payına düşmektedir.

Bütün bu uygulamalara karşı durabilmek, IMF ve Dünya Bankasına karşı olduğumuzu haykırabilmek için **5 Ekim** günü **Ege Üniversitesi'nde** eylem örgütledik. **YDG, SGD, Dev Genç, Ekim Gençliği, EHP Gençliği, DGH** ve **ÖGD'nin** örgütleyicileri olduğu eylemde

"68'DEN BUGÜNE 6. FİLO'YU UNUTMA-IMF DEFOL/Anti-emperyalist öğrenciler" pankartı açıldı. Eylemde sık sık "Ne Dünya Bankası Ne IMF, kurtuluş ellerimizde!", "Kâr değil insan, IMF'ye isyan" vb. sloganlar atıldı. Eyleme Hazırlık binasının önünden başlandı ve E-kafe nin önünde basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında "IMF-DB'ye hayır demek, emperyalist-kapitalist dünya sistemine hayır demektir. Bunun sonucu olan neo-liberal politikalara hayır demektir. Parasız eğitim, parasız sağlık hakkımızı dillendirmektir. Ortadoğu'da oynanan kirlî oyunların bir parçası olmayı reddetmek ve Ortadoğu halklarının özgürlüğünü yükseltmektir. Emperyalizmin askeri olmayacağımızı haykırılmaktadır. IMF-DB'ye hayır demek; halkların kardeşliğini yükseltmektir. Sermayenin üniversitemizde boy göstermesini kabul etmemektir. Bilimsel, parasız, eşit ve anadilde eğitim hakkını savunmaktır.

IMF-DB'ye hayır demek; gecelerinde aç yatmadığımız, gündüzlerinde sömürülmediğimiz yarınları yaratma müjdesidir" denildi.

Ege Üniversitesi YDG

BOZUK EĞİTİM SİSTEMİNE KARŞI ÖĞRENCİ GENÇLİK HAREKETİNİ YÜKSELTELİM

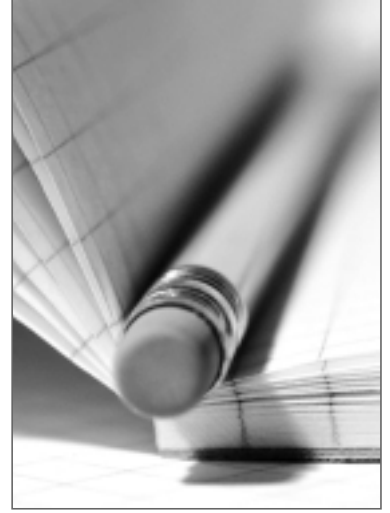
Mevcut eğitim sistemi, halk gençliğinin meşru hakları kapsamında değerlendirdiğimizde reformlarla düzeltilmeyecek kadar bozuk bir biçimde işletilmektedir. Genel çapta modern eğitimin tanımı, “bedence, ruhça sağlıklı, topluma etkin şekilde uyabilen insanlar yetiştirmek”¹ şeklinde ifade edilmektedir. Bu tanım, mutlaka sınıflı toplum gerçeğiyle birlikte değerlendirilmelidir. Tanımın genel kapsamına ifade kazandıran da zaten hangi topluma etkin şekilde uyabilen kişiler yetiştirmek sorusunda gizlidir.

Eğitim ve öğretim, birbiriyle ilişkili ancak birbiriyle farklı kavramlardır. Eğitim, yukarıda da belirtildiği gibi en masum haliyle “yetiştirme” eylemiyken öğretim, sözcüğün bilinen anlamıyla bilgilendirme eylemidir. Türkiye’de gerek “yetiştirme” gerekse de “bilgilendirme” eylemlerinin içeriğine baktığımızda egemen sınıfların istemlerine, çıkarlarına uygun bir sürecin işletildiğini rahatlıkla görebiliriz. Ancak eğitim ve öğretim genel olarak eşgüdümlü olmalarından kaynaklı genellikle yalnızca eğitim adıyla anılmaktadır. Biz de bu yönüme bağlı kalacağız.

Türkiye’de eğitim sistemi, burjuva aydınların dahi kabul ettiği üzere önemli çarpıklıklarla iç içedir. Eğitimin paralı olması meselesinden başlayarak, ezberci, kalitesiz, anti-bilimsel, tek alana yoğunlaşmış, baskıcı olması gibi onlarca başlıkta bu sorunları sıralamak mümkündür. Bahsi geçen bu sorunlar, eğitimin her kademesinde kendisini göstermektedir. Bunların bazı alanlarda yoğunlaşması, bazı alanlarda ise azalması eğitim sistemine ilişkin genel sorunları özelleştirmemekte, tam da genel sorunlar olarak karşımıza dikmektedir. İstisnasız her alanda karşılaşılan en temel sorunlar ise eğitimin paralı olması ve anti-bilimsel içeriğidir. Örneğin özel okullarda bazı ayrıcalıkların ve eğitimde kısmi bir kalitenin sağlanması, eğitim sıkıntılarına ilişkin genelleme yapmamıza engel olmaktadır. Şimdi bilinen birkaç konu üzerinden eğitim kademelerini sınıflandırarak politikalarımızı açıklamaya çalışalım:

İlköğretim: Türkiye’de yakın gelecekte birleştirilen ilk ve ortaokul süreçlerini bu başlık altında değerlendirmeye çalışacağız. Türkiye’de ilköğretim sürecine ilişkin bilinen en önemli sıkıntı, eğitimin paralı olmasıdır. % 96,4

Mevcut eğitim sistemi, halk gençliğinin meşru hakları kapsamında değerlendirdiğimizde reformlarla düzeltilmeyecek kadar bozuk bir biçimde işletilmektedir.

okullaşma oranı (2006-2007 dönemi) olan 6-14 yaş arasını kapsayan bu kademedeki zorunlu kayıt paraları, zorunlu toplanan bağışlar, yakıt, karne, spor, diploma gibi başlıklarla sürekli genişleyen paralı eğitim sorunu, “iyi niyetli” bürokratların tüm çabalarına rağmen varlığına korumakta, hatta daha geniş bir alana yayılmaktadır. Oysaki eğitimin bir maliyeti varsa, bu maliyet, doğrudan halktan karşılanamaz.

Genel çapta eğitim sürecini değerlendirdiğimizde bu süreçten kişilerden çok bizzat devlet çıkar sağlanmaktadır. Her sistem, kendi bekası için çeşitli konularda yetiştirilmiş kişilere ihtiyaç duyar. Dışarıdan bakıldığında karşılıklı bir çıkar ilişkisini andırmasına rağmen, özellikle sömürü ilişkileri değerlendirildiğinde eğitim sürecinden asıl çıkar sağlayan egemen sınıflardır. Eğitimin amacını, yönetenlerin, kendi istemlerini karşılayacak insan kaynağını karşılaması süreci olarak görebiliriz. Bu nedenle eğitimin paralı olması gerçeğine karşı parasız olmasını savunmak en başat taleplerimizden olmalıdır. Bu istem, sistem içerisinde gerçekleştirilebilecek bir taleptir.

Bunun dışında ilköğretim sürecinde ezberci, anti-bilimsel ve şoven bir eğitim verilmektedir. Bu eğitim, çarpık ve yanıltıcı bilgilerin eşliğinde gençliğin kendine güvensiz yetişmesine neden olmaktadır. Tarihsel gerçeklerden fen alanına kadar birçok konuda yanlış, çarpıtıcı bilgiler gençliğe ezberletilmektedir. Okulların maddi koşullarının yetersizliği ve tüm bu sorunlar, en ilkel biçimde dahi çözülemez bir yumak gibi durmaktadır.

Bu konuyu irdelediğimizde ilköğretime ilişkin kısa vadede bir biçim önerilebilir durmaktadır. İlköğrenime ilişkin şikayetlerin çokluğu ve bu şikayetlerin cevaplanma düzeyi, ilköğrenimin, diğer kademelerde olduğu gibi tek yönlü işletildiğini kanıtlamaktadır. İlköğrenim okul idaresi, salt bir mekanizma tarafından yerine getirilmeye çalışılmakta ve bu konuda ısrarcı olunmadığı sürece denetleme mekanizmaları işletilmemektedir. Müfettişlik kavramının Türkiye’de işlevsizliği de buradan kaynaklanmaktadır. Ne zorunlu toplanan kayıt paralarının ve diğerlerinin ne de okulların maddi yetersizliklerinin (maddi yetersizlikten kastımız, okulların asgari düzeyde öğrenime uygun mekanlar olmaması durumudur ve buna eğitim süreci için gerekli materyallerin yetersizliği de dahil edilmelidir) etkin bir denetlemeden geçirilmediği açıktır.

Hem öğretim sürecinin verimliliğini hem de burada bahsi geçen sorunları asgari çözebilmek için İngiltere’de uygulanan biçim, belirli eklemelerle değerlendirilebilir. Kısaca İngiltere biçimini açıklayarak konuyu anlatmaya çalışalım: İngiltere’de içsel denetim adı verilen ve okulun kendi denetimini oluşturan bir biçim bulunmaktadır. Bunun dışında dışsal denetim adı verilen ve bir kurumun (OFSTED) sorumluluğunda bulunan denetim biçimi bulunmaktadır. Bu kurum, her okuldan belirli standartların yerine getirilip getirilmediğini raporlaştırmasını istemektedir. Bu denetim, her okuldan her sene istenmekte ve yanı sıra OFSTED (Eğitimde Standartlar Bürosu) 6 yılda bir direk denetlemelerde bulunmaktadır. Bu denetlemelerde daha az başarılı bulunan okullar daha sık aralıklarla denetlenmekte ve çözüm önerileri sunulmaktadır. Yine bu denetleme, tüm personel, aileler ve öğrencilerden toplanan verilerle yapılmaktadır. Denetleme işi OFSTED tarafından sürekli bir personel tarafından değil, sürekli değişen bağımsız kişiler tarafından yapılmaktadır. Mevcut denetleme sisteminin ne kadar işe yaradığı ayrı bir tartışma konusu olmakla beraber, ailelerin ve tüm personelin daha etkin olacağı bir biçimle özellikle okullardaki birçok teknik sorunu denetlemek ve düzeltmek mümkündür.

Bunun yanı sıra gerek öğreticilerin gerekse de öğrencilerin ve velilerin sürekli görüşlerinin alınacağı bir ağıla öğrenim süreci de değerlendirilmelidir. OFSTED, kadrolu ve sözleşmeli personeliyle yaptığı denetleme işlerini zaman zaman 15 güne kadar yayabilmekte, bu süreçte dokümantasyonun gözden geçirilmesi, ders gözlenmesi, öğrenci çalışmalarının izlenmesi, öğrenci, öğretmen, veli, yönetici ve tüm personelle görüşmelerin yapılması gibi aktiviteler gerçekleştirmektedir sonuçta da denetçilerin 8 soruya cevap vermesi istenmektedir. Bu sorular, de-

netlenen ne tür bir okuldur; standartlar ne kadar yüksektir; öğrencilere ne kadar iyi bir öğretim sunulmaktadır; öğrencilere sunulan müfredat ve diğer fırsatlar ne kadar iyidir; okul öğrencileriyle ne kadar ilgilenmektedir; okul, aile ve çocukla ilgilenen diğer kişilerle ne kadar işbirliği içindedir; okul, ne kadar iyi yönetilmekte ve yönlendirilmektedir; okul ne kadar etkilidir şeklindedir?². İlköğretimde etkin bir denetimin gerçekleştirilmesi, kısa vadede, asgari sorunların çözümünü sağlayabilecektir.

Eğitim sürecine ilişkin ders geçişlerinin denetlenmesini sağlayan “Talim Terbiye Kurumu” da işlevsiz ve anti-bilimsel bir kurumdur. Bu kurumun, ders kitaplarını da incelediği bilindiğine göre mutlaka asgari bilimsel bir kurul haline dönüştürülmesi, öğrenci velilerinin de denetlemesine açık bir hale getirilmesi gerekmektedir. İlköğretime ilişkin genel fikirler bu şekilde özetlenebilir.

Ortaöğretim: Tüm lise eğitimini kapsayan Ortaöğretim kademesi, ilköğretime nazaran sorunların arttığı bir süreçtir. Önceki bölümde bahsi geçen sorunların yanı sıra ergenlik döneminin başlangıcını kapsayan bu süreç, oldukça önemlidir. Çocukluktan gençliğe dönüşümün, kişilik sahibi olmanın kapsadığı bu dönemde, yukarıdaki sorunlara ek olarak öne çıkan en önemli sorun, kendini ifade etme ve doğal olarak örgütlenme sorunudur. Gençliğin kendisini ifade edebileceği mekanizmaların yokluğu, genellikle mesleki eğitimi ikinci plana atan bir yönlendirme süreci ve öğretim konularının gerçek yaşamla örtüşmemesi, disiplin kuralları, kıyafet düzenlemesi, bu süreci düşünürken aklımıza gelen ilk sorunlardır.

14-17 yaş arasını kapsayan Ortaöğretimde okullaşma oranı % 86,64’tür. Bu kademedeki en yaygın yığılma gündüz eğitilmiş liselerde yaşanmaktadır. Gündüz eğitilmiş liseler, herhangi bir meslek edindirme işlevinden yoksundur ve yükseköğrenime yönelik hazırlık kapsamında görülmektedir.

Lise eğitimi, bu haliyle işlevli bir görüntü vermemektedir. Yükseköğrenim alanına yerleşen öğrenci sayısının sınırlı olması ancak sadece gündüz eğitilmiş liselerde milyonlarca öğrencinin öğrenim görmesi, büyük bir çelişkidir. Her ne kadar genel ve çözümsüz görünse de “herkese okuma hakkı” şiarı, gençliğin en meşru taleplerinden birisidir.

Faşizm gerçekliği karşısında örgütlenme hakkının ne kadar sınırlı olduğu ortadadır. Ancak özellikle liselerde bir de buna 17 yaşından küçük olunması gerçekliği eklenildiğinde “yasal” anlamda da örgütlenme hakkının engel-

lendiğine tanık olmaktadır. Bu nedenle liseli gençliğin örgütlenme hakkının tanınması ve liselerde asgari bir yönlendirme mekanizması oluşturulması gerekmektedir.

Ülkede üretimin niteliği ve istihdam sorunu nedeniyle halk gençliğinin önemli bir kısmının gelecek kaygısı taşıdığı rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu durum, egemenler tarafından rant kapısı haline getirilmektedir. Liselerden mezun olan veya olamayan milyonlarca genç, yedek bir işgücü ordusu olarak durmakta, egemenler tarafından çalışan gençliğe tehdit olarak gösterilmekte ve milyonlarca genç meslek edinmek, yükseköğrenim hakkına sahip olmak için özel kurslara, dershanelere milyarlarca lira para harcamaktadır.

Eğer yükseköğrenim bir ayrıcalık ise ki olmamasını savunmamız gerekmektedir, bu ayrıcalığa kimlerin sahip olacağını ölçecek olan sınavın niteliği de fazlasıyla tartışılmaya açıktır. Mevcut sınav sistemi ve yerine gelebilecek her alternatif, gençliğin birbirini rakip olarak görmesini engelleyemeyecektir. Bunun nedeni, birincisi yukarıda da söylediğimiz gibi yükseköğrenim olanağının sınırlı olmasıdır, ikincisi ilköğrenimden sonra gençliğin ağırlıklı olarak yükseköğrenime yönelik bir eğitime eğilimli olmasıdır.

Lise ile yükseköğrenim arasında yaşanan bu tıkanıklık, istihdam sorunundan ve eğitimin niteliğinden kaynaklanmaktadır. Meslek liselerinin ve mesleki yükseköğrenimin bu kadar işlevsiz olduğu bir ülkede ağırlığın geçerli bir “bölüm”de okumaya verilmesi anlaşılırdır. Yığılmayı engellemek adına meslek liselerinin teşvik edilmesi, üniversite giriş sınavlarında engelleyici katsayı uygulamaları

dahi bir işe yaramamaktadır. Bir bütün olarak işlevsiz, kendi içerisinde sömürüye dayalı olan meslek liselerinin çekici olmaması, istihdam olanaklarının sınırlılığıyla da birer ilgilidir.

Okullar (özellikle de liseler ve üniversiteler), toplumsal eşitsizliği besleyen en önemli kurumların başlarında gelmektedir. Kafa ile kol emeğinin ayrışım noktası, yöneticilik mekanizmasının, bürokrasinin beslendiği bu alanda, o az kontenjandan faydalanma çabası anlaşılırdır. Bu olmuyorsa bile “geçerli” bir iş edinmek, o da olmuyorsa “ne olursa” değerlendirmek, halk gençliğinin psikolojisi hakkında bizlere ipucu vermektedir. Meslek seçiminin “ne olursa” şeklinde yapıldığı düşünüldüğünde ve “seçme” sınavına büyük eşitlikliliklerle girildiği görüldüğünde ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılacaktır. Türkiye’de 4 yıllık lise eğitimi, kendi başına bir eğitim süreci olmaktan uzaktır bu nedenle. Eğitim sürecinin temel taşı olan ortaöğrenim döneminin neredeyse tamamen yüksek öğrenime odaklanması bu uzaklığın nedenidir. Burada saydığımız sorunların nedeni, büyük oranda kafa ile kol emeği arasındaki ayrımın desteklenmesinden kaynaklanmaktadır. Bu nedenle eğitime ilişkin kapsamlı bir değişiklik yapabilmek için mevcut üretim ilişkilerinin değiştirilmesi gerekmektedir.

Ancak kısa vadede liselerde savunulabilecek politikalar da bulunmaktadır. Bu politikaların “parasız eğitim”, “herkese okuma hakkı”, “örgütlenme özgürlüğü” şiarlarıyla açıklanabilmesi mümkündür.

Yükseköğrenim: Eğitimin her alanında olduğu gibi yükseköğrenim sürecinde de akla gelen ilk sorun, paralı eğitim sorunudur. Her sene zamlanan harçların özellikle son dönemde çıkarılan yasalarla daha da arttırılmasının hedeflenmesi, önemli bir sorundur. Bunun yanı sıra diplomalı işsizlik gerçeği ve bu konu üzerinden detaylandırılabilir son yıllarda çıkarılan mesleki hak gasplarını içeren emperyalist patentli yasalar dikkat çekicidir.

Özerkliğinde dem vurulan ancak oldukça merkezi bir denetimle kontrol altına tutulan üniversite-

Okullar (özellikle de liseler ve üniversiteler), toplumsal eşitsizliği besleyen en önemli kurumların başlarında gelmektedir.

telere egemenlerin her şekilde müdahale ettiğine tanık olmaktadır. YÖK, hükümetler, patron örgütleri, askeriye gibi tüm kurumlar hiçbir sıkıntı duymadan üniversitelere açıktan müdahale edebilmekteler. Sözde örgütlenme özgürlüğünün tanınmasına rağmen sürekli çıkarılan yasal ya da hiç de yasal olmayan engellerle bu hak gasp edilmektedir.

Üniversiteli gençlik, yoğun bir şekilde örgütsüzleştirilirken aynı zamanda egemenler tarafından gerici kurumlarda örgütlenmeye de çalışılmaktadır. Bilinci dumur edilen, yıllar boyunca bireyciliğin aşılandığı halk gençliğinin örgütlenmeye mesafeli durmasına rağmen egemenler tarafından tehdit olarak görüldüğü açıktır. İşsizliğin sorununun kapsamı düşünüldüğünde bu tehdidin boyutu da anlaşılacaktır.

Bunların dışında yükseköğrenimin belirli istisnalar dışında ağırlıklı olarak anti-bilimsel bir eğitime dayalı olması, özgün araştırmaların azlığı ve bunun yanı sıra zaten olanakların olmaması ve ulaşım, beslenme, barınma konuları da sorunlara eklenebilir.

Kitlelerle bütünleşerek politikalarımızı somut bir güce dönüştürelim

Örgütümüzün kendi gerçekliği içerisinde çalışma yürüttüğü lise ve üniversite alanlarına ilişkin politikalar sunmada önemli yetmezlikleri olduğu açıktır. Kitlelerle bütünleşme noktasında yaşadığımız sorunlar nedeniyle politikalarımızı detaylandırmakta, çeşitlendirmekte sorun yaşadığımız söylenebilir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi örneğin “herkese okuma hakkı” şiarı, tüm meşruluğuna rağmen genel bir söylemdir ve alternatifinin ne olduğunu belirtememektedir. Keza alternatifin kısa ve orta vadede ne olduğunu belirleyebilmek için asgari uzmanlaşma ve kitle ile bağlarımızın kuvvetlenmesine ihtiyaç duymaktayız.

Eğitim alanına ilişkin bu süreçte yürüttüğümüz politika, daha fazla emperyalist patentli yasalara karşı bir içeriktir. Bologna Projesi adı verilen ve çok sayıda ülkeyi kapsayan proje kapsamında oluşturulması hedeflenen yükseköğrenim alanında ortaklaşma, emperyalistler açısından bir anlam taşımaktadır ve bu proje ağırlıklı olarak bizimki gibi ülkelerde büyük hak gasplarına neden olmaktadır.

Örgütümüz, bugün, ağırlıklı olarak öğrenci gençlikten oluşmaktadır. Buna rağmen, genel kitlenin bir parçası olmakta zorlandığımızı söyleyebiliriz. Eğitimdeki emperyalist yasalara karşı yürüttüğümüz politika da bu nedenle

somutlanamamaktadır. Genel çapta Bologna Projesi ve onunla eşgüdümlü olan yasaların etkilerini, okullarda, odalarda, sendikalarda, derneklerde neler yapılabileceğini bilmemiz için algısal düzeyde olan bilginin geliştirilmesi gerekmektedir. Belirli alanlarda kısmen attığımız adımların etkilerini de bu politika eşliğinde gözlemlemek mümkündür. Çalışma yürüttüğümüz DKÖ’lerde genel politikalarımızı işlemeye başladığımızda ve kitleyle temasımız arttıkça etkinliğimiz de artmaktadır.

Halk gençliğini ilgilendiren yasalar ve uygulamalara karşı devam eden politik yönelimimiz, kapsamı nedeniyle uzun bir süre gündemimizde kalacaktır. Fransa’da mücadele ile geri çektirilen CPE yasası, Yunanistan’da, Almanya’da eğitim alanında reform adı altında getirilen yeni saldırı paketleri ile eş güdümlü olarak uygulanan bu proje kapsamında öğretmen, mühendis, avukat, doktor ve diğer onlarca mesleğin adayı durumunda olan gençlerin mesleki hakları gasp edilmektedir. Ancak sadece meslek adayları değil, yaşam boyu öğrenme gibi uygulamalarla, çalışma yasalarındaki değişikliklerle (sözleşmeli uygulaması gibi) daha geniş bir kesimin saldırılardan etkilendiğini/etkileneceğini görebiliriz. Tüm bu gerçeklik içerisinde Yunanistan, Fransa, Almanya, G. Kore, Şili gibi ülkelerde verilen mücadele, dikkat çekicidir. Bu ülkelerde gerçekleştirilen saldırılara karşı öğrenci gençliğin birleşik ve kitlesel mücadelesi, hatta Fransa’da çalışanların, G. Kore’de köylülerin bu mücadeleye destek olması, örgütlenme meselesinin önemini kanıtlamaktadır.

Aynı yasalara karşı Türkiye’de kitlesel bir tepkinin verilememesi, egemenlerin yasaları saklamasının yanı sıra öğrencilerin kendi örgütlerinin olmamasıyla açıklanabilir. Bu nedenle öğrenci gençlik içerisinde bahsini ettiğimiz yasaların teşhirini yaparken örgütlenme konusunu esasa almamız gerekmektedir. Ancak, öğrenci gençliğin akademik-demokratik sorunlarının basitten karmaşığa doğru işlenmesi faydalı olacaktır. Mevcut örgütlenme düzeyi, mücadelenin andaki geriliği nedeniyle genel söylemleri mümkün olduğunca yerelleştirmek gerekmektedir. Bu nedenle öğrenci gençliğin bir araya gelebileceği her aracın değerlendirilmesi ve akademik demokratik sorunlar temelli işletilmesi yönlü bir hedefimiz olmalıdır.

¹ Mesleki Eğitimde Öğrenci Memnuniyeti ve Etkili Öğretim, Akif Tok, Serpil Sontay, Milli Eğitim, sa: 172

² Bu bilgiler, “İngiltere ve Türkiye’deki Okulların Denetimi”, Yrd. Dç. Dr. Ali Taş, Okutman Canan Günel, Milli Eğitim, s:173 makaleden alınmıştır

YÖK'Ü DOĞRU KAVRAMAK, YÖK'Ü TARİHE KARIŞTIRMANIN ANAHTARIDIR

Bu derece teşhir olmuş ve bir o kadar da tartışılan, hemen hemen tüm çevrelerce eleştirilen ve kaldırılması istenen bu kurumun, halen eğitim sisteminin temel bir kurumu olmaya devam etmesi, YÖK'ün varlık zeminini ve misyonunu daha derinlikli tartışmamızı şart koşmaktadır.

Üniversitelerin gündeminde önemli bir yer alan 6 Kasım sürecinin yaklaşıyor oluşu bir kez daha YÖK'ün etrafında dönen birçok tartışmaya da neden olmaktadır. Bu derece teşhir olmuş ve bir o kadar da tartışılan, hemen hemen tüm çevrelerce eleştirilen ve kaldırılması istenen bu kurumun, halen eğitim sisteminin temel bir kurumu olmaya devam etmesi, YÖK'ün varlık zeminini ve misyonunu daha derinlikli tartışmamızı şart koşmaktadır. Tarihsel süreci içerisindeki yeri ve bugünü doğru anlaşılacak olursa, YÖK'e karşı yürüttüğümüz mücadelenin hedefleri daha da netleşecek ve öğrenci gençliğin bu karabasani def edebilmesinin önü açılacaktır.

6 Kasım 1981'de 12 Eylül AFC'sinin (Askeri Faşist Cunta) bir ürünü olarak kurulmuş olan YÖK, bu tarihten itibaren ismini faşist baskı ve gerici bir eğitim sistemi oluşturma konusundaki adımlarıyla hafızalara kazımıştır. Türkiye'de hakim sınıfların üniversiteyi sistemin mutfağı haline getirmek için cumhuriyetin başlangıç dönemlerinde başlattığı bir çalışmanın meyvesidir YÖK. 1933'te çıkarılan ilk üniversite kanunu ile başlanan üni-

versitenin sistemin ihtiyaçlarına uygun hale getirilmesi çalışması, 1973'te çıkarılan 1402 sayılı Sıkıyönetim Kanunu ile devam ettirilmiş ve birçok baskıcı uygulamanın yasal kılıfı olduğu gibi, daha sonraları ilerici akademisyenleri ayıklama operasyonunun da temel dayanağı olmuştur.

Egemen sınıfların eğitimi kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirmesi mücadelesinin, yani iktidardaki sınıfa hizmet eden bir eğitim anlayışının oturmasını sağlamak her egemen sistemin temel isteğidir. Bahsi edilen süreç 12 Eylül ile birlikte devam etmiş ve daha da derinleştirilmiştir. 1982 Anayasası'nın 131. maddesine dayanarak, "Yükseköğretim kurumlarındaki eğitim-öğretim ve bilimsel araştırma faaliyetlerini yönlendirmek, bu kurumların kanunda belirtilen amaç ve ilkeler doğrultusunda kurulmasını, geliştirilmesini ve üniversitelere tahsis edilen kaynakların etkili bir biçimde kullanılmasını sağlamak ve öğretim elemanlarının yetiştirilmesi için planlama yapmak" amacı okunarak YÖK'ün doğumu sağlanmıştır. Bu sürece kadar Türkiye üniversitelerinde var olan nispi özerklik ortamı tam ola-

rak ortadan kaldırılmıştır.

Ayrıca burjuva eğitim anlayışında savunulan üniversitelerin birincil işlevi olarak gösterilen bilimsel üretim rolü açıktan terk edilmiş ve üniversitelerin ikincil rolü, mesleki eğitim rolü birincil konuma getirilmiştir. Yine buna ek olarak üniversitelerde Türk-İslam düşüncesi yaygınlaştırılmaya çalışılmış ve bu yönlü kadrolaşmaya da büyük önem verilmiştir.

Burada bakış açımızın esas yönünü oluştururken bir ülkede eğitim sisteminin ve özellikle de yüksek öğretimin egemen sınıfların ihtiyaçları dâhilinde şekillendiği gerçekliğini ve o ülkenin sosyo-ekonomik yapısının da öğretime etkisini göz ardı etmemek gerekmektedir. YÖK'ün üniversiteler üzerindeki amaçları ile hedeflenen esas olarak egemen sınıfların dönemsel ve genel ihtiyaçlarına cevap olabilmeye kaygısıdır. Bu durumda YÖK, 12 Eylül AFC'sinin ülkemizde hedeflediği durumun üniversiteler ayağındaki şekillenişinden başka bir şey değildir. Tarih boyunca eğitim ve öğretimin iktidarla ilişkisi bu yönlüdür. YÖK'ün tarihi ise bu konuda çarpıcı örneklerle doludur. YÖK'ün bugünkü misyonunu kavramak ve dolayısıyla, doğru bir tavır geliştirmek için bu bakış açısıyla gelişen olaylara yaklaşmamız, olayları daha doğru tarzda ele almamızı sağlayacaktır.

12 Eylül sürecinde başlayan ve 1990'larla tırmanışa geçen özelleştirme süreci esas olarak yarı-sömürge ekonomik yapıdaki ülkelerin tamamında estirilen liberal saldırıların hedefleriydi. Emperyalist sistemin ülkemiz egemenlerinden beklentileri, 24 Ocak Kararları'na hayat verme çabaları ve Özal'da simgeleşen liberal rüzgardan eğitim sistemi de payına düşeni almıştır. Özellikle üniversitelerde YÖK üzerinden, kuruluşundan hemen sonra eğitimin özelleştirilmesi sürecine başlanmış, ilk özel üniversite (BİLKENT ÜNİ.) kurulmuş, üniversitelerde harç uygulamasına geçilmiş ve ek olarak bu doğrultuda üniversitelerde verilen eğitimin niteliği ise bu duruma uyarlanmaya çalışılmıştır.

Görüldüğü üzere YÖK uzun vadeli bir sürecin ürünü olarak ortaya çıkmış, 12 Eylül AFC'si koşullarında üniversiteler üzerindeki hâkimiyetini pekiştirmiş ve egemenlerin beklentilerine en iyi biçimde yanıt olmaya çalışmıştır. Dolayısıyla YÖK'ün üniversiteler üzerindeki etkisi salt faşist baskı ve anti-demokratik uygulamalar ve anti-bilimsel bir eğitim modeli oluşturmasına indirgenmemelidir. YÖK esas olarak kendi misyonunu daha iyi oynayabilmenin bir gerekliliği olarak bu uygulamalara başvurmaktadır. Onun ana niteliği sistemin dolayısıyla

egemenlerin asıl ihtiyaçlarına uygun bir yüksek öğretim durumu oluşturmaktan başka bir şey değildir.

Bu bilinç ışığında üniversitelerde son dönemki gelişmeler ve YÖK üzerine dönen tartışmalar, ayrıca YÖK'ün dönemsel misyonu üzerinde duralım biraz da.

YÖK ve Kadrolaşma Sorunu

Bunlardan en önemlisi, Kemalist laikçilerin dillerinden düşürmedikleri ve Y. Ziya Özcan'nın YÖK'ün başkanlığına getirildikten sonra, türban sorunu, katsayı uygulaması, imam hatip liseleri gibi meseleler ekseninde şekillenen ve hiç de yeni olmayan egemen burjuva partilerin kadrolaşma konusudur. Birçok devrimci ilerici çevrenin de kafasını karıştıran bu durumun ana kaynağına inmekte fayda görüyoruz. Birinci olarak AKP yönetiminin sadece üniversitede değil birçok alanda kadrolaşmaya gittiği ve hatta bu konuda epey başarılı olduğu bir gerçekliktir. Dolayısıyla AKP'nin YÖK'te kadrolaşmaya çalışmasını savunmak abesle iştigaldir. Bu durum herkesin malumu her burjuva-feodal partinin ise temel isteğidir. **Fakat burada asıl mesele üniversitelerde var olan özelleştirme saldırılarının, piyasalaşma eğiliminin AKP'nin kadrolaşması aracılığıyla gerçekleştiği yanılıdır.** Bu yanılı, laiklik, türban vb. tartışmalarla birleşince egemen sınıflar arasındaki çelişiklere öğrenci gençlik, öğretim üyeleri vb. üniversite bileşenleri de ortak edilmeye çalışmaktadır.

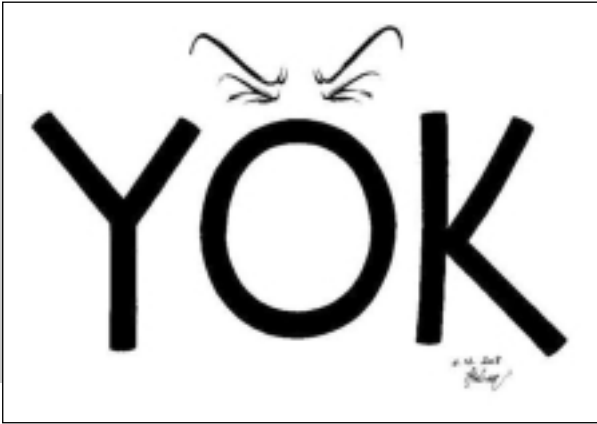
Öncelikle şu konuda net olmamız gerekmektedir. Evet, AKP'nin kadrolaşması, kendi yandaşlarını üniversite yönetimine yerleştirmesi üniversitelerdeki piyasalaşma sürecini hızlandırmaktadır. Çünkü emperyalist politikaların sadık bir uygulayıcısı konumundaki AKP'nin uşaklığına ne kadar sadık olduğu kuşku götürmezdir. Fakat bu durum asla tek başına AKP'nin bir uygulaması olarak düşünülemez. Bu bakış açısı ufkumuzu daraltacak ve üniversite mücadelemizin yönelimini bulandıracaktır.

Bilimelidir ki parlamento çoğunluğunu ele geçiren her parti haddinden fazla kadrolaşmakta ve devlet aygıtının önemli bürokratik merkezlerine kendi yandaşlarını yerleştirme eğilimi içerisinde olmaktadır. Bu durum AKP'den önce de böyleydi ve bundan sonra da –bu sistem değişene dek- böyle olmaya devam edecektir. Dikkat edilirse hiçbir egemen burjuva-feodal parti ya da burjuva kalemşör üniversiteli gençliğin ana sorunları ekseninde ve YÖK'ün varlığı üzerinden esaslı bir tartışma yürütmemektedir. Onların asıl derdi YÖK'e hangi anlayışın, hangi gerici partinin yandaşlarının hâkim olduğudur. Fakat AKP'yi asıl "tehlikeli" kılan şey bu değildir.

AKP'nin siyasal İslamcı kılıfıdır. Bu kılıf ekseninde tartışmalar, kamplaşmalar şekillene dursun, üniversitelerde AKP öncesinden bu yana YÖK'ün, görev ve sorumluluklarını tıkr tıkr yerine getirdiği bir gerçekliktir. AKP eliyle yapılanınsa; emperyalist politikaları sadık uygulayacak bir siyasal merkezin bu durumu daha işlevli hale getirmesi durumundan başka bir şey değildir. Bu gerçekliği örneklemekten önce YÖK'ün şimdiki duruşunu anlamlandırmakta ve son gelişmelere göz atmakta fayda olacaktır.

Eğitimin Yeniden Yapılandırılması Süreci ve YÖK

Yukarıda yazımızın giriş bölümünde YÖK'ün üstlendiği özelleştirme görevi ve bu durumu parça parça nasıl ilerlettiğine değindik. Eğitimin tamamen paralı hale geti-

rilmesi konusundaki Y. Z. Özcan'ın açıklamalarından bu yana atılan en önemli adım hiç şüphesiz yaz sürecinde gündeme getirilen ve okulların açılmasına yakın sonuçlandırılan harç zamlarıdır. Ekonomik krizin halk gençliğine yüklediği bunca yükün yanında astronomik artış önerileriyle gündemleştirilen zamlar YÖK'ün esas niteliğini gözler önüne sermektedir. Bu süreç üniversitelerin tamamen özelleştirilmesinden çok, yeniden yapılandırma adı altında eğitimin temel tüm fonksiyonlarının piyasaya göre şekillenmesini içermektedir. 1999 yılında başlayan ve ülkemizin ise 2001 yılında dâhil olduğu Bologna Projesi (bkz. www.yenidemokratgenclik.com/dosya) ile hedeflenen budur. Üniversitelerin tüm yönleriyle piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillenmesi.

Burada dikkat edilmesi gereken konulardan biri YÖK'ün bu projeye 2001 yılında imza attığıdır. Yazımız boyunca açmaya çalıştığımız gibi sorun dönemsel burjuva partilerin duruşlarıyla ilgili değildir. Bahsi geçen tarih

B. Ecevit'in başbakanlığına denk düşmektedir. Yani YÖK'ün merkezi konumu tıpkı egemen sınıf partilerinin merkezi konumu gibi belirlenen hedefleri hayata geçirmektedir.

2010 yılında tamamlanması beklenen Bologna Süreci, yapılan son toplantıyla 2020 yılına kadar uzatılmıştır. Bu durum YÖK'ün yüklendiği misyonun önümüzdeki 10 yıl boyunca devam edeceği gerçeğidir. Yani öğrenci harçlarına yeni zamlar, diplomalı işsizliğin derinleşmesi ve üniversitelerin piyasanın hizmetine daha fazla sunulması çabası. Nitekim son sınav değişiklikleri de bunun "güzel" örneklerini teşkil etmektedir. Katsayı uygulamasına son verilmesi YÖK'ün tek başına imam hatiplerin önünü açmak için uygulamaya soktuğu bir durum değildir. Burjuva partilerin yükselttiği çığırtkanlık esasen YÖK'ün de politikalarına daha iyi hayat vermesini sağlamaktadır. Öğrenci gençliğin ilgisinin yanlış merkezlere yönelmesi nedeniyle YÖK bu süreci daha rahat bir biçimde öğretilmektedir.

Bu süreç üniversitelerin tamamen özelleştirilmesinden çok, yeniden yapılandırma adı altında eğitimin temel tüm fonksiyonlarının piyasaya göre şekillenmesini içermektedir.

Katsayı uygulamasının kaldırılması Genel Liselerin sınavda elenme oranlarını arttıracak o da Bologna Sürecinin hedefleri arasında yer alan piyasaya kalifiye eleman yetiştirme durumunu sistemleştirecektir. Bir yandan Meslek Liseleri kendilerine verilen ek puan hakkıyla iki yıllık bölümlere yönlendirilip sermayenin kalifiye eleman ihtiyacını giderecekken, genel lise mezunları da bu tabloyu derinleştirecektir. Durumun özü ana hatlarıyla böyledir.

Bu gerçekler ışığında üniversiteli gençlik daha yoğun işsizlik, niteliksiz eğitim ve saldırılarla karşı karşıya kalacaktır. Ve halk gençliğinin geliştireceği tepkiyi YÖK'e karşı yükseltilecek mücadelenin temel dayanağı haline getirmek sorumluluğumuzdur. YÖK'ü doğru tanımlamak, onun partilerden bağımsız olarak üniversiteler için nasıl bir anlam taşıdığıyla ilintilidir. Bu gerçekleri halk gençliğine bıkmadan usanmadan anlatmak ve doğru bir pratik hat tutturmak 6 Kasım sürecimizin temel hedefi olmalıdır.

UFUK

HER ÜNİVERSİTEYİ BİTİREN SESSİZ KALACAK DEĞİL YA!

Demokratik kitle örgütlerine baktığımızda çalışmaların başarısı ve başarısızlığı konusunda politikaların önemi tartışılmaz bir gerçektir. Bu gerçeklik diğer kitle örgütlerinde olduğu gibi YDG örgütlülüğümüz için de geçerlidir.

Alanlarda faaliyetimizi sürdüren faaliyetçilerimiz yeterli olsalar dahi eğer politikamız yoksa veya yanlışsa

başarısız olmamız kaçınılmazdır. Tersini açısından baktığımızda ise iyi bir politik hat örgütsüzlükten-örgütlülüğe, dağınıklıktan-merkezileşmeye, kiteselleşmeye doğru yol almamızı beraberinde getirecektir.

Peki, biz politikalarımızı nasıl belirliyoruz? Bulduğumuz alanlarda belirleyeceğimiz politikanın muhtevasını çok uzaklarda aramamak gerekir. Politikamızı belirlerken bulunduğumuz alandaki kitlenin sorunlarını, kitleleri ilgilendiren konuları her deliğine bir faaliyetçinin beynini koyduğumuzu varsaydığımız bir beyin eleğinden geçirmek gerekir. Bu elekten kendi ideolojik düşüncemize göre yaklaşarak elediklerimizden oluşturduğumuzla tekrar kitlelere gitmeliyiz. Politikalarımızı bu elediklerimizle oluşturmalıyız. Kitlelerin sorunları ile politikanın örtüşmesi oranında başarı elde etmekte kaçınılmaz olacaktır.

Ülke gerçekliğimize baktığımızda birçok alanın kendine özgü farklılıklar taşıdığını biliyoruz. Durum böyle iken belirlenen politikanın çalışma yürüttüğümüz alanlarda mekanik bir şekilde değil aksine özelleştirerek somutlanması gerekmektedir. Bu somutlanma işleminde aynı hedefe hareket eden bir örgütlülük gerçekliğinden ise uzaklaşmamak gerekmektedir.

Semt gençliği açısından görev ve sorumluluklarımıza bak-

Nasıl ki “Her üniversiteyi bitiren iş bulacak diye bir kaide yok” denilebiliyorsa bizler açısından da her üniversiteye giremeyen, girse bile diplomalı işsiz kalan, işten atılan vs... sessiz kalacak, örgütlenmeyecek diye bir kaide yok demeliyiz ve harekete geçmeliyiz.

tığımızda ise YDG'nin belirlenmiş olduğu genel politikanın etkili uygulanması bile sonuç alıcı olacaktır. Kendi özel çalışma alanlarında vakitini geçiren hedef kitlelerimizin ayrı ayrı bir arada bulunabilmediği bir alan olan semtlerin bu özelliği bizlerde bu düşüncüyü oluşturmaktadır.

Semt gençliği denildiğinde salt işçi-işsiz gençlik kafamızda oluşmamalıdır. Bu nedenle

de politikamızı özelleştirirken bu konuya dikkat etmemiz daha olumlu olacaktır. Yani YÖK'e karşı mücadele sadece üniversiteli gençliği ilgilendiren bir konu olmamalıdır. Ya da Bologna projesi de sadece kampüslerle sınırlı bir tartışmaya tabi kalmamalıdır. Yurkarda değindiğimiz ve örneklerle çoğaltabileceğimiz konular arasındaki diyalektik bağı kurup, bilinçli bir faaliyet örmeliyiz.

Buradan hareketle mevcut sorunların hedef kitlelerine yönelik çalışmalar yürütebiliriz. Sürecimizin güncelliği açısından genel olarak kriz üzerinden ama özelinde ise halk gençliğini baskı altına alma, gerici ve faşist şekillendirmenin aracı olan YÖK'e karşı mücadelemizi yükseltmeliyiz. Böylelikle örgüt olarak belirlediğimiz politikalarımızda daha güçlü hareket etmiş olacağız.

Semt faaliyetimizde dikkat etmemiz gereken bir diğer konu ise belirlediğimiz politikalarla beraber pratik müdahaleciliği artırmak ve bunu militan duruşumuzla birleştirmektir. Nasıl ki “Her üniversiteyi bitiren iş bulacak diye bir kaide yok” denilebiliyorsa bizler açısından da her üniversiteye giremeyen, girse bile diplomalı işsiz kalan, işten atılan vs... sessiz kalacak, örgütlenmeyecek diye bir kaide yok demeliyiz ve harekete geçmeliyiz.

**Dengê
Ciwanê**

SÖZ KONUSU “AÇILIM”SA, CEYLANLAR “TEFERRUAT”TIR

Bir ölüm veya bir cinayet devlet yetkilileri için ne anlam ifade eder? Peki, öldürülen bir çocuksa? Gazze’de İsrail askerlerinin öldürdüğü çocuklara yönelik, başbakanın söylemleri dün gibi aklımızdadır örneğin. Kendisiyle birçok anlaşması olan, ondan silah satın aldığı İsrail başbakanına, “siz öldürmeyi iyi bilirsiniz!” diye ahkam bile keser, Davos’ta “fatihleşir”. Peki, öldürülen çocuk bir Kürt çocuğu ve öldüren de devletse? Sorunun cevabının kocaman bir hiç olduğu, devletin bölünmez bütünlüğü ile başlayan maddenin ortaya çıktığı, “yüksek adaletten, vicdanlı başbakandan” eser kalmadığı noktaya varıyoruz. Genelde konu bir Kürt olunca hak, hukuk, insanlık, vicdan; Kürt yazar Mehmed Uzun’un tabiriyle “unutulmuş eski bir kitabın sararmış sayfalarına yazılmış” hale geliyor.

Burada ölenler önemsiz Kürt çocukları ne de olsa...

Babasıyla birlikte evinin önünde bedenine 13 kurşun saplanan **Uğur Kaymaz** hep 12 yaşında kaldı. Başbakanın kadın da olsa çocuk da olsa talimatıyla birlikte **Enes Ata** 7 yaşında, **Abdullah Duran** 9 yaşında katledildi. **Fatih Tekin** öldüğünde sadece 3 yaşındaydı, **İsmail Erkek** ise 8. 3 Haziran 2006 tarihinde Mardin’in Kızıltepe ilçesinde sulama işçisi olarak çalışan **Selahattin Aksu** ve 7 yaşındaki kızı **Rozerin** katledilmişti. Babaya 20, Rozerin’e 11 kurşun isabet etmişti. 12 Eylül 2006’da Amed’de Koşuyolu Parkı’nda Türk İntikam Tuğayları’nın üstlendiği bombalı saldırıda **Evin, Zilan, Şilan**, ve **Mizgin** kardeşlerin de dahil olduğu 8 çocuk yaşamını kaybetti. 17 Aralık 2006’da askerler bir vahşete daha imza attı. Amed’in Piriçlik Köyü meydanında oynayan 7 çocuk kablo çaldıkları iddiasıyla gözaltına alındı. 8. sınıf öğrencisi **Şemsettin Yavuz** dövülerek öldürüldü. 15 Şubat 2008’de Erdoğan bu kez de “vatandaşın huzuruna kast edenlere güle güle diyemeyiz.” açıklamasında bulundu, 16 yaşındaki **Yahya Menekşe** panzer ile ezilerek öldürüldü. 17 yaşındaki **Mehmet Akbulut, Ahmet Anaç, Mahsuni Mızrak** da son 3 yıl içerisinde öldürülen çocuklar arasında. Evet, başbakanı utandırmayan kolluk güçleri kadın da olsa çocuk da olsa gerekeni

Kendisiyle birçok anlaşması olan, ondan silah satın aldığı İsrail başbakanına, “siz öldürmeyi iyi bilirsiniz!” diye ahkam bile keser, Davos’ta “fatihleşir”. Peki, öldürülen çocuk bir Kürt çocuğu ve öldüren de devletse?

yapıyor!

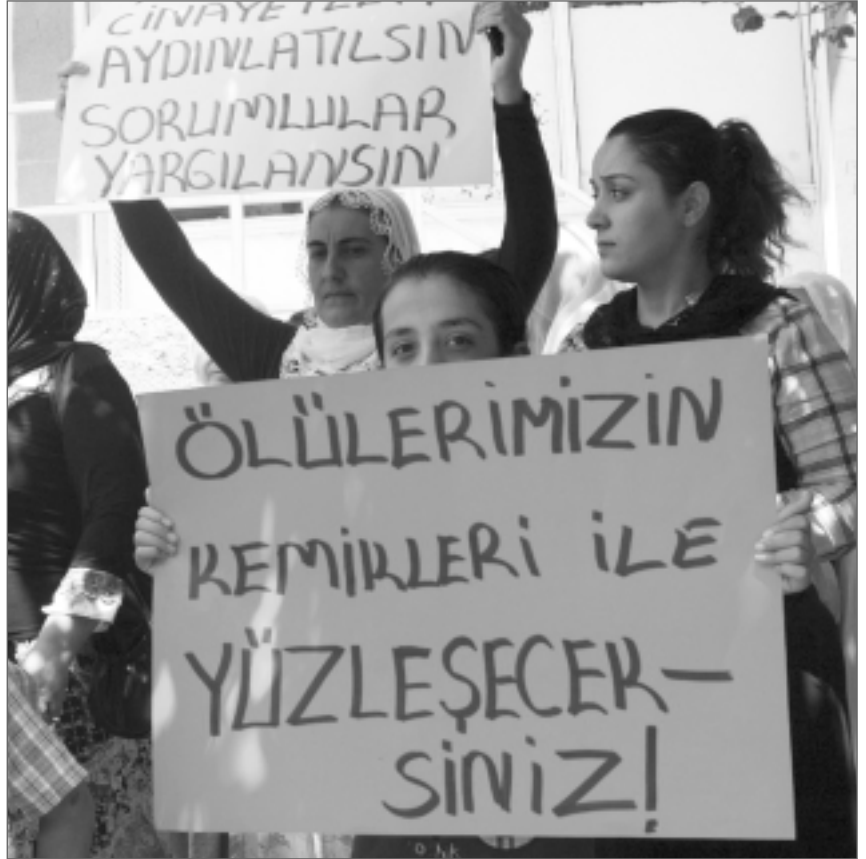
En son örnek yine Amed'de yaşandı. Lice ilçesinin Şenlik Köyü aşağı Xambaş Mezrası'nda evinden 200-300 metre uzaklıkta annesine akşam için makarna yapmasını söyleyerek koyun olatmaya giden 13 yaşındaki **Ceylan Önkol**, karakoldan atılan havan ile katledildi. Ceylan, havanın isabeti sonucu parçalanarak yaşamını yitirmiş, vücudunun parçaları etrafa dağılmış ve annesi bu parçaları eteğine koyarak taşımıştır. Olay yerine günlerce devlet yetkililerinden kimse gelmemiştir. Cenazeyi köylüler kaldırmıştır ve can güvenliği olmadığı iddiasıyla olay yerine gelmeyen savcı bey, 3 gün sonra teşrif etmiştir. Teşrif etse ne olacak? Uğur'un, Rozerin'in katilleri belli olmasına rağmen değişen ne olmuştur, yine bir Kürt çocuğunun kolunu kameralar önünde kıran polise ne olmuştur? Hatırladığımız kadarıyla bu olayla "iyi çocuk" olduğunu kanıtlandığından daha iyi bir yere ataması yapılarak ödüllendirilmiştir.

Medya ve devlet yetkilileri Ceylan olayında suskun. Hararetli açılım tartışmalarının olduğu bir dönemde, 13 yaşında bir kız öldürülmüş kime ne? Bu bir çelişki değil mi? Ancak bu topraklar bu vahşice katliamları da, böylesi çelişkili durumları da öylesine çok yaşadı ki. Geçmişte de katleden zihniyet, aynı zihniyet değil mi?

Ve bu zihniyetin yansımaları toplumsal yaşamın her karesine yansıyor, her karesinde derin acıları ardında bırakarak bu halkın belleğinde bir daha silinmemek üzere kalıcı izler bırakıyor. Yapılan katliamlar, çektirilen acılar kuşkusuz münferit, tekil olaylar değildir. Ki verdiğimiz örnekler kâfidir.

Berberinde DTP'li vekillerin ifade almak üzere zorla alıkonulma kararı bizlere tekrar tekrar, gına getirircesine açılım denilen sürecin kofluğunu göstermektedir.

2-3 aydır tartışılan açılım sürecinin sınırları tartışılmakta, çeşitli çevrelerce çeşitli sınırlar çizilmektedir. Biz her ne kadar bu sınırların "olumlu" sayılabilecek çizgilerini devletin niteliği ve hareket serbestini de göz önün-

de bulundurarak nereye gidebileceğini, gözlemlerimiz üzerinden koysak da son günlerde aslında açılımın iki yönlü sınırları olduğunu düşünmemek elde değil. Birincisi, olumlu sayılabilecek bireysel-kültürel haklar anlamındaki gelişmeler; ikincisi de Kürt sorununun çözümü adı altında riyakârlığın, geniş kitleleri aldatmanın sınırları. Bu iki yön iç içe geçmiş bir bütünlük içindedir. Devletin niteliği açısından ikinci yönün esas olduğu da ayrı bir gerçekliktir.

DTP'li vekillerin zorla ifadelerine başvurulması, alınması gereken ifadenin zorunluluğundan öte vekillerin temsil ettiği kesime çizilen/çizilmesi gereken sınırların devlet açısından zorunluluğunu göstermektedir. Bu anlamıyla devletin halka karşı sınırları oldukça nettir. Bu sınırlar, gözü yaşlı ananın, çocuğunun parçalarını eteğinde taşıma gerçekliği karşısında devletin kayıtsızlığıdır. Kendisini makarnayla ödüllendirecek olan Ceylan'ın makarna bile yeme hakkına, her şeyden öte yaşama hakkına devletin müdahalesidir. Bu halkın bu ve buna benzer onlarca, yüzlerce olayı yaşamışlığına rağmen sorunun giderilmesini ısrarla üstyapısal çözümde arayanlara bir tokattır Ceylan'ın hikayesi...

KOLEKTİFİN

SESİ

VAR OLAN HER EKSİĞİMİZ; GİDERMEKLE YÜKÜMLÜ OLDUĞUMUZ GÖREVLERİMİZDİR

Uzun süredir dergimizde ideolojik tasfiyeciliğin devrimci hareket ve devrimci gençlik üzerindeki etkilerinden bahsetmekteyiz. Diğer yandan bizi çevreleyen koşullardan bağımsız olmayan bizler de bu süreçten çeşitli oranlarda etkilenmekteyiz. Şüphesiz tasfiyeciliğin nedenleri, geliştiği zemin ve sonuçları kapsamlı bir araştırma ve tartışma konusudur. Fakat biz bu yazımızda esas olarak bu sürecin en belirgin özellikleri arasında yer alan konulardan; örgüt bilinci, örgüte güven vb. konularda yaşanan çeşitli sıkıntılara değineceğiz.

Devrimci mücadelede yer aldığımız süre boyunca birçok sıkıntıyla karşılaşacak ve bunları çözüme kavuşturma iradesini gösterdiğimiz oranda mücadelemizi ilerleteceğiz. **Fakat sorunlarımızın kaynağına inmek onları çözmekte doğru zemini yakalamamızın ana formülüdür.** Bu gerçeklik bizlere eğer devrimciyse nice sorun yaşayacağımızı, nice alt etmemiz gereken problemle karşı karşıya geleceğimizi emretmekte, eğer mücadelemizi ilerletmek istiyorsak karşılaştığımız problemleri aşma iradesi sergilememiz gerektiğinin altını çizmekte ve sorunlarımızın çözümünde ise doğru zeminin tespit edilmesini şart koşmaktadır. Bu genel doğrular ışığında çeşitli sorunlarımıza ve onları besleyen zeminlere eğilebiliriz.

Bugünkü gerçeklik içerisinde devrimci gençlik esas olarak kitlelerden kopuk, onların sorunlarına tam olarak inemeyen ve halk gençliğine yabancılaşmış bir durum içerisinde. Ve bu gerçeğin bir parçasını da biz oluşturmaktayız. Bu durumun objektif ve sübjektif neden-

leri olabildiğince çeşitlendirilebilir. **Fakat harcı kitleler olan bir mücadelenin kitlelere rağmen sürdürülmesi, özellikle de başarıya ulaşması mümkün değildir.** Ve bu durumun kendisi esaslı birçok problemi, eksikliği açığa çıkarmaktadır. Devrimci safların canlı ve dinamik bir biçimde kitlelerden -bizim özgülümüzde halk gençliğinden- beslenmediği koşullarda sorunların kaynağı başka yerlerde aranır ya da kitlelerin gündemi olmayan her şey devrimci örgütlerin gündeminin esasını oluşturur. 6 Kasım tartışmaları, çeşitli platformlarda slogan ve yer belirlemeye vb. indirgenen eylem tartışmaları bunun "güzel" örnekleriyle doludur.

Yukarıda değindiğimiz gerçeklik devrimci saflarda "apayrı" problemleri doğurmaktadır. **Kitlelerden kopukluk niteliksel ve niceliksel güçsüzlüğü, gündemlere yeterli ve etkili müdahale edememeyi, egemenlerin çeşitli saldırılarına karşı yeterli direnci örememeyi de beraberinde getirmektedir.** Bu durum, egemenlerin ideolojik saldırılarıyla birleşince devrimci saflarda, militanlarda, bireylerde ve örgütlerde çeşitli burjuva eğilimleri güçlendirmektedir. Sonuç olarak egemenlerin estirdiği ideolojik tasfiyecilik rüzgârları daha etkili esebilecek bir alanı kendisine açabilmektedir.

Devrimci saflarda tasfiyecilikten etkilenme -her toplumsal görüngüde olduğu gibi- kaba bir biçimde devrimci değerlerin aniden reddedilmesi şeklinde değil, daha ince ve geniş bir sürece yayılarak ortaya çıkar ve kendi-

Yaşadığı sistemden rahatsız olan, farklı bir dünya özlemi duyan fakat söz konusu örgütlenmek olunca bundan uzak duran bir kitle gerçekliği hepimizin günlük pratiklerde karşılaştığı örnekler arasındadır.

olarak bu gerçekliğin farkında ve sürekli bir mücadele içerisinde olmakla beraber öne çıkan birçok eksikliğimiz varlığını korumaktadır.

sini hissettirir. Kitlelerin devrimdeki rolünün, mücadele yöntemlerinin, örgütlü duruşun, devrimci sorumlulukların olumsuz anlamda sorgulanması vb. olgular esas olarak böylesi süreçlerde daha fazla görünür.

Bugünkü gerçeklik içerisinde egemenlerin saldırılarının yönü tam da böylesi bir hedefi barındırmaktadır. Devrimci duruşun ideolojik anlamda yozlaşması beraberinde pratik anlamda yok olması hedeflenmektedir. Ve bu saldırıların hedeflediği devrimci saflarda etkide bulunmasının, amaçlanan önemli oranda başarmasının onlarca nedeni de söz konusudur.

Güçlü kurumsal örgütlenmelerin bulunduğu, ideolojik anlamda net bir duruşun sergilendiği, kitlelerle sağlam bağların inşa edildiği bir örgüt gerçekliği içerisinde egemenlerin yoğun ideolojik saldırılarının etkisi daha sınırlı olacaktır. Fakat henüz bu gerçeklikten bahsetmekten uzacağız. Doğal olarak devrimci safların ve elbette bizlerin de bahsi geçen ideolojik saldırılardan etkilenmemiz kaçınılmaz olacaktır. Burada bahsettiğimiz etkilenme, eğer ideolojik ve siyasi bir karşı koyuşla birleşmezse devrimci değer ve sorumlulukların yozlaşması, erimesi ve düzenle uzlaşma kaçınılmaz olacaktır. Ancak bizlere ışık tutan Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi eşliğinde, doğru siyasi bir önderlik sayesinde tasfiyecilik rüzgârından daha da güçlenerek çıkmak da mümkündür. Sorun bizim tercihimizi doğrudan yana kullanmamızda düğümlenmektedir.

Bu sürecin ciddiyetini kavramak yukarıda değindiğimiz gerçekleri bilince çıkartmamızla mümkündür. Örgüt

Sorunu Kendimizde Arayalım

Ama Doğru Bir Zeminde

Devrimci örgütlerin kitlelerden kopukluğu gerçekliği kitlelerin devrimcilere güven duyması sorununu, devrimcilerin çağrılarına etkili bir şekilde cevap verme sorununu da beraberinde getirmektedir. Birçoğumuz devrimcilere çeşitli olanaklarını sunan fakat devrimin olmayacağını belirten onlarca insan örneğini biliyoruzdur. **Yaşadığı sistemden rahatsız olan, farklı bir dünya özlemi duyan fakat söz konusu örgütlenmek olunca bundan uzak duran bir kitle gerçekliği hepimizin günlük pratiklerde karşılaştığı örnekler arasındadır.** Bu durum bir yandan “bu halktan bir şey olmaz” gibi ipe sapa gelmez fikirleri doğurduğu gibi diğer yandan ise devrime olan inanç, umut ve devrimcilerin kendine güven meselesinde de ciddi sıkıntılar açığa çıkarmaktadır. Kitlelerin bu yönlü tepkilerinin ve onları çevreleyen şartların nesnel ve öznel nedenleri üzerinde durmayacağız. **Fakat üzerinde durulması gereken esas konulardan birisi bunun devrimci saflarda yarattığı güvensizlik atmosferidir.**

Son yıllarda yüzümüzü kitlelere dönmek ve kitleleri örgütlemek konusunda önemli tartışmalar yapmakta ve doğru bir yönelim dâhilinde önemli adımlar da atmaktayız. Esas olarak kitlelerin örgütlenmesindeki nesnel şartları hiçe saymadan öznel eksikliklerimize vurguda bulunmak önemli bir yerde durmaktadır. Gerçekleş-

tirmiş olduğumuz birçok merkezi etkinlik, tartışma ya da konferanslarda bu konuda özeleştirel bir tutum takınmış ve yüzümüzü kitlelere dönme noktasında mütevazı adımlar atmış bulunmaktayız.

Halk gençliği eğitimsizlik, işsizlik, yozlaşma vb. konularda yüzlerce sorunla karşı karşıya kalmakta, mevcut sisteme karşı belirgin bir rahatsızlık göstermekte iken onları örgütleme konusundaki başarısızlıklar bizden kaynaklanan nedenlerdendir. Bunu bilmek ve bu konuda özeleştirel bir tutum takınmak olumlu ve bizi ileriye taşıyacak bir bakış açısıdır. Fakat bu gerçeği halk gençliğinde var olan devrime, devrimcilere güvensizlikle birleştirdiğimizde; özeleştirel yaklaşım yerini, kendine ve örgütüne güvensizliğe bırakabilmektedir. Nitekim devrimci saflarda var olan iddiasızlık da kaynağını buradan almaktadır.

Evet, halk gençliği örgütsüz, evet halk gençliği açlıkla, işsizlikle, şovenizmle, ulusal ve mezhepsel baskıyla yüz yüze ve **fakat biz bu gerçeği değiştirecek alternatifiz ve değiştireceğiz. Onları örgütleyecek ve demokratik halk devrimi mücadelesine kanalize edeceğiz. Bu iddialı duruş bizim tarihsel ve bilimsel hak-**

lılığımızdan, doğru politik yönelimimizden ve kendi gerçekliğimizi bilmemizden kaynaklanıyor. En önemlisi örgütlü müdahalenin neleri yaratacağını bilme durumumuzdan, yani örgütümüzden aldığımız güçle anlam bulmaktadır. Bu iddialı duruştan uzaklık bizleri kendi gerçekliğimize de yabancılaşmaya götürür ki en büyük tehlike de buradadır. Devrimci olmak zaten var olan nesnel durumu değiştirmeye dönük devrimci bir müdahale halidir. **Bizim eksikliklerimizin farkında olmamız ancak onları değiştirme konusunda atacağımız adımlarla anlam bulacaktır. Gerisi anlamsız bir**

özeleştirel tutumun ötesine geçmeyecektir.

Kitlelerden **beslenmemek**, onları **örgütleyememek**, onlarla kalıcı ve sürekli bağlar **kuramamak** diye bir şey yoktur. Kitlelerden beslenmemek, onları **örgütlememek** ve onlarla kalıcı, sağlam bağlar **kuramamak** vardır. Bu bakış açısı nesnel gerçekliği inkâr etmek değildir. Her devrimci müdahale kitlelerden mutlak surette bir tepki alacaktır. Bunun oranı, düzeyi vb. dışında kastettiğimiz gerçeklik budur. Bizim özeleştirel tutumumuza rengini veren doku da budur; fakat olumsuz gerçekliği değiştirme iddiasıyla birlikte. Tersine durum örgüt olma gerçekliğini kavramama olacaktır ki bu durum kendine güvensizliği, beraberinde kitlelere güvensizliği de doğurmaktadır.

Tasfiyecilikle hedeflenen şeylerden biride tam da burada

belirttiğimiz devrimcileri, devrimci iddialarından yoksun bırakma, onları güvensizliğe ve umutsuzluğa itme durumudur.

Devrimci Sorumluluk Bilinci

Belirttiğimiz şeylerden bağımsız olmadan yaşanan bir diğer sorunsal devrimci sorumlulukları tanımlamak, her zaman daha fazlasını yapma iradesi ve çabası içerisinde olmak konusundaki belirsizliktir.

Birçok yoldaşımız mevcut koşulları zorlamamakta, onu

çevreleyen şartlarla uzlaşmakta ya da değiştirme gücü ve iradesini kendisinde bulamamaktadır.

Objektif durum, halk gençliğinin içinde yer aldığı koşullar devrimci mücadelenin ilerletilmesi yönündedir. Halk gençliğiyle bağlarımızı güçlendirmenin her zamandan çok olanağı ve koşulları vardır. Ekonomik-sosyolojik araştırmalar emekçi halkımızın ve halk gençliğinin sistemden büyük bir beklentisinin olmadığını onlarca örneğiyle doludur. Kitle hareketlerinde belirgin bir gelişim söz konusu olmuş, daha kitlesel tepkiler örgütlenmektedir. Halk gençliğinin ileri kesimleri birçok irili ufaklı örnekte tespit ettiğimiz gibi

bir örgütlenme arayışı içerisinde. Bağımsız örgütlenmeler, internet üzerinde oluşturulan gruplar ve bu grupların eylemler sergilemesi (bkz. harç protestolarına karşı yapılan eylemler) vb. durumlar hepimizin lise ve üniversitelerde sıklıkla karşılaştığı gelişmelerdir.

Devrimci coşkumuzu ilerleten kitlelerin bu durumu karşısında yetmezlikleriyle uzlaşan bir devrimcilik durumu kesinlikle kabul edilemezdir.

Nedir uzlaştığımız ya da uzlaşma eğilimi içerisinde olduğumuz koşullar? Yukarıdaki tablo ile beraber düşünülmesini istediğimiz bu sorunun cevabını vermeden önce birkaç şeye daha vurguda bulunmamız gerekmektedir.

Demokratik Halk Devrimi mücadelemiz ve sonrası süresince önümüze çıkacak engelleri teker teker aşmamız, her özgün sürece dair özgün müdahalelerde bulunmamız kaçınılmaz olacaktır. **Her sürecin zorlu görevleri ve zorlu koşulları olacaktır ve vardır.** Şüphesiz aşmakta zorlanacağımız engellerle de karşılaşacağız. Fakat hiçbir durum karşısında koşullara sığınma gayretkeşliği ya da tavrı geliştirmemiz düşünülemez. Karşılaştığımız tüm problemlerin kaynağına inmek, onları doğru tahlil etmek ve **her zaman nasıl yaparım/yaparız sorusuyla yaklaşmak** sürecin bizlere yüklediği temel sorumluluktur. **Sorunları kendi dışında arayan bir eğilim ne kadar tehlikeliyse koşulların arkasına sığınan bir eğilim de o derece tehlikelidir.** Yaşadığımız tüm sorunlar bizlerindir ve onları aşacak temel güç de bizlerizdir. **Örgütümüze güvenin, örgütlü gücün muazzam yaratıcılığına olan güvenin ve örgüt bilincinin bizlere öğrettiği budur.** Şüphesiz aşamadığımız

problemlerin nedenleri üzerinde düşünmek, onları kavramak için gereklidir. Fakat bu asla bizler için bir yakınma gerekçesi olamaz/olmamalıdır.

Olanaklarımız dar, hitap ettiğimiz ve etkilediğimiz kitle sınırlı, maddi sorunlarımız aşılmış değil ve hedeflerimizle kıyaslanamayacak bir uzaklık içerisinde olduğumuz bir gerçekliktir. Gündemlere etkili müdahalede bulunamıyoruz. Refleksif tepkiler örgütleyemiyoruz. Faaliyet alanlarımızda karşı karşıya kaldığımız sorunlarımızın listesi epey kabarık. Merkezi A/P araçlarını etkili kullanmaktan yoksunuz... Bahsi geçen tüm bu sorunlardan şu veya bu oranda, şu veya bu alanda ya da merkezi anlamda muzdaripiz. Tüm bu gerçeklikler yapmak isteyip de yapamadığımız birçok şeye gerekçe gösterilebilir. Peki, tüm bu sorunları çözecek olan, bu sorunların üzerinden gelecek olan kimlerdir? Biz bu koşullara hapsolüp kalacak mıyız, yoksa bunları aşacak ve devrimci mücadelemizin büyük hedefleri için gözümüzü daha ilerilere mi dikeceğiz? Devrimci sorumluluğun bilincinde olan herkes için bu soruların cevabı oldukça nettir.

Sürecimiz Özgün, Görevlerimiz Nettir:

Öyleyse Bilincimiz Açık Olmalıdır

Her birimiz devrim mücadelesine başlarken ideolojik, politik, ulusal, cinsel, mezhepsel, duygusal vb. çeşitli nedenlerden ötürü örgütlü bir faaliyetin bir parçası haline geldik. Ve mücadelemizin bilimsel nedenlerini kavradıkça, doğru mücadele yönelimini bilince çıkartıkça, kendimizi ve örgütümüzü sürekli bir sorgulamaya tabii tutacak ve daha ileri görevler kuşanacağız. Devrim mücadelesine giriş kaynağımızı oluşturan nedenlerin tümünde ana öz, devrimden ne beklediğimiz, devrimci mücadelenin bizlere ne kazandıracığı sorusuyla ilgilidir. Kişisel hiçbir çıkar gözetmeksizin kan can pahasına yürüyen, zorlu ve şanlı tarihsel anların yaratıcısı olan devrimci ideallerimizin bizlere kazandırdığı ve kazandıracığı şeyler konusunda hiçbir sınır yoktur. "Neden devrim, ne için devrim" sorularının yanıtı her ne kadar kişisel çıkarlarımız için olmasa da kendimiz için de istediğimiz şeyleri içermektedir. Dolayısıyla devrim mücadelesinden ve devrimden, birer devrimci olarak bizlerin de beklentileri vardır.

Bu konuyu biraz daha özele indirgeyerek tartışarsak örgütlü mücadelemiz ve dolayısıyla da örgütümüz için de aynı beklenti söz konusudur ve olmalıdır. Örgütlü mücadelenin bizlere ne kazandıracığı, nasıl bir örgüt gibi

İkinci yanı ise bizim devrime ne kazandıracığımızdır. Daha özel anlamda devrimi yapmak, devrimci mücadele yürütmek için katıldığımız örgütte ne katacağıımızdır.

soruları netleştirdiğimiz oranda devrimci mücadelenin içerisinde yer alır ve mücadele hayatının aktif birer bileşeni haline geliriz. Bu sorular konusunda vardığımız sonuçlar ışığında sınıf bilincimiz, devrim bilincimiz pratik mücadele içerisinde netleşmekte ve dolayısıyla da örgüt bilincimiz de netleşmektedir. Bu, durumun birinci yanını oluşturur.

İkinci yanı ise bizim devrime ne kazandıracığımızdır. Daha özel anlamda devrimi yapmak, devrimci mücadele yürütmek için katıldığımız örgütte ne katacağıımızdır. Niyetinden bağımsız olarak her yoldaşımız -farklı oranlarda olsa da- saflarımıza katıldığı ilk andan itibaren örgütümüze ayrı bir zenginlik kazandırmakta ve dolayısıyla niteliğinde bir değişiklik meydana getirmektedir. Bu doğal bir yasa olan etki-tepki durumunun bir tezahürüdür. Fakat burada asıl belirtmek istediğimiz bu sorunun çok az sorulduğudur. Yani devrim mücadelesine katıldığımızda kendimize sorduğumuz “Neden devrim? Nasıl bir örgüt? Devrimin bana katkısı ne olacak?” sorularının yanı sıra “Ben devrime ne katacağım? Ben örgütüme ne kataca-

ğım? Devrim mücadelesini ilerletmek için ne yapmalıyım?” vb. soruları ya eksik ya da hiç sormayışımızdır. Ve en önemlisi örgüt bilincimizin en önemli eksikliklerinden birisi burada düğümlenmektedir.

Yazımızın girişinde belirttiğimiz ideolojik tasfiye sürecinin birçok etkisine değindik. Bu etkileri; kitle bağlarımızın zayıflığının, halk gençliğinde devrimcilere olan güvensizliğin, egemenlerin yoğun saldırılarının ve politik yetmezliklerimizin güçlendirdiğinden bahsettik. Buna ek olarak halk gençliğinin yükselen tepkisi ve devrimci hareketin alternatif olmaktan uzak olan durumuna değindik. Dergimiz aracılığıyla ise sıklıkla kitle hareketlerinde bir artış eğilimi olduğundan, yüzyılımızın ayaklanmalar yüz yılı olduğundan ve bunun emarelerinin şimdiden yani yüzyılın başından görüldüğünden bahsetmekteyiz. Yine ek olarak emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı ekonomik buhran, bu buhranın doğurduğu ideolojik yalpalanma ve arayış ise hepimizin malumudur.

Bu gerçekler genel anlamda ezilen kitlelerin özel anlamda ülkemiz halk gençliğinin farklı bir soluk ve arayışa ihtiyacı olduğunu ve kısmi anlam-

da bunun arayışı içerisinde olduğu/olacağı gerçeğini de doğrulamaktadır.

İşte tam da bu yönleriyle içinden geçtiğimiz süreç özgün ve özgün olduğu kadar da üzerimize onca sorumluluk yükleyen bir süreçtir. **Görevlerimiz nettir. Bizler ufkunu kampüslerle sınırlamış bir hareketin parçaları değil kendini “dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adanmış” bir şiarı rehber edinen bir hareketin parçalarıyız.** Kitleleri tartışıyor, bireyleri değil kitleleri harekete geçirmenin mücadelesini veriyor, eksiklerimizin üzerine kararlılıkla gidiyor, Demokratik Halk Devrimine yeni mevziler kazandırmanın sorumluluğunu taşıyoruz.

Bugünün genç devrimcileri olan bizler yarının olgun devrimcileri olmayı hedefliyor, bağrımızdan nice önderler, militanlar ve savaşçılar çıkarmayı hedefliyoruz.

Türkiye halk gençliğine devrimci bir gençlik hareketi yaratma sorumluluğuyla yaklaşıyoruz. Tarihimiz hedeflediğimiz şeylerin nice örnekleriyle doludur. M. Demirdağlar, T. Çarıkçıoğulları ve daha saymadığımız nice örnekler. Şimdi, sınıf mücadelesinin bizlere yüklediği ağır sorumluluk her zamankinden daha çok bu gerçekliktir.

Dimitrov yoldaşın Komünist Enternasyonal’in Kadro Sorunu Üzerine yaptığı bir toplantısındaki konuşmasında belirttiği gibi “Doğru fikirler, eğer onları uygulayacak kimseler yoksa kâğıt üzerinde kalmaya mahkûmdur”.

Bu ciddiyet ve sorumlulukla önümüzdeki süreci örmek en temel yükümlülüğümüzdür. Bu iddiamızı, idealist bir inanç yaklaşımıyla ele almamaktayız. Uluslararası Komünist Hareketin tarihinin, Proletarya Partisinin tarihinin, dünya devrim tarihinin ve ülkemiz devrimci mücadele tarihinin nice sarsılmaz deneyimleri ve MLM’nin ışıklı yolu bu konudaki bilincimizin referansı olmaktadır.

Sürecimizin özgün yanı, görev ve sorumluluklarımızın netliği ve ağırlığı, her yönden net bir bilinci kuşanmamızı şart koşmaktadır.

Yukarıda belirtilen konuya yeniden dönersek, devrimci saflarda gerilemenin yaşandığı böylesi dönemlerde egemenlerin ideolojik saldırılarının tam

karşıtı bir tutum sergilemek onların tutumunu da boşa çıkaracaktır. Bu durum devrim ve örgüt bilincimiz için de geçerlidir. Yani devrimci mücadeleye girdiğimizde kendimize sorduğumuz sorunun tersini daha büyük bir sorumlulukla yaklaşarak kendimize yeniden ve yeniden sormamız gerekmektedir. “Benim devrimci mücadeleye katkım ne olacak? Ben örgütüme nasıl katkıda bulunacağım?” **Bu soruların cevabı şüphesiz yaratmakla yükümlü olduğumuz eksikliklerimizdir. Çok fazla eksiğimiz var, çok büyük iddialarımız var ve eksiklerimizi giderecek, gediklerimizi kapatacak dışımızda hiç ama hiç kimse yok.** Ben örgütüme ne katabilirim sorusuna verilebilecek en güzel yanıt “örgütümün ne eksiği var” sorusunu sormaktır. **Ve açığa çıkan her eksiklik, bizlerin kuşanmak zorunda olduğu bir görevdir.** Örneğin internet sitemiz yok deyip yakınmak yerine, internet sitesi kurmayı sorumluluk saymak, dergimizde yazıların niteliği düşüğe niteliğini yükseltecek kişinin bizden başka kimse olmadığını bilmek ve bu sorumlulukla yaklaşmak sürecin ihtiyacıdır. Her yeni yoldaşımızı bu anlayışla eğitemiz örgüt bilincimizi, devrim bilincimizi yükseltecek ve bizleri daha da ileriye taşıyacaktır.

Tüm yoldaşlarımız örgütümüzün eksiklerine yoğunlaşmalı ve sürekli bir biçimde kendisine ve örgütümüze yeni görevler çıkarmalıdır. **Eksiklerimiz görevlerimizdir. Görevlerimize yüklenelim.**

DEVİRİM MÜCADELESİNDE PROFESYONELLEŞMEK

Devrimci bir örgütün, yeni ile eskinin mücadelesinde yeniden yana ihtilalci bir anlayışa sahip olması gerekir. Devrimcilik, mikro anlamda kendi hayatında ve çevresinde, makro anlamda ise geriye, eskiye, burjuva-feodal olana savaş açma cüretini gösterebilmek demektir. Devrimcilikte, hayatın her alanında olduğu gibi çelişiklere yaklaşım bu nedenle yaşamsal bir yer tutar.

Gerek devrimciler örgütünün gerekse de onu oluşturan devrimcilerin birbirinden kopmaksızın sahip olması gereken bazı özellikler olmak zorundadır. Eğer ki devrim, eski ile yeninin amansız mücadelesi ise bu mücadelede hatalara, zaafalara ve eski tipteki alışkanlıklara karşı acımasız, uzlaşmasız olmak yegane devrimcilik yöntemidir. Yazının sonuç konusunu başta söylemek gerekirse, geri alışkanlıklarla, zaafarla ve hatalarla uzlaşarak devrimci kalmak mümkün değildir.

Devrim düşüncesinin geçmişe oranla silikleşmesinin etkisiyle gerici sistemlerin en genel çapta "alternatifsiz" görünümü, devrimci saflardaki bireylerin algılayışında dahi önemli sorunlara neden olmaktadır. Burjuva-feodal sisteme daha fazla yaslanma, bir ayağını ama aksak ayağını mücadelede, sağlam ayağını ise sistemde tutma alışkanlıklarının yaygınlaşması başka bir şekilde açıklanamaz elbette. Oysa devrimci saflarda gerici sistemden rahatsız olduğu için örgütlenen devrimcilerin, zorlu, engelbeli ve fedakarlıklarla örülü bir yola girmeleri olmazsa olmazdır. Bu durum, devrimcilerin acı çekmekten hoşlanmaları ile ilgili bir durum değildir. Devrimciliğin zorlu, engelbeli olması, devrimcinin uğruna mücadele ettiği olgunun kendisiyle ilgilidir.

Devrim istemi, hayatın her alanında kapsamlı bir değişimle mümkün olduğuna göre, bu zor görevde uzmanlaşmak ve derinleşmek önemli bir gerekliliktir. Geniş bir kesim umudunu devrime bağlayabilir veya onun gerçekleşmesi için "dua" edebilir ama devrimcilik, sadece devrimi istemekle alakalı değildir. Devrimcilik, yaşamın dalgalı seyrinde esasta ileriye doğru, bazen geriye gidişler olsa da ileriye doğru gitmeyi **zorunlu** kı-

lar. Devrimin destekçisi olmakla devrimci olmak arasındaki fark da burada ortaya çıkar. Mücadelenin bilimsel temelleri konusunda aydınlanan ve devrim mücadelesinin yakıcı zorunluluğunu hissedilen bir bireyin devrimin taraftarı olarak kalması, onun sağlam ayağını gerici sistem içerisinde tutmayı **bilinçli olarak** seçmesi demektir.

Diğer yandan devrime umut bağlayan ama devrimin taraftarı olan/olacak olan geniş kesimle, gerçeği algılayarak **tercihini bilinçli olarak** "arada kalmak" şeklinde yapanlar arasında bir fark olduğunu da söylemek gerekir.

Devrimciliğin kapsamı düşünüldüğünde onun başlı başına bir iş olduğunu söyleyebiliriz. Lenin yoldaş, "Devrimciler örgütü, her şeyden önce ve esas olarak, mesleği devrimci faaliyet olan kişileri kapsamalıdır" (Lenin, Seçme Eserler, c.2, s.133, İnter Yayınları) derken meslek açısından devrimcilikte uzmanlaşmış kişileri kastetmektedir. Nasıl ki her iş için asgari bir uzmanlaşma, başarı için olmazsa olmaz durumdaysa devrimcilik için de aynı durum söz konusudur. Devrimciliği tabiri caizse bir ek iş, bir boş zaman aktivitesi olarak ele almak mümkün değildir. Bu kadar kapsamlı bir dünya görüşünün günün, hayatın belirli bir bölümüne sıkıştırılmaya çalışılması anlamsızdır. O halde hangi kökenden gelirse gelsin, mesleği devrimcilik olan faaliyetçiler olmak zorundadır ve bu kişiler arasında ayrıcalığa yer yoktur. "Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özelliği karşısında, birinin ya da diğerinin mesleği arasındaki farklar bir yana, **işçiler ve aydınlar arasındaki her türlü fark tamamen ortadan kalkmalıdır.(b.y.a)**" (a.g.e, s.133). Yani devrimci örgütte geçerli olan kriter, mesleğin devrimcilik olmasıdır.

Devrimcilik, uğruna mücadele edilen değerler ve edinilmesi gereken erdemler kapsamında bireyciliğe, bencillığe düşmandır. Toplumsal bir mücadelede bireyden ziyade kolektifin öne çıkması, devrimciliğin bireye düşman olması anlamına gelmez. Devrimcilik bireye değil, bireyciliğe düşmandır. Özel yerine geneli, birey yerine toplumu, kişi yerine kolektifi esas almak ve her tür-

lü ayrıcalığa karşı olmak, devrimciliğin olmazsa olmazlarından. **Ö halde devrimci birey de kendi çıkarlarını devrimin, kolektifin, örgütün ve halkın çıkarlarının üzerinde tutmamalıdır.** Böyle bir düşünce yapısı, yani kolektifi esasa alan bir düşünce ve hayat tarzı, eşit ve kardeşçe bir toplum kurabilmek için daha baştan gereklidir. Başkan Mao devrimcileri tarif ederken **“Açık yürekli, sadık ve faal olmalı, devrimin çıkarlarını hayatından daha değerli saymalı ve kendi çıkarlarını devrimin çıkarlarına tabi tutmalıdır.”** (Başkan Mao’dan Seçme Sözler, Umud Yayıncılık) demektedir.

Kişinin kararlarına saygı duymak

Hayatın her alanında kişinin gideceği yol, kendi aldığı kararlarla ilgilidir. **Yani kişi aldığı kararlarla hayatına yol verir.** Devrimcilik konusunda da elbette ki aynı durum geçerlidir. Adaletsizliğin, haksızlıkların, katliamların ve sömürünün ortasında devrimcilik bir tercih olmaktan ziyade bir zorunluluktur. Sistemin gerçekliğini kavrayan ve çözümün bilimsel yöntemlerini bilen bir devrimci için bu zorunluluk daha iyi anlaşılır olacaktır. Bu nedenle burjuva-feodal sisteme eklemleme yönünde alınan kararın saygı duyulacak bir yanı bulunmamaktadır. Anlatmaya çalıştığımız, gerçeği gördüğü halde görmemezlikten gelenlerin “hem devrimci kalayım, hem de fedakarlık göstermeyeyim” yönlü bir tercih haklarının olmamasıyla ilgilidir. Başkan Mao, halkın çektiği acıları görerek devrimcilerden fedakarlık isterken, yurkarda tarifini yaptığımız devrimcilik kriterini esas almaktadır: **“Çin halkı acı çekiyor, bizim görevimiz onu kurtarmaktır ve bu**

mücadelede varımızı yoğumuzu ortaya koymamız gerekir. Mücadele olan her yerde fedakarlık vardır” (Mao Zedung, Seçme Eserler, c.3, s.184)

Mao yoldaş, kendisinden taviz vermeyen, halkı ve örgütünü esasına almayan devrimcilerin, bilinç eksikliği sorunu olduğunu söylemektedir. Bu bilinç eksikliğini de siya-

sal bilinç eksikliği olarak tespit etmektedir. Kendi dar dünyasında, bireysel kazanımlar peşinde koşan, sistemle dolaylı ya da doğrudan uzlaşan, tembel, bilgisiz devrimcilerin kendilerine, örgüte ve halka verdikleri zarar küçümsemeyen boyutlarda olmaktadır. Elbette ki devrim mücadelesi olduğu sürece ve olduğu her yerde böylesi sorunların kaçınılmaz olacağı açıktır. Lenin yoldaşın **“Evet, bu bilinç (devrimci profesyonelleşme bilinci –bn-) inanılmaz ölçüde bulanıklaşmıştır. Örgütsel bakımdan esas günahımız, amatörlüğümüzle Rusya’da devrimcilerin prestijini düşürmüş olmamızdır. Teorik sorunlarda miskin ve sallantılı, ufkü dar... biri, böyle biri devrimci değil, zavallı bir acemidir!”** (Lenin, Seçme Eserler, c.2, s.146) şeklinde açıkladığı durum aradan yıllar geçmesine rağmen ne kadar da tanıdık gelmektedir.

Kendi dar dünyasında “kazasız, belasız” yaşamak, ama “ne için yaşamak?” sorusuna cevap verememek, devrimci için bitişin başlangıcıdır.

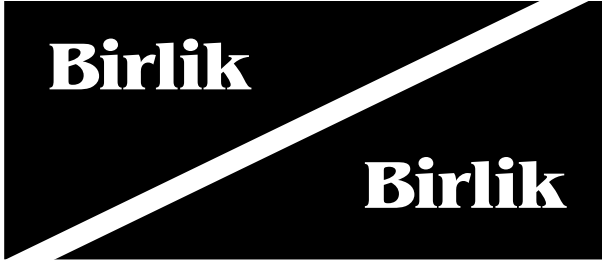
Devrime olan inancın sarsılması, sistemden daha fazla umut beklendiğinin göstergesi değildir. Mevcut düzenin halka bir umut vermesi de beklenemez. Ancak devrime olan inancın azalması, yaşam umudunun ve direncinin azalmasıdır. Bireysel mutlulukların peşinde koşan, devrime, halka ve örgütüne layık olma başarısını gösteremeyen her kişinin yaşadığı acıyı, baskıyı, adaletsizliği görmeden hayatını devam ettirebilmesi için insanlığın dan taviz vermesi gerekmektedir.

Devrimin ve kazanımlarının peşinden koşmaktan asla usanmayan, asi, mütevazı ve fedakar devrimciler olmak, öğrenmekten usanmamak, önümüze çıkan ve yeni çelişkileri

ifade eden durumlarda adımımızı çekinmeden proletaryadan yana atmak, örgüte güvenmek eksikliğini hissettiğimiz mutluluğun nerede olduğunu gösterecektir. Son söz olarak diyebiliriz ki örgütlü duruştan uzak ve kendi için yaşayanlar, bu tercihi bilinçli olarak yapanlar, ezilenler tarafından affedilmeyeceklerdir.

Adaletsizliğin, haksızlıkların, katliamların ve sömürünün ortasında devrimcilik bir tercih olmaktan ziyade bir zorunluluktur.

Demokratik- merkeziyetçilik ilkesi ve Komsomol'da uygulanması -2-

Geçen yazımızda demokratik merkeziyetçilik meselesinde, demokrasinin genişliğinin belirli şartlara bağlı olduğunu vurguladık. Demokrasinin sınırlarının olması, demokrasinin gereksizliği noktasındaki bir algılayışa neden olmamalıdır.

Çevremizdeki yoldaşların fikirlerini almadan bir süreci, bir eylemi planlamak gibi durumları sık sık yaşarız. Bunu da zaman darlığı vb sebeplerle açıklamaya çalışırız. Aslında bunun altında yatan en önemli neden demokrasi kültürümüzdeki zayıflıktır. Çünkü burjuva demokrasisi olan bir ülkede yaşamadığımızdan kaynaklı, bizler demokrasiyi ancak sınıf mücadelesi içerisinde öğreniyoruz. Doğallığında öğrenme süreci içerisinde olan bizler, kitle ilişkilerimizin fikirlerini almayı ihmal edebiliyoruz. Zaman darlığı gibi sorunları öne sürerek aslında ciddi kayıplara sebep olduğumuzun farkına varmayabiliyoruz.

Elbette bugüne kadar alınan kararlar büyük oranda yaşam bulmuştur. Tüm yoldaşlarımız büyük bir fedakarlıkla alınan kararları yaşama geçirmektedirler. Bu yüzden de aslında merkezi politikaların uygulanmaması gibi bir sorunla karşılaşmıyoruz. Çok ciddi kayıplarımız oluyor derken kastettiğimiz bu değildir.

Buradaki temel çelişkimiz, merkezi politikaları uygulamak ile daha iyi uygulamak, daha verimli uygulamak arasındaki çelişkidir. Bir süreci değerlendirirken, verimliliğimizin düşük olduğu hemen bütün yoldaşlarımız tarafından kabul edilen bir gerçekliktir. Bu, kendi gerçekliğimize kapalı olmamak adına sevindirici bir durumdur. Ancak gerçekliğimizi bir ileri noktaya taşımamız da görevlerimizdendir.

Öyleyse merkeziyetçilikteki demokrasinin önemi üzerinde duralım.

Eğer derdimiz biçimsel bir merkeziyetçilikten ziyade gerçek bir merkeziyetçiliği yaratmaksa, demokrasi olmadan merkeziyetçiliğin olamayacağını aklımızdan çıkarmamalıyız.

Ama bu, niye böyledir?

Çünkü her bireyin düşünceleri ve çelişkileri kavrayış düzeyleri birbirinden farklıdır. Doğallığında alınan kararları yaşama geçirme düzeyleri de birbirinden farklı olmaktadır. Kavrayışımızdaki eksiklikler, politikaların uygulama düzeylerini de gösterecektir. **Kavrayış eksikliğimizi gidermenin en önemli araçlarından birisi de demokrasiyi uygun bir şekilde yaşama geçirmektir. Süreç açısından ortaklaşmak, kavrayış birliğini sağlamak bu açıdan çok önemlidir.**

Merkezi politikaları, alan somutuna yaratıcı bir şekilde uygulamalıyız. Buradaki temel vurgumuz yaratıcı bir şekilde uygulama noktasıdır. Yaratıcılığımızın gelişebilmesi için, politikalarımızı genel olarak bilmek yeterli değildir. Politikalarımızın ayrıntılarına vakıf olmak, bunları pratiğe uygulamak için tartışmamız gerekmektedir. Bunun için de incelemeye, somutlamaya, tartışmaya zaman ayırmalıyız. Bütün bunlar olmadan iyi bir demokrasi de olamaz.

Bir süreç başlarken, çelişkinin ana noktası süreci kavramaktır. Süreçteki politikamızın kavranması, ayrıntıların öğrenilmesi pratik hattımızı daha da geliştirecektir. Lenin yoldaşın "*Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz*" belirlemesi, bu anlamda önemlidir. Tüm bunları gerçekleştirdiğimiz zaman da daha yüksek bir merkeziyetçiliğe ulaşmış olacağız.

Komsomol'da demokratik merkeziyetçiliğin ilkeleri

Bu konuda beş nokta ön plandadır.

Birinci olarak; birey örgüte tabidir. Örgütün her türlü kararı, politikası, üyelerinin eleştiri hakkı var olmakla birlikte uygulanmalıdır. Örgüt olmanın temel noktasıdır bu madde. Bireyle olan ilişkilerimizi örgütsel ilişkilerimizin önüne geçirmek, birey cephesinden sorunlara yaklaşmak doğru bir yaklaşım değildir. Günümüzde bireyin örgüte tabi olması, tasfiyeciliğin en çok

iğdiş ettiği anlayışlardan biridir. Hemen her yerde devrimci örgütler tarafından haksızlığa uğramış(!) bir yığın “eski devrimciyle” karşılaşırız. Böylelerinde mağdur edebiyatı almış başını gitmektedir. Elbette devrimci örgütlerin hataları, eksiklikleri, yanlışları olmuştur ancak devrimci olmak aynı zamanda bu hatalar, eksiklikler karşısında bireyin örgüte tabi olma çerçevesinde yılmadan mücadele etmektir. Tarihimizde bunun örnekleri mevcuttur.

İkinci olarak; azınlık çoğunluğa tabidir. Örgütlülük içerisinde birçok insanın farklı fikirleri savunmasından doğal bir durum yoktur. Merkezîyetçilik, Mao yoldaşın tanımıyla “*Kavrayış, siyaset, planlama, kumanda ve hareket birliğinin sağlanması temelinde doğru fikirlerin merkezleştirilmesidir*”¹. Doğru fikirlerin hakim hale gelmesi de ancak örgüt içi demokrasiyle mümkün olabilir. Örgüt içi demokrasinin en önemli noktasından biri de azınlık konumunda olanların çoğunluğa tabi olmasıdır. Özellikle komite toplantılarında alınan kararlarda bu ilkeye uygun hareket etmek gerekmektedir. Bu konuda eksikliklerimizin bulunduğu gerçektir. Bilhassa alan özgüllerindeki sorunların tartışıldığı toplantılarda alınacak kararlarda bu ilke daha çok geçerlidir.

Üçüncü olarak; alt kademeler üst kademelere tabidir. Üst kademelerde alınan kararları alt kademelerin uygulaması örgütsel gelişim açısından zorunludur. Komsomol’da farklı fikirlerin tartışıldığı

platformlar komite veya kadro toplantılarıdır ya da öyle olmalıdır. Doğallığında esas olan farklı fikirlerin kolektif bir şekilde tartışılması, orada sonuçlanmasıdır. Yoksa farklı fikirlerin tartışılması, Komsomol içerisindeki bireylerin tartışması değildir. Burada da esas olan kolektif yapıdır.

Dördüncü olarak; tüm üyeler Merkez Komitesi’ne tabidir. Merkez Komitesi’nin kararları belirleyicidir. MK’nın kararları Komsomol’un bütün üyelerini bağlar. Örgütsel yönetime bağlılık esastır. Ancak burada kastettiğimiz yönetim kademesindeki bireylere bağlılık değildir, Komsomol’a bağlılık, Proletarya Partisi’ne bağlılık, da-

hası Türkiye devrimine bağlılıktır.

Beşinci olarak ise Merkez Komitesi de Komsomol kongre ve konferanslarına tabiidir. Komsomol’da en üst irade Komsomol Kongresi’dir. Merkez Komitesi, sürece yönelik politikalarını keyfince belirleyemez. MK’nın görevi Komsomol kongresinde alınan kararları yaşama geçirmektir. Doğallığında bütün Komsomolcular, Merkez Komitesini kongre kararlarının yaşama geçirilip geçirilmemesi ekseninde denetleme imkanına sahiptir. Kaldı ki Komsomol yönetimi, kongre kararlarını kamuoyuna açıklamış bulunmaktadır. Bunun anlamı da Komsomol yönetiminin kongre kararları ekseninde çalışıp çalışmadığını halk gençliğinin denetimine sunmasıdır.

Proletaryanın ustalarından Mao Zedung yoldaş şöyle der: “*Yüksek derecede bir demokrasi olmadan, yüksek derecede bir merkezîyetçilik olmadan, sosyalist bir ekonomi kurmak imkansızdır.*”² Aynı şekilde “yüksek derecede bir demokrasi olmadan, yüksek derecede bir merkezîyetçilik olmadan” Türkiye devriminin gerçekleşmesi de hayal olacaktır. Bu nedenle demokratik merkezîyetçiliğin kavranması oldukça önemlidir.

¹ Mao Zedung, Seçme Eserler Cilt 6, Kaynak Yayınları, sf 256

² Age, sf 260

Bologna Süreci 2020 yılına uzatıldı

EĞİTİMİN TİCARİLEŞMESİNE, SINIFSAK BARIYERLERE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

I. Giriş

“Sınıfsal bariyerlerle sardık Avrupa’yı dört bir yandan”

Gerek ülkemizde gerek Avrupa’da gerekse de dünya genelinde gençler için eğitim olanaklarının giderek azaldığı, eğitim almanın, özellikle de yüksek öğrenime ulaşmanın daha da zorlaştığı bilinen ve yaşam içinde deneyimle anlaşılan bir gerçekliktir. 60’lı ve 70’li yıllarda halkların muhalefetinin ve sosyalizmin prestijinden kaynaklı elde edilen eğitim hakları sonucunda yoksul, emekçi ailelerden gelen öğrencilerin yüksek öğrenime ulaşmasının yolları genişlemiş, devlet desteğinde, parasız eğitim imkanları yaygınlaşmıştı. Ancak 80’li yılların başından bu yana uygulanan neo-liberal politikalarla bu hakların giderek geri alındığını, eğitime devlet desteğinin azaldığını, özelleştirmelerin ve ticarileşmenin yaygınlaştırıldığı görmekteyiz. Emperyalizmin içinde bulunduğu son ekonomik kriz ise bu sorunların daha da boyutlandığını bizlere göstermektedir. Krizin devam etmesi ve eğitim alanının sahip olduğu potansiyel pazarın devasa boyutu emperyalizmin eğitim haklarımıza yönelik saldırganlığının önümüzdeki dönemde daha da pekişeceğini öngörmemize sebep olmaktadır.

Hakim sistemin bu politikalarının en önemli hedefi öğrencilerin örgütlülüklerinin dağıtılması, zayıflatılması ve sisteme entegre edilmesidir. Böylece mücadele sonucu elde edilen söz ve karar alma sürecine dahil olma ve öğrencilerin dayanışmadan ve örgütlenmeden gelen gücün farkına vararak bilinçlenmesi sürecine set çekilmek istenmektedir. Bu yönde sistem yanlısı, zararsız örgütlenmeler Avrupa’da uzun bir süre içinde oluşturulabilmiştir. Ülkemizde ise daha farklı bir yol izlenmiştir.

80 öncesinde öğrencilerin örgütlülük düzeyindeki gelişmesi, ülkemiz öğrenci gençliğinin taşıdığı devrimci potansiyel sebebiyle 80 cuntasının yoğunlaştığı öncelikli alanlardan biri yüksek öğrenim alanı olmuştur. 12 Eylül Cuntasının oluşturduğu YÖK’le beraber üniversiteler emir-komuta zinciri altına alınmış, ilerici öğretim elemanları üniversitelerden uzaklaştırılmış, öğrencilerin sahip olduğu tüm haklar rafa kaldırılmıştır. Üniversitelerin evrensel ve tarihsel açılardan anlamına ve misyonuna zıt bir yaklaşımla oldukça merkezi bir örgütsel bir yapı kurulmuş, derslerin içeriklerinden genel eğitim anlayışına kadar köklü bir değişime gidilmiştir. Üniversiteler artık sistemin ideolojik yeniden üretimini daha açık ve pervasız şekilde yapmaya başlamıştır. Akademik kadroda gerçekleşen gerici kadrolaşmayla beraber zaten kısıtlı olan bilim, üniversitelerden tamamen kovulmuştur. Öğrencilerin en ufak hak talebi tehlikeli bulunmuş, öğrenci hareketi daha küçükken bastırılmaya çalışılmış, en demokratik hatta yasal çalışmalar ve talepler dahi büyük bir baskı ve terörle susturulmaya çalışılmıştır. Üniversitelere giren polis-asker-MİT’le üniversite yönetimi daha açıktan ve bariz bir işbirliğine gitmeye başlamış ve üniversiteler bilim üretim alanları olma iddiasını unutarak devletin bekasının korunduğu temel bürokratik kurumlara, gençliğin dinamizminin ve yaşam coşkusunun boğulmaya, zincire vurulmaya çalışıldığı militarist bir yapıya dönüştürülmüştür.

Hem ülkemizde hem de konumuz itibarıyla Avrupa genelinde hakim sistemin önündeki en büyük engel olan öğrenci ve akademisyen muhalefetinin dindirilmesi ve kontrol edilebilir bir düzeye getirilmesi ile beraber eğitimin ticarileşmesi yolunda daha büyük adımlar atılmaya başlanmıştır. Kapitalizmin zorunlu olarak kabul ettiği eğitimin herkes için eşit ve ücretsiz olması, zaman

Bu nedenlerledir ki neo-liberal politikaların önemli bir hedefi sınıfsal bariyerleri büyütme ve sağlamlaştırma, emekçinin çocuğu emekçi olmaya, zenginin çocuğu ise zengin olmaya devam etsin, sınıflar arası geçişler sistemin sıkı kontrolü altında mümkün olsun.

içinde işlevsiz bir hale getirilmiş ve yalnızca kağıt üzerine, anayasaları ve yönetmelikleri dolduran cümlelerden öte somut bir anlam ifade etmemeye başlamıştır.

Eğitimin ticarileşmesinin bir boyutu özel sektörün yatırım yapmasının önünün açılması, eğitim alanında devletin tekele yakın hakimiyetinin parça parça düşürülmesidir. Parası olanının okuyabildiği, devlet üniversitelerinin sunamadığı olanakları bir araya getiren ve tamamen bir işletme mantığı ile kâr-zarar hesabına göre işleyen bu kurumların sermaye sahipleri açısından bir süpermarketten farkı bulunmamakta, bu sektörün sahip olduğu büyük potansiyelle kârlarına kâr katılmaktadır.

Eğitimin ticarileşmesinin bir diğer boyutu ise bizzat devlet üniversitelerinin kendi içinde bu ayrıma gidilmesidir. Bunu farklı niteliklerdeki üniversitelerin oluşmasından anlamak mümkündür. Bunun ülkemizde en bariz görünümü büyük şehirlerdeki üniversitelerle taşradaki üniversitelerin sahip olduğu olanaklar arasındaki farktır. Bugün “daha nitelikli” olarak bilinen, daha büyük bütçelere ve daha fazla olanaklara sahip devlet üniversitelerine girmek de emekçi ailelerin çocukları için oldukça güçtür. Ancak bahsini ettiğimiz adaletsizlik salt üniversiteler arasında değildir. Aynı üniversite içinde de ticarileşmesinin ve bunun sonucunda oluşan adaletsizliğin boyutlarını görmek mümkündür. Bilimsel çalışmalarla daha fazla içli dışlı olan Fen-Edebiyat Fakültelerinin ekonomik, teknik altyapı olanakları ile sermayenin daha fazla ilgi gösterdiği ve kendisine yönetici ve kalifiye eleman sunan İktisadi ve İdari Bilimler Fakülteleriyle bazı mühendislik bölümlerinin imkanları arasında uçurum bulunmaktadır. Anlaşıldığı üzere bu farkın altında yatan neden bilim veya akademik kaygılar değildir tamamen “duygusal”dır.

Dünyaya hakim olan emperyalist-kapitalist sistem yaşamını sömürü üzerinden sürdürdüğü için sınıf mücadelesi kontrol altına alınması şart olan önemli bir konudur. Bu kontrolün en zor olduğu alanlardan biri ise sistemin özellikle beyin gücü, bilimsel çalışma ve kalifiye eleman konularındaki ihtiyaçlarına yanıt olabilmek açısından önemli bir işleve sahip olan yüksek öğrenim alanıdır. Yüksek öğrenime kadar gelebilenler ise yarı-aydın nitelikleri açısından kendilerine verileden daha ilerisine gidebilme potansiyeline sahiptir. Yine yüksek öğrenimi bitirenlerin çalışma yaşamındaki ekonomik konumu bitiremeyen emekçilere nazaran daha iyidir. Bu nedenle sınıflar arası geçişlerde yüksek öğrenim belirleyici bir etkiye sahip olabilmektedir. Yoksul bir ailenin çocuğu tıp veya mühendislik eğitimini bitirdikten sonra burjuva sınıfa dahil olabilmekte, ailesine nazaran çok daha iyi bir yaşam sürebilmektedir. Bunlara ek olarak sermaye sahipleri ve devlet, üst kademe yöneticilerini de yüksek öğrenim alanında devşirmektedir. Dolayısıyla bu göreve kendi sınıflarından gençlerin gelebilmesi sistem açısından daha avantajlıdır.

Bu nedenlerledir ki neo-liberal politikaların önemli bir hedefi sınıfsal bariyerleri büyütme ve sağlamlaştırma, emekçinin çocuğu emekçi olmaya, zenginin çocuğu ise zengin olmaya devam etsin, sınıflar arası geçişler sistemin sıkı kontrolü altında mümkün olsun. Bu doğrultuda çıkarılan yasalar karşılığını şimdiden bulmuştur. Artık tıp, hukuk veya mühendislik bölümünden mezun olan gençlerin büyük bir kısmı yetkin mühendislik, ücretli avukatlık gibi uygulamaların sonucunda çok düşük ücretler karşılığında uzun saatler çalıştırılmakta, yoğun bir sömürüye maruz kalmaktadır. Bu mesleklere sahip olan küçük bir azınlık ise önelerine çıkarılan engelleri aşarak ve kendi imkanlarını kullanarak diğer meslektaşlarına nazaran sınıf atlayabilmektedir.

Dolayısıyla mesele salt özelleştirme değildir. Devlet üniversitelerinin özelleştirilmesi konusu gündeme dahi gelmemektedir. Özel-devlet üniversiteleri yan yana varlıklarını sürdürmektedir. Hatta devlet üniversiteleri, özeller açısından akademik kadro kaynağı olarak da değerlendirilmektedir. Eğitimin ticarileşmesi bir bütün olarak yüksek öğrenim alanında hakimiyetini kurmaktadır.

Bu saldırılar ülkemizde aday üye olarak konumlandığı Avrupa Birliği'nin planlaması ve rehberliği dahilinde Bologna Süreci adı altında sürmektedir. AB'ye üye 27 ülkenin de dahil olduğu Bologna Süreci'ne üye olan 46 ülkede belirli bir plan ve koordinasyon dahilinde devam

Yarı-sömürge ülke gerçekliğinin bir sonucu olarak eğitim alanında da emperyalizme bağımlı bir hat izlenmekte, eğitim AB emperyalizminin taleplerine uyumlu hale getirilmektedir.

eden yükseköğrenim alanında reform ve Avrupa Yükseköğrenim Alanı'nın oluşturulması süreci ülkemizde AB'ye uyum yasaları adı altında ve bizzat YÖK tarafından ülkemiz koşullarına uyarlanmakta ve uygulanmaktadır.

Zaten YÖK'ün yönetimi de son yıllarda bu misyonuna atıfta bulunarak eski YÖK olmadıklarını, değiştiklerini, demokratlaştıklarını, dünyaya açıldıklarını ifade etmektedir. Fakat yarı-sömürge ülke gerçekliğinin bir sonucu olarak eğitim alanında da emperyalizme bağımlı bir hat izlenmekte, eğitim AB emperyalizminin taleplerine uyumlu hale getirilmektedir. Ancak AB ülkelerindeki gibi öğrencilerin kendi bağımsız örgütlenmelerinde örgütlenmeleri, üniversite yönetiminde farklı boyutlarda olsa da söz ve karar sahibi olmasına tahammül edememekte, öğrencilerin en ufak demokratik hak talebine soruşturmalarla saldırırken yönetmeliklerle kağıt üzerinde öğrenci örgütlenmeleri kurarak göz boyamakta, 12 Eylül cuntasının ürünü olduğunun unutulmasına da izin vermemektedir.

Nisan 2009 toplantısı

1999'da başlayan Bologna Süreci ile 2010 yılına kadar Bologna Sürecine üye ülkelerde eğitimin ortaklaştırılması ve Avrupa çapında bir yükseköğrenim alanı oluşturulması kararı alınmıştı. Buna göre Anglo-Amerikan eğitim anlayışının Avrupa çapında yaygınlaşması, ulusal eğitim modellerinin arka plana atılması, üniversite yö-

netiminde ve ders müfredatlarının belirlenmesinde patron örgütlerinin görüşlerinin ve isteklerinin ön plana alınması, üniversitelerin bilimsel çalışma yapma misyonunun arka plana itilerek yeni işlevinin sermayenin ihtiyaç-

larına cevap olan emekçiler yetiştirme olarak belirlenmesi vb hedefler ülkemizde de gündemdedir. (Süreç hakkında daha fazla bilgi için www.yenidemokratgenclik.com web adresi incelenebilir.)

Sürecin 10. yılının doldurulduğu 2009 yılında Belçika'da toplanan 46 Bologna Süreci üye ülkesinin yükseköğrenimden sorumlu bakanları bir araya gelerek süreci değerlendirdi ve çeşitli kararlara imza attılar. Toplantıda alınan en belirgin karar, sürecin hedefleri doğrultusunda ciddi adımlar atılmasına karşın ilk başta hedef olarak konulan 2010 yılına kadar beklentilerinin yeterince karşılanmadığı ve sürecin 2020 yılına kadar uzatıldığıdır.

Toplantı kararlarında 2010 yılına kadar sürecin neden tamamlanamadığı üzerine kapsamlı bir değerlendirmeye yer verilmemektedir. Mesele yalnızca sonraki yıllarda üye olan Avrupa'nın çevresindeki ülkelerin merkezdeki, sürece önderlik eden ülkelere yetişmesi ile ilgili değildir. Bu nesnel sorun öncelikli neden değildir. Bu sürece önderlik eden, sürecin başından bu yana işin içinde olan ülkelerde de sürece uyum konusunda, kararların hayat bulmasında ciddi eksiklikler mevcuttur. Bunun da en önemli nedeni öğrenciler başta olmak üzere yükseköğrenimle ilgili çeşitli kesimlerin sürece karşı çıkmasıdır. Akademisyenlerin ve öğrencilerin desteğini almadan süreci ileriye taşıyamayacaklarını anladıklarından önümüzdeki dönemde bu doğrultuda çalışmalara ağırlık verme kararı alınmıştır.

Toplantı belgelerinde dünyanın içinden geçtiği eko-

nomik krize özel bir vurgu yapılmakta ve krizin aşılması için üniversitelere daha fazla görev düştüğü, müfredatların iş dünyasının acil ihtiyaçlarına daha yetkin cevaplar vermesi gerektiği üzerinde durulmuştur. “İş piyasası giderek yüksek beceri düzeyi ve yeterliklere sahip elemanlara ihtiyaç duymaktadır. Bu sebeple yükseköğretim, öğrencileri, mesleki hayatları boyunca ihtiyaç duyacakları ileri düzeyde bilgi, beceri ve yetkinliklerle donatmalıdır. İstihdam edilebilirlik, bireye değişen iş piyasasındaki fırsatları tümüyle yakalama gücü verir.” (Bakanlar Deklarasyonu)

Bu nedenle krizin faturasını emekçilere çıkarma yönünde yeni saldırılar planlayan egemenlerin eğitim alanında öğrencilere yönelik planlarını anlamak açısından bu toplantıdaki kararlar ilgi çekicidir.

“İş” çevrelerinin beklentilerinin yanı sıra toplantıda Avrupa nüfusunun giderek yaşlandığı vurgulanmış ve yükseköğrenim stratejisinde bu olguya da dikkat edilmesi gerektiği üzerinde durulmuştur. 2020 yılında Avrupa’da 15-29 yaş arasındaki gençlerin nüfus içindeki paylarının % 10 azalması beklenmektedir. Bu tespitin içeriğinde ise öğrenci ve akademisyenlerin Sürece üye ülkelerde serbestçe dolaşımının sağlanması yer almaktadır. Bu, özellikle az paraya çalışacak kalifiye eleman ihtiyacını karşılamak isteyen Batı Avrupalı emperyalist devletlerin bu ihtiyaçlarını yarı-sömürge ülkelerden karşılayabilmesi planını içermektedir. Bunun yanı sıra gençlik nüfusunun yoğun olduğu yarı-sömürge ülkelerde eğitime olan talebin fazla olması sebebiyle yabancı, özel üniversitelerin yarı-sömürge ülkelerde özel okullar açmasının önünü açmaktan Avrupa’da yükseköğrenim pazarının daraldığı anlamına gelen yaşanan nüfus vurgusu önemlidir. Bu hedeflere ulaşmak için de derslerin içeriğinden, diplomaların denkliğinin netleştirilmesine kadar birçok konuda çalışmalar yürütülmektedir. Bu sayede hem emekçiler farklı ülkelerde diplomalarıyla çalışabilecek hem de özel üniversiteler aynı içerikte derslerle, materyallerle ve

diplomayla birçok ülkede şube açabilecektir.

Belçika’daki toplantıda bakanlar, sürecin hedefine ulaşabilmesi açısından kamu otoritelerinin, yükseköğrenim kurumlarının, öğrencilerin, patronların güçlü bir ortaklık kurmasını önermektedir. Bu dahiyane öneriden anlaşılacağı üzere en güçsüz “ortak” öğrencilerdir. Dolayısıyla bu sürece dahil olmaya davet edilen öğrenciler açısından tuzaklı yolların olduğu anlaşılmaktadır.

Toplantı kararlarında önceki bildirgelerde de vurgulandığı üzere eğitim hakkı toplumsal bir hak olarak ele alınmamakta, bireysel bir hak olarak görülmekte ve öğrenene odaklanma, bireysel gelişim adı altında formüle edilmektedir. Eğitim bireysel bir hak olarak ele alındığı için de eğitime ulaşma da bireye ait bir çabayı gerekli kılmakta ve birey karşılığını ödediği takdirde kendisini geliştirebilmektedir. Bu açıktır ki paralı eğitimin güzel sözlerle gizlenmesi anlamına gelmektedir.

Buna benzer şekilde belgelerde yükseköğrenimle ilgili yapılan tespitlerde “marka, kalite, promosyon, pazarlama, ortaklık” gibi şirketlerde duymaya alışkın olduğumuz kavramların yaygın şekilde kullanılması da ticarileşmenin boyutlarını göstermektedir. Bu kavramların dile getirilmesi, müfredatı belirlerken “iş dünyasının” beklentilerinin öncelikli bir konum elde etmesi, buna karşın bilimden, demokrasiden, toplumsal ihtiyaçlardan bahsedilmemesi Bologna Süreci’nin sahiplerinin hedeflerini de deşifre etmektedir.

Belçika’daki toplantıda çok çeşitli konularda raporlar hazırlansa da bizleri en çok ilgilendiren, toplantıya damga vuran ve önümüzdeki döneme dair öngörülerde bulunmak açısından belirli başlıklara yoğunlaşmakta yara vardır. Bunlar istihdam olanakları, sürecin sosyal boyutu, öğrencilerin sürece katılımı, Sürecin küresel çapta rekabet gücünün ve çekiciliğinin artırılmasıdır. Ayrıca kısaca Türkiye’nin toplantıya sunduğu raporu da değerlendireceğiz.

2. Bologna süreci ve istihdam meselesi

“EMEK PAZARINI ŞEKİLLENDİRMEK”

Bologna Süreci'nin üzerinde en çok durduğu konulardan biri istihdam meselesidir. Bunu işsizliğe çözüm olmak adı altında sunmaya çalışsalar da asıl konunun sermayenin ihtiyaçlarına uygun çalışanlar yetiştirme ile ilgili olduğu anlaşılmaktadır. Öğrencilerin yükseköğretimde okurken iş piyasaları ile ilişki halinde olmaları, belirli deneyimler elde etmeleri, derslerinin doğrudan istihdam edilecekleri alandaki şirketlerin beklentilerine uygun şekilde belirlenmesi ve dahası üniversite yönetiminde şirket temsilcilerinin de söz ve karar hakkının olması gibi hedefler bu başlık altında ele alınmaktadır.

Konuyla ilgili raporlarda da yükseköğretim kurumlarının verimliliği bilimsel ve akademik çalışmalardaki katkısından öte mezun olan öğrencilerin ne kadarının işsiz kaldığı, ne kadarının farklı bir mesleği icra ettiği ve ne kadarının bölümün hedeflediği meslek doğrultusunda çalışma yaşamında yer aldığı üzerinden hesap edilmektedir.

Bu konuda özellikle sermaye sahiplerinin en önemli şikayeti mezun olan gençlerin çalışma yaşamına hazır olmadıklarıdır. Konuyla ilgili olarak hazırlanan raporda bu sorunun çözümü açısından işverenlerle yükseköğretim kurumları arasında diyalogun geliştirilmesi, “ortak”ların lisans programının işlevini net şekilde anlamaları, birbirlerinin ihtiyaçları konusunda sorumlu davranmaları, öğrenciye daha etkili şekilde rehberlik ederek iş yaşamına hazırlamaları önerilmektedir. Anlaşılacağı üzere bu denklemde öğrenciye yer bulunmamaktadır. Öğrencilerin ihtiyaçları, beklentileri ve öğrenciye karşı sorumluluk konuları es geçilmektedir. Bu sürecin yürütücüleri açısından öğrencinin herhangi bir malzemedan farkı bulunmamaktadır.

Bu konuda da ve diğer tüm konularda da görüleceği üzere, üzerinde hemfikirlik oluşmuş gibi tavır alınmasına karşın üniversitelerin asli görevinin neden sermaye sahiplerinin ihtiyaçlarına hizmet etmek olduğu üzerine bir politik ve felsefi yaklaşım sunmaya gerek duyulmamaktadır. Bologna Süreci açısından krizin sebeplerinin, sorumlularının öğrencilerce anlaşılması, akademik-bilimsel bilginin toplumun genel çıkarlarının korunması amacıyla

değerlendirilmesi ve krizin sorumluların deşifre edilip gerçeklerin halka ulaştırılması için üniversite öğrencilerinin çaba harcayabileceği seçeneğine hiçbir şekilde değinilmemektedir. Onlar için kriz çıkmıştır, sermaye sahipleri kriz ortamında kalifiye elemana ihtiyaç duymaktadır, ancak fazla bir ücret de vermek istememektedir. Çalışanın bilgisini geliştirmek için masrafta bulunmak da istememektedir. O zaman çözüm olarak da yaşam boyu öğrenme adı altında çalışanların parasını kendilerinin vererek iş saatlerinin dışında gittikleri akşam ve hafta sonu kursları önerilmekte, yetkin ve yetkin olmayan mühendis ayırımına gidilmektedir...

İstihdam sorununu aşmak açısından açıkça önerilen ders müfredatının şekillenmesinde işverenlerin çeşitli örgütlerinin davet edilmesi de yükseköğreminin nasıl dar bir sınıra hapsedilmeye çalışıldığını bizlere göstermektedir. Bologna Sürecine göre şayet patronlar müfredatın hazırlık sürecinde söz sahibi olurlarsa eğitimin sonuçlarını işyerlerinde bire bir gözlemleyebildiklerinden daha iyisine ulaşılabilmesi de mümkün olacaktır.

Öğrenciye öğütler!

Bologna Sürecinin son toplantısında 1980'lerde ve 90'larda üniversite mezunlarının sayısının hızlı şekilde artması sebebiyle üniversite mezunu gençlerin iş bulma sorunları üzerinde durulmaktadır. Ancak bu sorunun nedenleri ve sorumluları ele alınmadan işsizliğin çözümü olarak işgücü pazarına yeterli yetkinliğe ulaşmadan giren gençlerin azaltılması önerilmektedir. İş arayan çok ancak işe uygun insan bulmak meseledir. O zaman üniversiteler de müfredatlarını öyle şekilde düzenlemelidir ki dersler ve stajlar üzerinden iş tecrübesine sahip gençler mezun olabilmelidir. “İşverenler” de sürece aktif şekilde dahil olmalı ki gelecekteki potansiyel çalışanın şekillenmesine henüz okulu devam ederken katkı sunabilsin. Bu görevi patron örgütleri yerine getirmekte, böylece patronlar kendi ihtiyaçları doğrultusunda geniş bir işgücü pazarı yaratabilmektedir.

Peki, patronların bu isteği gerçekleşince ne olacak? Beklenen niteliklere uygun, iş tecrübesine sahip yüz binlerce genç işyerlerinin kapısını çalarak iş talep edecektir. Patronlar da bu büyük pazarda birbirleriyle yarışan binlerce gencin arasında en ucuza, en uzun saat çalışmaya razı olanı, kendi mesleğinin yanı sıra çeşitli kurslarla farklı alanlarda da kendisini “geliştirerek” öne çıkan, böylece esnek çalışabilecek gençleri tercih edecektir.

Bugün patronların yeterli niteliklere sahip çalışan bulamadıkları yönlü şikayetlerini haklı saysak dahi şirketler bu nedenlerle faaliyetlerini sürdürmekten imtina etmemektedir. Dışarıda işsizlik varken içeride sandalyeler de boş değildir. Patronlar yeni mezun bir mühendisin, doktorun kendi işyerinde tecrübe kazanmasını istememektedir. Kriz ortamında tecrübesizliğin verebileceği performans düşüklüğüne ve çalışanın eğitimi için para harcamaya tahammülü yoktur. O zaman üniversiteler ne güne durmaktadır? Bilimsel, entelektüel, kültürel ancak kendi işine yaramayan konularda bilgi sahibi olan bir genç onun işine yaramamaktadır. O zaman bu dersler kaldırılmalı, yalnızca kendi mesleğine yoğunlaşan, tüm dünyası kendini patronuna beğendirmekle sınırlı olan, topluma yabancılaşmış ve haftada 6 gün 12 saat çalışıp da yeterli bir maaş almadan yaşamasını sürdürebilecek köleler yetiştirilsin!

Bu denklemde öğrenciye yer yoktur. Öğrenci, patron-rektörlük işbirliğinde, akademisyenlerin yönlendir-

mesi ve patron örgütlerinin rehberliğinde şekil verilen, insanlıktan çıkarılan bir nesnedir. Bu reformlar olmazsa, öğrenci, rekabetin her geçen gün arttığı bir emek pazarında sıyrılamaz, kendisini patronlara beğendiremez! Zaten istihdam ile ilgili raporda istihdam, öğrencinin emek pazarında bireysel olarak gerekli fırsatları ele geçirip değerlendirme gücüne sahip olabilmesi olarak tanımlanmaktadır. Yani mesele bireysellik, sınıf kardeşleriyle sert bir rekabettir ve hedef patronun gözüne girmektir. Evet, uzun saatler, az bir ücret karşılığında sömürüleceksin ancak işsiz kalmamış olacaksın, belki ileride

yine bir fırsatını bulup terfi alabilir ve daha rahat koşullara ulaşip diğer arkadaşlarını ezebilirsin!

Açıktır ki bir kez işe girmek hayatının geri kalan kısmı için bir güvence anlamına gelmemektedir. Her an işten çıkarılabilirsin. O zaman gözünü kâr hırsı bürümüş ve kriz nedeniyle gözünü iyice karartan sermaye sahiplerinin sayesinde hızlı şekilde değişen işgücü pazarında değişen ihtiyaçlara uygun şekilde kendini geliştirmeli, yeteneklerini ilerletebilmelisin, kendini “update” etmelisin! Bunun için de eğitimin ömür boyu sürmesi gerekmektedir. Yıllar önce üniversitede aldığı eğitimin ardından değişen çok konu varsa bunları öğretmek için üniversiteler doğru adres olacaktır. Son yıllarda ülkemizde de yaygınlaşan Sürekli Eğitim Merkezleri ile üniversiteler, akademisyenleri akşamları ve hafta sonları da çalışmaya zorlayarak özel kurslar düzenlemektedir ve emekçiler iş piyasasının sürekli değişen taleplerine uyarak işini koruyabilmek için bir yabancı dil daha öğrenmeli, bilgisayar bilgini geliştirmelidir... Tabii bu kurslar da ücretsiz değildir, zaten sınırlı olan iş harici zamanını bu kurslarla doldurman yetmiyormuş gibi üstüne binlerce lira para akıtmalısın ki, işini koruyabilesin veya terfi alabilesin. Yaşam boyu öğrenme esnek çalışmanın, yoğun sömürünün güzel sözler altında gizlenmesinden başka bir şey değildir.

Ancak bu hedeflerle hareket eden Bologna Süreci 10. yılını doldurmasına karşın ortaya attığı şaşalı sözler

gerçek yaşamda kendisini reddetmeyi sürdürmektedir. Yeni mezunlar arasında iş bulabilen gençlerin maruz kaldığı sömürü bir yana işsizlik buna rağmen azalmamış, tersine daha da artmıştır. Özellikle genç kadınlar işsizlik sorunundan daha fazla etkilenmektedir. Bologna Süreci ülkelerinde 20-34 yaş arasında erkekler arasında işsizlik oranı kadınlardan % 19 azdır. Elde edilen gelir konusunda da AB'ye üye 25 ülkede kadınların geliri erkeklerin üçte ikisi kadardır.

Nisan 2009 toplantısına yönelik yapılan araştırmalara göre Bologna Bölgesinde genç işçilerin en az % 20'si aldıkları yükseköğrenimden daha düşük seviyedeki bir meslekle gelir elde etmektedir. 4 yıl boyunca lisans eğitimi aldıktan sonra kendi dalında iş olmadığından farklı mesleklerde çalışan gençlerin ülkemizde yoğun olduğu bilinmektedir. Bu araştırma konunun diğer ülkelerde de yaygınlaştığının göstergesidir.

Yine, AB'ye üye ülkelerde tarih, sanat, dil bölümlerinden mezun olanlar arasındaki işsizlik oranı mühendislik, tıp gibi bölümlerden mezun olanlara nazaran 2 kat fazladır. Buna ek olarak eğitim, sağlık gibi bölümlerden mezun olanlar arasında her 8 kişiden 1'i farklı bir meslek dalında çalışırken bahsini ettiğimiz bölümlerden mezun olanların yarısı farklı ve daha düşük eğitim seviyesini gerektiren mesleklerde çalışmak zorunda kalmaktadır. Bu oran Kıbrıs'ta % 85'e kadar çıkmaktadır. Bu da

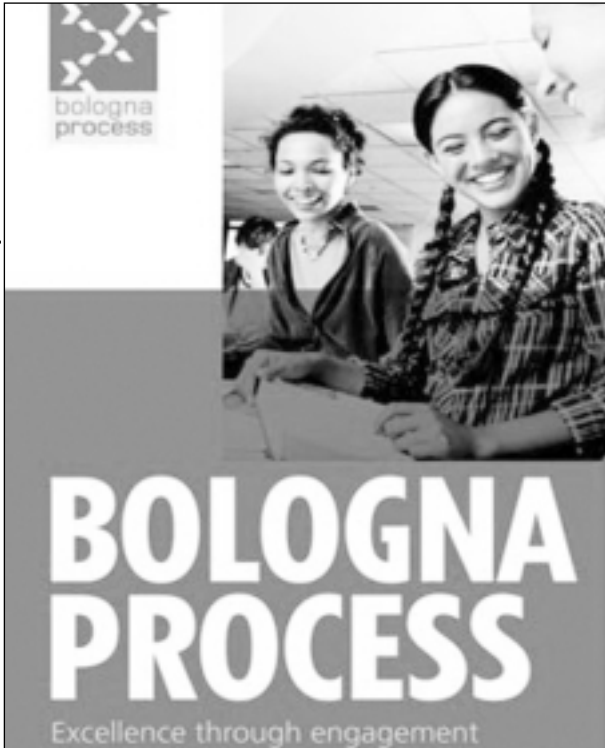
Süreç ile birlikte sermayenin daha açıktan müdahalelerinin de etkiyle bilimsel, akademik çalışmalara yoğunlaşan ve sermayeye doğrudan kâr sağlamayan alanlara yönelik desteğin azaldığını göstermektedir.

Toplantıya sunulan verilerden de anlaşılacağı üzere son 10 yılda istihdamdan sosyal haklara Bologna Süreci ülkelerinde olumsuz bir gidişat mevcuttur. Örneğin AB'ye üye 27 ülkede üç yıl önce üniversite mezunları arasında işsizlik oranı % 5'ken bu oran 2009'da % 13'e yükselmiştir. Sürecin sahipleri bunu krize yorsalar da genel kitle eylemlerinin düzeyi ve yoğunluğu da bunu bir başka açıdan ifade etmektedir.

Ancak Türkiye açısından incelediğimizde olumsuza doğru gidişatta Türkiye'nin diğer üye ülkeleri geçtiğini görmekteyiz. Özcesi Türkiye, Sürecin iftihar duyduğu konularda değil de sıkıntı duyduğu konularda birinciliğe oynamaktadır.

Örneğin Bologna Sürecine üye ülkelerde işsizler arasında düşük eğitim seviyesinde olanların oranı yükseköğrenimden mezun olanlara nazaran ortalama % 10 fazlayken İtalya, Portekiz ve Türkiye'de yükseköğrenimden mezun olanlar arasında işsizlik oranı diğer eğitim kategorileri ile hemen hemen aynı veya daha fazladır.

Yükseköğrenimden mezun olan gençlerin sermaye sahiplerinin taleplerine ve beklentilerine uygun şekilde eğitim görmeleri ve işgücü pazarını kapitalizmin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirebilmek açısından istihdam meselesi Bologna Süreci'nde önemli bir yer tutmaktadır. 10 yıllık veriler de göstermektedir ki süreç öğrenciler açısından olumsuza doğru evrilmektedir ancak sürecin sahipleri açısından da istedikleri düzeye gelmemiştir. Bu konuda da mücadele sürmektedir.

Ancak Türkiye açısından incelediğimizde olumsuza doğru gidişatta Türkiye'nin diğer üye ülkeleri geçtiğini görmekteyiz. Özcesi Türkiye, Sürecin iftihar duyduğu konularda değil de sıkıntı duyduğu konularda birinciliğe oynamaktadır.

3. Bologna Süreci'nin sosyal boyutu

TÜRKİYE HEP BİRİNCİ!

Bologna Süreci'ne üye devletlerin zoraki olarak kabul ettikleri konu ise Sürecin sosyal boyutudur. Bologna Süreci'nin başlangıcından itibaren atılan her adımda sermaye sahiplerinin talepleri, işgücü pazarının ihtiyaçları vb konulara yoğunlaşılması Sürecin kitlelerden yabancılaşmasını da beraberinde getirmektedir. Kitlelerin rızası olmadan eğitim alanında böylesi radikal dönüşümleri gerçekleştirmek kolay değildir. Dolayısıyla öğrenci ve akademisyenlerin de görüşlerini ifade etmesi ve sürecin gidişatı hakkında ikna olması gerekmektedir. Süreç boyunca savunulan eğitim modelinin Anglo-Amerikan model olması, kazanılmış hakların gasp edilmesi, öğrencinin kendisini piyasaya hazırlamaya adanmasının beklenmesi ve müfredatın patron örgütlerinin talepleri doğrultusunda şekillenmesinin planlanması gibi hedefle-

rin köklü bir üniversite geleneğinin olduğu Avrupa üniversitelerinde kısa sürede kabul edilmesi mümkün değildir. Tarihsel açıdan muhalif damarın güçlü olduğu yükseköğretim kurumlarında mücadeleler sonucu örgütlenmelerini kabul ettiren öğrencilerin ve akademisyenlerin bilimsel değerlerden ve ilkelerden vazgeçip üniversite eğitimini bu kadar darlaştırmaya boyun eğmeleri beklenmemelidir. Bu nedendir ki Bologna Süreci doğrultusunda atılan adımlara karşı Yunanistan'da, Fransa'da, Almanya'da, İspanya'da, Portekiz'de olduğu gibi kitlesel protestolar gerçekleşmektedir.

Sürecin toplantılarda alınan kararlar kadar hızlı şekilde hayat bulmaması sebebiyle Bakanlar Toplantılarında sosyal boyutun önem kazandığı ifade edilmiş ve öğrencilerin haklarına saygı duyulduğu ilan edilip "deza-

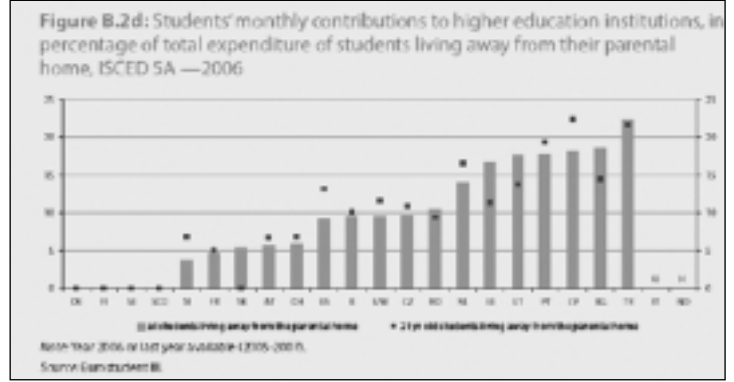
vantajlı kesimlerden” gelen öğrencilere destek sözü verilmiştir. Tabii bu destek de bireysel temelde, burslar ve krediler üzerinden gerçekleşecektir. Ancak başta da belirttiğimiz gibi Sürece üye ülkelerin bu meseleyi zoraki olarak kabul etmeleri sebebiyle sosyal boyut, sürecin en az gelişim gösteren boyutu olma özelliğini korumaktadır.

AB’ye üye 25 ülkeden elde edilen verilere göre ailesi düşük seviyede eğitim gören ailelerin çocuklarının yalnızca % 17’si yükseköğrenim alabilmektedir. (Bazı ülkelerde oran % 10’a kadar düşebilmektedir) Bu oran lise mezunu ailelerin çocuklarında % 32’ye, üniversite mezunlarının çocuklarında ise % 63’e yükselmektedir. Yükseköğrenime ulaşamayan ailelerin büyük çoğunluğunun ekonomik engellerle karşılaştıkları açık olduğundan düşük gelirli ailelerin çocuklarının yükseköğrenim alma şansları da azalmaktadır ki bu rakamlar AB’ye üye 25 ülke içindir. Türkiye gibi üye olmayanlar için durumun daha adaletsiz olduğu açıktır.

Buna ek olarak, son 10 yılda Bologna Süreci ülkelerinde yükseköğrenimde okuyan öğrencilerin aldıkları devlet desteği azalmış, öğrencilerin eğitiminde kendilerinin çalışarak veya ailelerinden aldıkları gelirin payı artmaktadır.

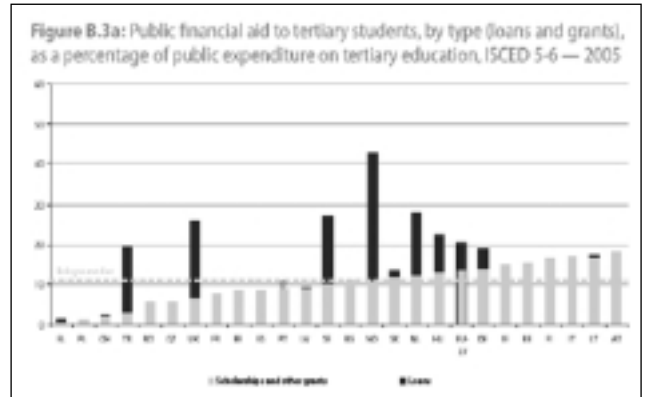
Yine devlet desteğinin azalmasına paralel olarak öğrenci harçları da artmıştır. Eğitime öğrencinin kişisel katkısı (harç, kredi, aile desteği gibi yollarla) 2000-2005 yılları arasında Sürece üye ülkelerin yarısında ortalama olarak % 3 artış gösterirken, bu oran Polonya’da % 41, Slovakya’da % 29 olmuştur. **Türkiye’de ise öğrencilerin ödemek zorunda oldukları masraf % 46 artmış ve bu olumsuz meselede de Türkiye, Bologna Süreci ülkeleri arasında birinciliği elde etmeyi başarmıştır.** Ancak Türkiye’de YÖK’ün gurur duyacağı daha başka “başarılar” da vardır. Öğrencilerin aylık bütçelerinde yükseköğrenime ayırdıkları pay konusunda Bologna Süreci ülkeleri arasında en yüksek oranlara Bulgaristan, Estonya ve Portekiz’le birlikte Türkiye de dahildir ve Türkiye birinciliği bu konuda da kimseye kaptırmamaktadır. (Tabloda Türkiye en sağdaki, en yüksek olandır.)

Bologna Sürecine üye ülkelerde öğrenciler ortalama

ma olarak aylık gelirlerinin dörtte birini öğrenci harcı ve diğer zorunlu ödemelere ayırmaktadır. Bu nedenle öğrenciler ailelerine daha fazla dayanmaktadır. Ancak bu oranın halen ABD ve Japonya’dan düşük olması daha kat etmeleri gereken yol olduğunu göstermektedir.

Öğrenciler eğitim masraflarını karşılamak amacıyla burs ve kredilerden yararlanmaktadır. Bologna Sürecine üye ülkelerde öğrenciler ağırlıklı olarak karşılıksız burslardan yararlanırken Türkiye’de bu oran oldukça düşüktür. Öğrenciler ülkemizde genellikle kredi almakta ve daha sonra aldıkları parayı geri ödemektedir. (Tabloda Türkiye baştan dördüncü.)

Yükseköğrenim masraflarını karşılamak için Bologna Süreci ülkelerinde öğrenciler ders dışı saatlerde çalışmak zorunda kalmaktadır. Çalışan öğrenci oranının en düşük olduğu üye ülke ise bu gibi konularda birinciliği kimseye kaptırmayan Türkiye’dir. Bu, ülkemizde öğrencilerin eğitim masraflarını rahatlıkla karşılamasından kaynaklı değildir. Araştırmanın sunulduğu raporda da belirttiği üzere bunun en önemli nedeni aşırı ders yoğunluğudur. Dola-

yısıyla ülkemizde düşük gelirli sınıflardan gelen öğrenciler yoğun ders yükü nedeniyle de diğer Bologna Süreci ülkelerindeki öğrenciler gibi çalışarak eğitimlerini sürdürmediklerinde eğitimi yarıda bırakmaktadır.

Bologna Sürecine üye birçok ülkede yoksul ve-veya düşük eğitimli ailelerden gelen öğrencilere devlet desteği sunulmaktadır. İrlanda, İsviçre ve Bulgaristan bu ülkeler arasında önde gelmektedir. Örneğin İrlanda'da düşük eğitimli ailelerden gelen öğrenciler yükseköğrenim mezunu ailelerin çocuklarına nazaran 2 kat fazla finansal destek almaktadır. Ancak Norveç, Hollanda ve İskoçya ile birlikte (bu ülkelerin gelişmişlik düzeyinde olmasa da) Romanya ve Türkiye'de bu konuda bir ayırma gidilmemekte, yoksul ailelerden ve-veya düşük eğitimli ailelerden gelen öğrencilere özel bir destek sunulmamaktadır. Bu ülkeler eğitimin herkes için eşit olduğunu iddia etse de raporu hazırlayan Eurostudent, Türkiye ve Romanya için bu iddianın kesinlikle gerçekliği yansıtmadığını raporunda özel olarak vurgulama ihtiyacı duymuştur.

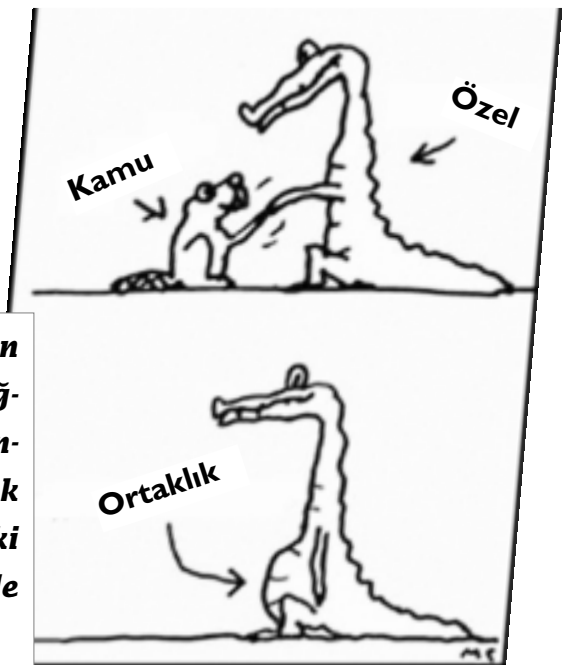
Benzeri bir adaletsizlik ülkemizde başka bir konuda da kendisini göstermektedir. Bologna Sürecinde öğrencilerin yurt dışında eğitim almalarına özel önem verilmektedir. Oysaki Türkiye, Bulgaristan, Romanya ve İtalya'da yurtdışı eğitime ancak yüksek gelire ve-veya yükseköğrenim mezunu ailelerin çocuklarına ulaşılabilir. Yurtdışında eğitim alma konusunda en önemli sorun olarak finansal engelleri gösteren öğrencilerin oranı İtalya'da % 30'ken Estonya ve Türkiye % 80 ile birinciliği paylaşmaktadır.

Sosyal boyut açısından yaşanan bir diğer sorun ise part-time eğitim olarak tanımlanan uzaktan eğitim, akşam okulları ve hafta sonu kursları gibi eğitim programlarında görülmektedir. Bunların genellikle paralı olması bir yana bu kurumlara giden öğrencilerin çoğunluğunun bu programları tam zamanlı eğitim almak için yeterli fi-

nansal desteğe sahip olmamaları, eğitimlerini sürdürmek için çalışmak zorunda kalmaları vb sebepleriyle tercih etmek zorunda kalmaları da öğrencilerin rahatsızlık duyduğu bir meseledir. İsveç'te öğrencilerin yarısından fazlası, Litvanya, Macaristan ve Rusya'da öğrencilerin % 30'u part-time eğitim alırken Türkiye, Kıbrıs, Fransa ve Yunanistan'da bu oran oldukça düşüktür.

Sosyal boyut ele alındığında kadınların yaşadığı sorunların daha fazla olduğu da araştırmalarda görülmektedir. Mezun olan gençler arasında işsiz kalanların oranında kadınların payı daha fazladır. Oysaki Türkiye dışında diğer tüm üye ülkelerde yükseköğrenimde okuyan öğrencilerin çoğunluğunu genç kadın öğrenciler oluşturmaktadır. Ancak halen mühendislik, bilgisayar, tarım ve ulaşımla ilgili bölümlerde kadın öğrenciler azınlıktadır.

Bologna Süreci'nde sosyal boyutun sürecin sahiplerince en az önem verilen ancak öğrencileri ve akademisyenleri en çok ilgilendiren konu olduğu açıktır. Sürecin 10 yıllık geçmişinden net şekilde anlaşılmaktadır ki öğrencilerin yaşam şartları Süreç nedeniyle daha da zorlaşmıştır. Öğrencilerin eğitime ayırdıkları pay daha da artmıştır. Ülkemiz açısından ele aldığımızda ise durum daha da vahimdir. Sürecin başında da zaten en kötü koşulları sunan ülkeler arasında yer alan Türkiye'de koşullar, Süreç'le birlikte daha da kötüleşmiştir. Sürecin iftihar duyduğu konularda Türkiye'nin adı hiç geçmezken Sürecin sahiplerinin sıkıntı duyduğu alanlarda Türkiye en önde gitmektedir.

Bologna Süreci'nde sosyal boyutun sürecin sahiplerince en az önem verilen ancak öğrencileri ve akademisyenleri en çok ilgilendiren konu olduğu açıktır. Sürecin 10 yıllık geçmişinden net şekilde anlaşılmaktadır ki öğrencilerin yaşam şartları Süreç nedeniyle daha da zorlaşmıştır.

4. Avrupa'nın küresel düzeyde çekiciliğini artırma meselesi

“SINIRSIZ YÜKSEK ÖĞRENİM PAZARI”

Neo-liberal eğitim politikalarının en önemli hedefinin eğitimin ticarileşmesi olduğunu ifade etmekteyiz. Bunun en önemli nedeni eğitimin potansiyel pazarının egemenlerin iştahını her geçen gün daha da kabartmasıdır. Özellikle kriz ortamında bu iştah iyice artmaktadır.

Bologna Süreci'nin çıkışından bu yana da özellikle Avrupa'da toplumsal muhalefetin gücünden kaynaklı “sosyal devlet” anlayışı çerçevesinde halkların elde ettiği haklardan duyulan rahatsızlık çeşitli vesilelerle ifade edilmekteydi. Bu açıkça ortaya konmasa da özellikle ABD ve Japonya örnekleri verilmekte, Avrupa eğitiminin serbest rekabete ayak uyduramadığı ve dünya genelindeki eğitim pazarındaki payının düşük olduğu

öne sürülmekteydi. Dolayısıyla AB emperyalizmi açısından, Bologna Süreci vesilesiyle, reformların hayat bulması ve dünya çapındaki eğitim pazarındaki payın artırılması, AB'ye üye emperyalist ülkelerin üniversitelerinin Afrika, Asya ve Latin Amerika'da daha uygun koşullarda üniversiteler açma-

sı, (Bilhassa son yıllarda Körfez'deki Arap ülkelerinde Fransız ve İngiliz üniversiteleri şubeler açmaktadır), böylece genç nüfusun yoğun olduğu bu ülkelerde eğitime yönelik talepten yararlanarak kârlarını arttırmak istemesi, bu ülkelerdeki öğrencilerin ve akademisyenlerin beyin göçünün hızlandırılması ve ucuz işgücü olmayı kabul eden gençlerin istihdam edilebilmesi istenmektedir.

Küresel pazarda daha etkili bir konum elde etme arzusu Sürecin başından bu yana istenirken ancak son birkaç yılda bu hedef daha fazla öne çıkmıştır. Nisan 2009 Toplantısında da Bologna Sürecinin küresel çapta çekiciliğinin artması ve rekabetinin geliştirilmesi kararı alınmıştır. Artık AB emperyalizmi “uluslararası rekabette” geride kalmak istememektedir. Bunda iki önemli sorunla karşı karşıyadır. İlki “küreselleşme” adını verdikleri uluslararası eğitim pazarında artan rekabetten geri kalmamak, ikincisi

ise Avrupa'nın yaşanan nüfusundan dolayı mevcut Avrupa pazarındaki daralmasıdır.

Toplantı belgelerinde son yıllarda bu doğrultuda adım atılsa da atılan adımların neredeyse tamamının Sürece öncülük eden birkaç Batı Avrupalı emperyalist devlet tarafından gerçekleştirildiği ifade edilmektedir. Fransa, İtalya, Almanya, İngiltere gibi emperyalist devletlerin dışındaki Sürece üye 40 civarındaki devletin ise yükseköğrenimlerini uluslararası pazarda tanıtacak ne gücü ne de parası vardır. Dolayısıyla bu konu da AB'ye öncülük eden birkaç emperyalist devletin çıkarı doğrultusunda şekillenmektedir.

Bu politika kapsamında bir diğer vurgu da yükseköğrenime yönelik artan talebin yalnızca öğrencilerden değil aynı zamanda “sektör” dışındaki sermaye sahiplerinde de görüldüğüdür. Zaten belgelerde küresel eğitim pazarında belirleyici güç olarak “pazar/market güçleri” gösterilmekte, devlete ise sermaye sahiplerinin taleplerine hayat veren ve güvence sağlayan bir konum verilmektedir.

Belgelerde küresel eğitim pazarında belirleyici güç olarak “pazar/market güçleri” gösterilmekte, devlete ise sermaye sahiplerinin taleplerine hayat veren ve güvence sağlayan bir konum verilmektedir.

layarak bir konum verilmektedir. 2007'de Londra'da düzenlenen Bakanlar Konferansında Bologna Sürecinin küresel çapta çekiciliğinin ve rekabet gücünün artırılması meselesi ile ilgili olarak Avrupa Yükseköğrenim Alanı üzerine diğer ülkelerde bilgilendirmelerin yapılması, hedeflere ulaşılması için “promosyon” çalışmalarına önem verilmesi, Avrupa'da yükseköğrenimin markalaştırılması, diğer kıtalardan işbirliği yapılabilecek güçlerle bağların geliştirilmesi vb hedefler belirlenmiştir. Zaten rekabetçi yönünün artırılması meselesi de işin özünü göstermektedir. Kimle, neyin rekabetidir bu? Üniversiteler ve ülkeler bilim alanında mı rekabet etmektedirler? Amaç insanlığın mutluluğu mudur? Rekabetin kâr ve para odaklı olduğu ortadadır. Promosyonlardan bahsedilmesi de artık öğrencilerin tamamen müşteri olarak görüldüğünü bizlere göstermektedir.

5. Bologna Süreci ve Türkiye

“YALANCILIKTA DA BİR NUMARA”

Bologna Süreci toplantılarına Türkiye adına YÖK de rapor hazırlayıp sunmakta ve buna göre not almaktadır. Açıkça ki özellikle son 3-4 senede AB'den gelen eleştirileri göz önüne alan YÖK'ün ve hükümetin Bologna Süreci doğrultusunda attığı ciddi adımlar mevcuttur. Her üniversitede Bologna Süreci ile ilgili temsilcilerin belirlenmesi, üst düzey komitelerin kurulması, öğretim üyelerine ve yer yer öğrencilere yönelik tanıtım toplantılarının örgütlenmesi bu yönde atılan adımlara örnektir.

Ancak daha somut olarak karşımıza çıkan ve doğrudan hak gaspına yol açan uygulamalar da Bologna Süreci doğrultusunda hayata uygulanmaya başlamıştır. Yetkin mühendislik konusunda başlayan çalışmalar, ücretli öğretmen-avukatlık uygulamaları, mesleki yeterlilik yasası ile yabancılara çalışması hakkındaki kanunun çıkması, bunlara ek olarak özel okulların yükseköğretimde payının hızlı artışı (Mart 2006'da 68 devlet ve 25 özel üniversite varken bu sayı 2007'de 85 devlet ve 30 özel üniversiteye, 2008'de ise 94 devlet, 36 özel üniversiteye çıkmıştır. Tabii devlet üniversitelerindeki artışın sebebinin altında her ilde tabela değişimi ile üniversite yaratma mucizesinin yatığını akıldan çıkarmamalıyız.) gibi onlarca örnekte bu neo-liberal saldırıları görmekteyiz.

Öğrencilere dönük doğrudan saldırıların yanı sıra dolaylı saldırılar için yapılan hazırlıklar da mevcuttur. Örneğin ülkemiz üniversitelerinin son iki yılda yoğunlaştığı en önemli konu kredilendirme ve derecelendirme konularında Avrupa geneliyle uyum sağlanmaya çalışılmasıdır. Bunun amaçları arasında kurulması için gerekli bürokratik işlemleri tamamlayan ve açılış hazırlıkları yapan Alman, İtalyan ve Fransız üniversiteleri ve ülkeye gelme planları yapan yabancı üniversitelerin altyapısını hazırlamak ve diplomada denklik, müfredatta uyum sağlayarak hem yabancı sermayenin ülkemizdeki yatırımları hem de halk gençliğinin yurtdışında ucuz işgücü olarak çalıştırılması için daha uygun koşulları yaratmak bulunmaktadır.

YÖK, Nisan 2009 Toplantısına sunduğu raporda eğitimi alma konusunda finansal zorluklar yaşayan öğrenciler için Yurt-Kur'un sunduğu hizmetlerin yeterli olduğunu iddia etmektedir. Buna göre 2008 yılında 228 yurtdışı

208.869 öğrencinin kaldığını, harç kredisi olarak da 1.217.351 YTL'lik kredinin 185.422 öğrenciye verildiğini belirterek genel görünümü göstermekten kaçınmaktadır. Bununla beraber ÖSS sayesinde her öğrencinin eşit şartlarda sınava girip üniversiteye seçildiğini, ülkemizde düşük gelire sahip gençlerle zengin gençler arasında bir farkın bulunmadığını, bu sebeple de “dezavantajlı kesimler” için özel bir uygulamanın olmadığını öne sürmektedir. Bu konuda daha fazla bir yoruma gerek yoktur.

YÖK'ün övündüğü bir diğer konu ise esnek öğrenme yöntemlerinin son dönemde geliştiğidir. Bunun da anlamı özellikle üniversitelerde açılan Sürekli Eğitim Merkezleri ve Mesleki Yeterlilik kursları ile paralı eğitimde daha da ileri gidildiğidir. Yine Anadolu Üniversitesi üzerinden sunulan Açıköğretim de esnek eğitime dahildir ve üniversite öğrencilerinin % 35'i Açıköğretimde okumaktadır. Akşam Kurslarında ise 357 bin kişi eğitim almaktadır.

Bologna Süreci'nin YÖK'ün gündeminde en üst sırada yer aldığı vurgulandığı raporda 2005'de yeni bir daimi büro kurulduğu (Avrupa Birliği ve Uluslararası İlişkiler Bürosu) ve bu büronun Bologna Süreci ile ilişkileri geliştirmekle sorumlu olduğu belirtilmiştir. Bu sorumluluklar arasında **Ulusal Öğrenci Konseyi** ile **Avrupa Öğrenci Birliği** arasındaki ilişkiyi geliştirmek de bulunmaktadır. Bu oldukça ilginçtir. Çünkü üniversiteleri merkezi olarak yöneten YÖK'ün bir biriminin iki öğrenci örgütlenmesi arasındaki ilişkiyi düzenlemesi ülkemize özgü bir uygulamadır. Bahsi edilen Avrupa Öğrenci Birliği (ESIB-ESU) çeşitli ülkelerdeki öğrencilerin kendi inisiyatifleri ile kurdukları ve devletten bağımsız işleyen örgütlerin Avrupa çapında oluşturduğu bir federasyondur. Devletle hiçbir doğrudan ilişkisi mevcut değildir. Ülkemizde ise bu görevi YÖK yani bir devlet kurumu üstlenmektedir.

Bunun olması YÖK'ü niteliği göz önüne alındığında oldukça doğaldır. Çünkü bilimsel özel bir ilişkisi olmayan, “devletin bekası” için üniversitelerde öğrenci örgütlenmesinin önüne büyük engeller çıkaran, öğrencilere soruşturmalar açan, polisi ve askeri kampüslere sokağın YÖK'ün öğrencilerin kendi inisiyatifleri ile geliştirdikleri bir örgütlenmeyi muhatap alması en azından şimdilik mümkün değil-

YÖK, kararname çıkararak öğrenci örgütlenmesi –Ulusal Öğrenci Konseyi-kurmuştur. Kararname ile kurulan bir öğrenci örgütlenmesi, gerekirse bu ülkeye komünizmi de biz getiririz diyen mantığın sürdürücülerinin anlayışını yansıtmaktadır.

dir. Ancak AB için de göz boyamaya da ihtiyaç duymaktadır çünkü her ülkede devletin muhatap olduğu ulusal düzeyde çeşitli öğrenci örgütlenmeleri bulunmaktadır. Bu nedenle YÖK, kararname çıkararak öğrenci örgütlenmesi –Ulusal Öğrenci Konseyi-kurmuştur. Kararname ile kurulan bir öğrenci örgütlenmesi, gerekirse bu ülkeye komünizmi de biz getiririz diyen mantığın sürdürücülerinin anlayışını yansıtmaktadır. (“20 Eylül 2005 tarihinde resmi gazetede Yükseköğretim Kurumları Öğrenci Konseyleri ve Ulusal Öğrenci Konseyi Yönetmeliği yayımlanmıştır. Bu şekilde, ulusal öğrenci konseyimiz kurulmuştur. Söz konusu yönetmelik uyarınca, Öğrenci konsey başkanları, öğrenciler ile ilgili konuların görüşülmesi sırasında ilgili yükseköğretim kurumunun senato ve yönetim kurulu toplantılarına katılmaktadır.” (www.yok.gov.tr)

Tabii bu örgütü ülkemizde tanıyan bir öğrenci var mıdır? Nasıl seçilmektedir? Öğrencileri nasıl temsil etmektedir? Öğrencileri bilgilendirmekte, öğrencilere hesap vermekte midir? Kurulduğundan bu yana hangi icraatlara imza atmıştır? Bu soruların olumlu bir cevabının olmadığı, öğrenci kitlelerinin habersiz olduğu açıktır.

YÖK ise ülkemizde öğrencilerin üniversite yönetimlerinde temsil edildiğini, yalnızca işçi-memur sendikalarının dahil edilmediğini iddia ederek yalancılığını kanıtlamaktadır. Ülkemizde öğrenciler gözlemci ve danışma amacıyla yönetim toplantılarında yer alıyormuş ve bazı durumlarda oy hakkına da sahipmiş. Ulusal Öğrenci Konseyi'nin elemanları öğrenci gençliğini temsil ediyormuş!

YÖK'ün raporundaki bir diğer övünç kaynağı ise Bologna Süreci ile birlikte işveren-üniversite işbirliğinin gelişmiş olmasıdır. Buna göre üniversitelerde Kariyer Planlama Merkezleri kurulmakta, bu merkezler kariyer günleri vb etkinliklerle öğrencilerle sermaye çevrelerini bir araya getirmekte, staj yerleri ayarlamaktadır.

YÖK'ün Bologna Süreci'ni gerçekten sahiplendiğini ve çalışmalarının esasına Sürecin yükümlülüklerini hayata ge-

çirmeye adanmış açıktır. En azından Sürecin esas halkasını tutmasını bilmektedir. Diğer AB ülkelerinde öğrencilerin ve akademisyenlerin daha örgütlü olmalarından ve yeri geldiğinde ortak eylemler yapabilmeleri nedeniyle sahip olduğu “dezavantajlara” sahip olmayan YÖK, bir yandan öğrenciler üzerinde baskıcı politikalarını sürdürmekte diğer yandan ise Sürecin esas halkası olan neo-liberal politikaları hayata geçirmektedir. Eğitim ticarileşmekte, öğrenci gençlik için sınıfsal bariyerler halk gençliğinin aleyhine olacak şekilde güçlendirilmekte, “eğitim pazarında” yerli ve yabancı sermayenin yatırım olanakları geliştirilmekte, paralı eğitimin farklı yöntemleri eşgüdümlü olarak uygulanmaktadır.

Buna karşı öğrenci gençliğin özörgütlülüklerini yaratıp ekonomik-demokratik-akademik mücadelesini geliştirme-si, süreçten benzer şekilde etkilenen akademisyenlerle ve işçi sınıfı ile ortak-birleşik mücadelenin yollarının yaratılması önemli bir görevdir. Bu görev ülkemizde devrimci mücadelenin-savaşın gelişimine paralel daha fazla mümkün olacakken bu doğrultuda atılan her adım devrimci mücadelenin-savaşın harlanması açısından da önemli katkılar sunacaktır.

Dosyanın Kaynakları

□ Bologna Süreci 2020-Yeni On Yılda Avrupa Yükseköğretim Alanı, Avrupa Yükseköğretimden Sorumlu Bakanlar Konferansı Bildirgesi, Leuven ve Louvain-la-Neuve, 28-29 Nisan 2009

□ BOLOGNA beyond 2010, Bologna Follow-up Group prepared by the Benelux Bologna Secretariat

□ The European Higher Education Area (EHEA) in a global context: Report on overall developments at the European, national and institutional levels. BFUG Bologna Follow-up Group at its meeting in Prague, 12-13 February 2009

□ Working group on employability, Report to ministers

□ The Bologna Process in Higher Education in Europe, Key indicators on the social dimension and mobility, Eurostat-eurostudent.eu

□ Bologna With Student Eyes 2009, The European Students' Union

□ EUA Statement to the Leuven/Louvain-la-Neuve, European Universities Association

□ Bologna process, template for national reports: 2007-2009 Turkey, YÖK

□ Higher Education in Europe 2009: Developments in the Bologna Process, Education, Audiovisual and Culture Executive Agency, 2009.

□ The Black Book of the Bologna Process, The National Unions of Students in Europe May 2005

Göçmen Genç

GÖÇMEN GENÇLİĞİN MESLEK EĞİTİMİNDE YAŞADIĞI SORUNLAR ÜZERİNE

İşsiz gençlik ve meslek eğitimi gören gençliğin içinde bulunduğu süreci irdeleyecek olursak, neo-liberal projelerin yenilenmiş saldırı paketleriyle gençliğe yönelik ve özelde de göçmen gençliğe yönelik akademik-sosyal saldırılarını görebiliriz. Son dönemde GATS ve Bologna süreci ile somut görüntüler olarak karşımıza çıkan bazı değişimler mevcuttur. Bunlar özellikle mesleklerin tanımlanmasında alışıldık bazı duvarları yıkarak ilerlemektedir. **Meslekleri koruyan bu duvarlar yıkılarak bundan böyle büyük şirketlerin istediği gibi kullanacakları yeni bir alan yaratılıyor.**

Genelde meslek eğitiminin sonunda kişi hâlâ uzmanlık alanında tam bilgiye sahip değilken, kalifiyeli işçi olduğunda bile üretim alanındaki “yenilikler”den kaynaklı özel kurslara gönderilmektedir. Bu kursların masrafının ya işyeri tarafından belirli bir bölümü karşılanmakta ya da kişi bu maliyeti kendisi karşılamak zorunda kalmaktadır. İkisi de gerçekleşmediği takdirde kişinin mesleği bu şekilde yetersiz duruma düşmekte ya da dar bir bölüme ayrılmaktadır. Bahsettiğimiz bu “yenilikler”den kaynaklı Avrupa’da belirli ana mesleklerin içinden (metal, sanayi, tekstil vs) yeni meslekler oluşturulmaktadır. **Bu da meslek eğitimi gören bir gencin, öğreniminin sonunda özel kurslar ile eğitimindeki yetersizliği tamamlama gibi bir sorunla karşı karşıya bırakılmasını getirmektedir.**

Özelde GATS (Bologna Süreci öncesi) projesi üzerinden Avrupa burjuvazisi tarafından uygulanan bu saldırı AB’nin bazı ülkelerinde bu projeye bağlı bazı farklılıklar ile uygulanmaktadır. Almanya, Avusturya, Hollanda gibi ülkelerde hükümetler neo-liberal politikalar üzerinden saldırı paketleri hazırlamakta ve büyük şirketlerin sermayenin çıkarları doğrultusunda **esas ve tali meslekler** olarak politikalar belirlemektedir.

Tabii ki bütün bu süreç içerisinde meslek eğitimi yarım kalan gençler için de bir şeyler düşünülmektedir. AB ülkelerinde oluşturulan meslek alanlarında öğrenimi ya-

rım kalan gençler eğitimini tamamlama şansını elde etmekte. Tabii ki bu eğitim, normal iş alanındaki eğitimden de düşük bir maliyetle karşılanmaktadır. Hatta eğitim alan kişinin temel giderleri bile tamamen karşılanmaktadır. Meslek yeri bulamayan gençler ise meslek bulma kurslarına gönderilmekte ve burada meslek eğitimi noktasında bilgilendirilmektedir ve bu gençler işsiz olarak sayılmamaktadır. Bahsettiğimiz süreçten en çok da göçmen gençlik etkilenmektedir. Bütün bunların sonucunda ya halk gençliği işsizler ordusuna dahil edilmekte ya da ucuz iş gücü olarak çalışmaktadır.

Avrupa’da ortaokulun başlarında özellikle göçmen çocukların ağırlıklı olduğu okullardan başlayarak gençler meslek eğitimine yöneltilmektedir. Hatta bu, farklı birkaç yöntemle yapılmaktadır. Sistemin kendi sendikaları özellikle burjuva partilere bağlı Gençlik Sendikaları, bu noktada bahsettiğimiz okullarda bilgilendirmeler yapmaktadır. Halk gençliğine ve özelde de göçmen gençliğe açıkça eğitim sürecini başarılı bir şekilde sürdürmenin onlar için zor olduğunu ve meslek eğitiminin sunduğu sözde olanakları anlatmaktadırlar. Aynı zamanda hükümetlerin eğitim politikalarında göçmen çocuklarına yönelik bu yönlü bir politika sürekli gündemdedir.

Gelinen aşamada göçmen kitlelerinde bu yönlü bir gerçeklik de ortaya çıkmış durumdadır. Göçmen gençlik eğitimin dışında meslek eğitiminin kendileri açısından bir nevi kurtuluş ve daha kolay ulaşılacak bir yol olduğunu düşünmektedir. Zaten burjuvazinin istediği tam da budur. Tabana dayalı ve kitlelerin sorunlarını esas alan bir sınıf partisinin olmaması gerçekliği de bu gibi toplumsal sorunların alternatifsiz bırakılmasını beraberinde getirmektedir. Yapılması ve çaba harcanması gereken ise özellikle bu duruma özgü meslek eğitimi veren işyerlerinde çalışan YDG’lilerin bu sorunlar üzerinden örgütlü mücadeleyi geliştirmesi ve uzun süreli bir çalışmanın sonucunda ülkelerde alternatif örgütlülükler ve gençlik sendikalarının yaratılmasıdır.

YENİ SEZONDA TASFİYE... SİNEMALARDA!!!

Ülkenin içinden geçtiği bu dönem sistemin teşhir olmuşluğunu bir kez daha “cephe-den” gösteriyor. Demokratik açılım tartışmalarının yoğunluğu altında yükseköğretim cephesinden açılıma paralel gelişen “reformlar” inkârın gizliden olanını önümüze koyuyor.

“Bir umutla” başlanan açılımda MGK sonrası “revize edilen” projenin son halini gördük. Açılımın koordinatörü Beşir Atalay MGK toplantısı sonrasında yapmış olduğu açıklamada sorunun terör sorunu olduğu ve amaçlananın PKK’nin tasfiyesi olduğunu “dosta düşmana” haykırmişti. Sonrasında eşgüdümlü olarak YÖK’ün Kürt dili ve edebiyatı konusunda 19 üniversite rektörüyle yaptığı toplantıdan **Yaşayan Diller Enstitüsü** modeli çıkmıştı.

Anadilde eğitim için yapılan basın açıklamalarına, yürüyüşlere soruşturma açan, hapishanelerde Kürtçe konuşulduğu için disiplin cezaları veren, anadilinde konuştuğu, müzik dinlediği için linç ettiren bir devlet zihniyetinin ne kadar samimi olduğu bir kez daha ortada! Yaşayan diller diyerek son ana kadar yapılan ve hâlâ devam eden tutarsız durumun izahı mümkün değil. **Yaşayan diller arasında saydığı Fars ve Arap edebiyatı yıllardır okutuluyorken açıktan Kürt dili ve edebiyatı denilemeyişi sistemin ezilen ulus ve milliyetlerin dillerine olan yaklaşımını bir kez daha ortaya koyuyor.** İngilizce, Almanca ve daha onlarcası serbestçe konuşulup okullarda ders olarak okutulurken; ülkede konuşulan dillerden biri olan Kürtçe inkar edilme-ye devam ediliyor.

Bu duruma ilişkin Mardin Artuklu Üniversitesi Rektörünün “Yaşayan dil rencide eder” söylemi aslında hakikatin bir gerçeği. Durumun farkında ki bu yönlü açıklamalar birkaç üniversite rektöründen daha geliyor.

Türkçeden başka dilde eğitim verilemez denilerek anayasaya atıfta bulunanlar yalan söylüyorlar. Kürtçe bölüm açılması bunca problem olur ve hâlâ ikirciksiz bir adım atılmazken Türkiye’de eğitim dili tamamen İngilizce olan çok sayıda üniversite ve yüzlerce İngilizce bölüm bulunuyor. İngilizceyi Fransızca ve Almanca bölümler izliyor. Bunların yanı sıra İtalyanca, İspanyolca, Rusça, Ja-

ponca, Arapça, Lehçe, Slav dilleri, Fars dili ve Urdu dillerinde bölümler mevcut.

Devlet Kürtçeye olan yaklaşımında Anayasanın 42. maddesini gösteriyor:

“Türkçeden başka hiçbir dil eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dili olarak okutulamaz ve öğretilemez. Eğitim ve öğretim kurumlarında okutulacak yabancı dil ve yabancı dil ile eğitim yapan okulların tabi olacağı esaslar kanunla düzenlenir.”

Konda’nın 2007 araştırmasına göre 36 dilin Anadolu coğrafyasında konuşulduğu ve bunların hepsinin anayasanın 42. maddesi engeline takılarak yok sayıldığını biliyoruz.

Oysa diğer ülkelere baktığımızda durum daha farklıdır. Hindistan’ın; Hintçe, İngilizce, Bengali, Marati, Toluğu, Urdu, Tamil, Bihari gibi dillerin içinde bulunduğu 15 resmi dili vardır. İtalya’da; İtalyanca, kuzeyde Almanca, Fransızca ve Slav diller resmi dil statüsündedir. Singapur’da Tamilce, Çince, Malezyaca resmi dilleri kullanılmaktadır. Aslında istendiği zaman işlerin tıkırında gittiği ortadadır. Ama sorun devlet politikası olunca işin rengi değişiyor.

Genel fotoğraf böyle iken sürecin olumlu bitmeyeceği mutlak bir yerde duruyor. Kutudan gerçekten de tasfiye çıktı. Sorunun tek bir yönü var, o da haklı ve meşru mücadelenin bastırılması. Yeni sezonda tasfiye!!! Sinemalarda...

Bilgi Üniversitesi’nden bir YDG’li

DEĞİŞEN SINAV SİSTEMİ VE MÜCADELENİN GEREKLİLİĞİ

Yeni eğitim öğretim yılı bu ay başladı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da okula gelen öğrenciler hem isteksiz hem de şaşkın. Değişen sınav sistemi, öğrencinin kafasında hem sorular hem de sorunlar yarattı. Kimse tam olarak nasıl bir şeyle karşılaşacağını bilmiyor.

Evet, değişen sınav sistemini az çok hepimiz duyduk. İki aşamalı bir sınav olacakmış. Bunun ilki YGS adı altında nisan ayında yani okuldaki eğitim süreci içinde. Diğeri ise haziran ayında LYS adı altında olacak. Şimdiden herkes “Nisan ayında olacak ilk aşamaya nasıl hazırlanabilirim?” derdine düşmüş vaziyette.

Zaten okuldaki eğitim sistemiyle başı deritte olan öğrenciler şimdi de bu değişimle yüz yüzeler. Sınavda çıkacak olan sorular, Milli Eğitim Bakanlığının hazırladığı okul müfredatına bağlı olacak. Öğrenciler bugüne kadar alıştığı seçmeli yani test olarak sorulan sorulara, artık bu yıldan sonra açık uçlu yani klasik soruların da olacağı bir sınav sistemiyle karşılaşacaklar.

Bu sistemin öğrenciyi robotlaştırmak, eleştiriden, sorgudan, düşünceden yoksun bir nesil ortaya çıkarmak istediğini öğrenciler yavaş yavaş görüyor ve anlıyor. Sistemin dayatıcılığını fark eden öğrencilerin yapması gereken bu saldırıların boyunduruğu altına girmek yerine, mücadele ruhunu benimsemek olmalıdır.

Mücadelemizde ailelerimizin desteğini almak da gereklidir. Aksi takdirde bizim gibi geri kalmış ülkelerde, yoksulluğun hat safhada olduğu, bunun yanında diğer özgü haklarının da olmadığını düşündüğümüzde ve sistemin dayatmış olduğu katkı payları, harçlar, yurt ücretleri yol harçları, ödev masrafları vb. şeklinde liste uzarken ailelerimizin desteği önemlidir. Biz liseli gençler olarak elbette ki hayatın bu acımasız yüzünü karşımızda görürken belki bilmeden sıkıntımızın sorumlusunun ailelerimiz olduğunun düşünebilmekte ve yanlış hedefe yönelebilmekteyiz.

Burada bize düşen liselerde öğrenci birliklerini oluşturarak demokratik tepkilerimizi ve taleplerimizi bu çatı altında örgütleyip, dile getirmektir. Bu anlamıyla öğrencilerin tüm sorunlarının dikkate alınabilmesi için bu

tip örgütlülükleri ülke geneline yaymalıyız. Aynı zamanda bu örgütlülükleri güçlendirerek 68 hareketinin benzerini yaratabilmek hem hayalimiz olmalıdır hem de bunu mümkün kılmayı başarmak için harekete geçmeliyiz.

Gemlik Liseli YDG okurları

GÜLER ZERE'YE ÖZGÜRLÜK

1 Ekim Perşembe günü saat 18'de İHD önünde toplanan kitle Soykan Parkına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında “Güler Zere serbest bırakılsın”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Tecdire son”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” sloganları atıldı. Yürüyüşün ardından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Yapılan açıklamada: “Son bir yıl içinde, hapishanelerde sessiz imha politikasıyla 10 tutsak katledildi. Hapishanelerde ölümlere izin vermeyeceğiz. Tutsaklarımızı öldürtmeyeceğiz. Güler'i ve hasta tutsakları sahiplenmek insanlık onurunu sahiplenmektir. Tüm insanlarımızı da hapishanelerdeki ölümler karşısında sesimize ses, gücümüze güç katmaya çağırıyoruz” denildi.

Eyleme katılan kurumlar: Eğitim-Sen, SES, ESP, EMEP, Halk Cephesi, DTP, PSAKD, İHD, Partizan.

Malatya YDG

MİZAH

TÜRKİYE'NİN ÖNEMLİ MESELELERİ

Sanma Bu Tekerlek Kalır Tümsekte*

Merhaba Sevgili Gençler,

Malumunuz bu dergide aylardır önemli güncel siyasal konularda fikir beyan etmekteyim. Sizlerin de ilgiyle okuduğunuzu bildiğim bu yazılardan kişisel hiçbir çıkarımın olmadığını da biliyorsunuz. Buna rağmen ülkenin içinden geçtiği dönem dolayısıyla fedakarca görevimi devam ettireceğim. Şimdi bu duygusal giriş de nereden çıktı diyebilirsiniz. Efendim, bu ülkede şöyle bir ay yok ki sorunsuz geçsin. Yani yazıyoruz ama kime yazıyoruz? Biraz sitemkarım anlayacağınız.

Bakin yine bir ay boyunca onlarca sorun birikmiş, konuşmak, sorunlara çözümler üretmek gerekiyor. Benim kadar çabalayan birkaç kişi daha olsa ben eminim ki bu sorunların üstesinden gelinir. Hakkını verelim Sayın Erdoğan hariç ben kimsenin çabalarını pek beğenmiyorum. Ha bir de Sayın Arınç var. Benim, Türkiye siyasetinin bu iki önemli adamına güvenim tam. Aslında beklemediğim işler de yapıyorlar ama en azından Baykal'a, Bahçeli'ye falan göre oldukça iyiler. Sizler de elinizi vicdanınıza koyup söyleyin yalan mı söylediklerim. Bakınız Sayın Başbakan AKP 3. Kongresinde "bu partiye elitler yön belirleyemez" diyor. Ne kadar güzel değil mi? Yıllardır siyasetçilerin ağızından duymak istediğimiz bir cümleyi Erdoğan bir çırpıda söyleyiveriyor.

"Nereden çıktı bu AKP övgüsü?" dediğinizi duyar gibiyim. Açıkçası muhterem gençler, geçtiğimiz aylarda

söz verdiğim yeni partiyi kuramadım. Daha doğrusu çok üşendim, çok teferruatı var. Ben de 4. Kongrede AKP başkanlığına aday olmaya karar verdim. Siz destekçilerimin yardımlarıyla başaracağız evelallah.

Neyse gençler, geçtiğimiz dönemin sorunlarına kısaca değinmek istiyorum. Birincisi bir savcının Diyarbakır Barosu hakkında Kürtçe Ajanda bastırması hakkında soruşturma başlatmasıyla ilgili. Savcılık duruşmada Baroya "w, x ve q harflerinin kullanılması ajandada ek masraf yarattı mı ve buradan kamu zararı doğdu mu?" diye sormuş. Baro adına dava edilen şahıslar da "hayır" cevabını vermişler. Ben böylesi durumların dikkatle soruşturulması gerektiğini düşünüyorum. Bahsi geçen üç harf için harcanan ek mürekkep nasıl olur da ek masraf yaratmaz? Cumhuriyet Savcılarının bu işin peşini bırakmaması gerekiyor efendim. Hayır, bundan önemli sorun mu var ki başka meselelerle uğraşsınlar? Tabii ki de toplanan aidatlarla basılan ajandada ek masraf olup olmadığını sorgulayacaklar. Hükümet açılım diyor ya herkes hemen kafasına göre açıklıveriyor. Bu ülke bir hukuk devleti efendim. Ben böyle ek masraf (hem de tahminimce oldukça yüksek meblağlı, herhalde bir-iki kuruştur) yaratan durumlarda çok sıkılıyorum. Bu meseleyi sadece Kürtçe hakkı olarak değerlendirmemek gerekiyor. Malumunuz 21. yüzyıl Türkiye'sinde yaşıyoruz. Her kuruluşun hesabı sorulacak ki ülkecek kalkınalım.

Efendim, yazım aracılığıyla Star TV ana haber sunucusu Uğur Dündar'ı da kutlamak istiyorum. Sunduğu haberlerin bir kısmında Diyarbakırspor forması giyen Sayın Dündar, tıpkı Obama'nın ziyaretinde yüzünü siyaha boyayan Flash TV haber sunucusu Gökhan Taşkın gibi önemli bir mesaj verdi aslında. Ben ana haber su-

Efendim malumunuz ülkede siyasal atmosfer her gün daha fazla ısınıyor. Buna mukabil hükümete karşı muhalefetin söylemlerinin de sertleştiği hepinizin malumu. Ancak iddiama göre sadece söylemler değil tavırlar da sertleşiyor. Hele de Meclis berberinin son yaptığı affedilecek gibi değil. Ben muhalefet partilerinden birisinin üyesi olduğumu düşünüyorum bu zatın. AKP Çorum Milletvekili Sayın Cahit Bağcı, tıraş olmak ve kulak kıllarını aldırarak için gittiği meclis berberinden kulağı yanarak çıkmış, efendim.

nucularımızın böylesi tavırlarından çok heyecanlanıyorum. Bugün Diyarbakırspora sahip çıkmak, Bursaspor taraftarını gözden çıkarmak olarak algılanmamalı. “hepimiz kardeşiz, bu kavga ne diye?” diyerek Mahsun Kırmızıgül misali ortalığa sevecenlik ve hoşgörü yaymaktır.

Keza Mahsun kardeşimizin bu hoşgörü pıtırıcılığı Güneşi Gördüm adlı filminin Oscar ödülünde “yabancı dilde en iyi film aday aday”larından birisi olmasına da vesile olmuştur. Nobel'den sonra bir de Oscar'ı alsak fena mı olur?

Efendim malumunuz ülkede siyasal atmosfer her gün daha fazla ısınıyor. Buna mukabil hükümete karşı muhalefetin söylemlerinin de sertleştiği hepinizin malumu. Ancak iddiama göre sadece söylemler değil tavırlar da sertleşiyor. Hele de Meclis berberinin son yaptığı affedilecek gibi değil. Ben muhalefet partilerinden birisinin üyesi olduğumu düşünüyorum bu zatın. AKP Çorum Milletvekili Sayın **Cahit Bağcı**, tıraş olmak ve kulak kıllarını aldırarak için gittiği meclis berberinden kulağı yanarak çıkmış, efendim. Berber ağdayı ateşte fazla tutarak birden vekilin kulağına basmış sonra da tabii ki vekilin kulak memesi yanmış. Berber hakkında şikayetçi olan vekile “kendisi uyarıldı” denilmiş. Sayın Bağcı da uyarının yetmeyeceğini ve daha büyük bir yaptırım istediğini belirtmiş. Haksız mı efendim? Alla-

sen kendinizi vekilin yerine koyar mısınız, ya sizin kulak mememiz kızarsaydı? Bence hemen berberin işten atılması gerekiyor. Dokunulmazlığı olan bir vekile dokunmak bir yana kulağını kızartan bir berberden bahsediyoruz burada.

Bu kısa derlemeyle beraber bu ayki birlikteliğimizi noktalıyorum gençler. Görüldüğü üzere ülkede bir ay süresince onlarca sorun yaşanıyor ama hiçbirisi çözümsüz değil. Ben de yorumlarımla bu sorunların çözülebilir olduğunu anlatmaya çalıştım. Yazımı IMF zirvesi nedeniyle erken yazıyorum. Ben de zirveye katılıp dünya ekonomisinin kurtulması için düşündüğüm süper önerileri katılımcılara sunmaya çalışacağım. Hayır, siz de protesto etmek yerine önerilerinizi sunsanız ne güzel olacak ama yok, sizin derdiniz başka ben biliyorum. Neyse gençler lafı çok uzatmayayım, son olarak bazılarınız mail atmışsınız “Haluk abi mailleri dergiden cevaplamaya devam edeceğim demiştik bekliyoruz” diye. Gerçekten de unuttum diyerek tüm okurlarımdan özür diliyorum. Eğer unutmazsam bir sonraki sayıda maillerinize cevap vermeye devam edeceğim. HEPİNİZİN GÖZLERİNDEN ÖPERİM. Gelecek ay buluşmak dileğiyle.

* Başbakan Erdoğan'ın AKP 3. Kongresinde Necip Fazıl'dan okuduğu şiirden bir dize.

Komünist ustalardan öğrenelim!

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İN TARİHİ-19

Kapitalist Yolculara Karşı İki Çizgi Mücadelesi

Modern revizyonizmin SBKP içerisinde yükselmesiyle beraber, ÇKP içerisinde de belli başlı revizyonist akımlar öne çıkmaya ve en yüksek düzeye ulaşmaya başlamıştı. Dönemin Genel Sekreteri Liu Shao-chi'nin revizyonist anlayışının hakim olduğu, Eylül 1956 tarihli ÇKP VIII. Kongresi'nde revizyonizm tavan yapmıştı. Öyle ki, Liu Shao-chi, kongreye sunduğu politik raporda öncelikle "sosyalizmin ileriye taşınması için birçok önemli politika geliştiren, önemli kararlar alan ve Parti içerisinde yerleşmiş bulunan kişi kültürünü mahkum eden" (40) SBKP XX. Kongresi'ni saygıyla selamlamaktan geri durmamıştı. Dahası, kabul edilen politik rapor "ülkemiz açısından proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişki, esasen çözümlenmiş bulunmaktadır" ve "özünde ülkemizdeki baş çelişki, ileri sosyalist sistem ve toplumun geri kalmış üretici güçleri arasındaki çelişki olarak karşımıza çıkmaktadır." (41) iddialarını ileri sürmekteydi. 'Üretici güçler teorisi' denilen bu teoriye göre, sınıf mücadelesi ikincil planda kalmış ve devlet aygıtı yoluyla üretici güçlerin hızlı bir şekilde ileriye taşınması öncelikli görev olarak ortaya çıkmıştır. Mao bu çizgiye karşı tutarlı bir muhalefet yürüttü ve sosyalist toplumun gelişimi için sınıf mücadelesinin olmazsa olmaz olduğunu ortaya koydu.

Bu suretle, bir yandan ÇKP içerisindeki kapitalist yolculara, özellikle de Liu Shao-chi'nin başını çektiği burjuva karargahlara karşı, diğer yandan Uluslararası Komünist Hareket içinde Kruşçev revizyonizmine karşı verilen mücadeleler eşzamanlı bir şekilde yürütülerek modern revizyonizme karşı topyekun bir mücadele hattı örülmüştü.

VIII. Kongre'de revizyonist çizginin hakim olmasından sonra, Mao bir düzeltme hareketi ve sosyalist eğitim kampanyası-yüz çiçek kampanyası ile kitleleri sağcılara karşı seferber etti. 1957 tarihli "Halk İçindeki Çelişkilerin Doğru Kavranması Üzerine" adlı çalışmasında Mao güçlü bir şekilde şunu vurgulamaktaydı: "Sınıf mücadelesi hiçbir suretle bitmiş değildir. Proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, çeşitli politik güçler arasındaki sınıf mücadelesi ve proletarya ve burjuvazi arasında ideolojik alandaki sınıf mücadelesi uzun süreli, dolambaçlı ve bazen de oldukça keskindir. Proletarya sahip olduğu dünya görüşü doğrultusunda dünyayı dönüştürmeye çabalar ve elbette burjuvazi de aynı çabayı gösterir. Bu bağlamda, üstesinden gelmemiz gereken mesele şudur, sosyalizm mi kapitalizm mi, bu mesele henüz çözümlenmiş değildir." (42) Yukarıda adı geçen çalışmayla beraber, Mao, halk içindeki çelişkilerin doğru kavranması, farklı tipte çelişkiler ve çelişkilerin farklı çözüm metotlarına ilişkin olarak Marksist teoride önemli bir ilerleme kaydetmiş bulunmaktaydı. Özellikle de sosyalizmin inşası adına Marksist anlayışa yapılan büyük bir katkıdır bu.

Sosyalist inşa tek başına ekonomik gereklerin ifasıyla mümkün değildir, bu ayrıca çelişkilerin çözümlenmesine yönelik diyalektik bir gelişim süreci olmaktadır.

Sosyalizmin Ekonomi-Politikliği

Bu süreçte Mao, sosyalist ekonominin inşasında karşılaşılan sorunların çözümlerini bulmaya dönük derin bir çalışmaya girişmişti. Bir anlamda, Stalin'in yarım bırakmak zorunda kaldığı işi bitirmenin peşindedir. Ömrünün son yıllarında Stalin, sosyalizm koşullarında ekonominin

Mao'nun da ifade ettiği gibi: "Büyük Proleter Kültür Devrimi, esasen, sosyalizm koşullarında, proletarya tarafından burjuvaziye ve tüm diğer sömürücü sınıflara karşı gerçekleştirilen büyük politik bir devrimdir. Bu, ÇKP'nin ve önderliğindeki geniş devrimci kitlelerin Kuomintang gericiliğine karşı yürüttüğü uzunca savaşımın devamıdır. Bu, proletarya ve burjuvazi arasındaki mücadelenin devamıdır."

işmasını, bunların işlevini ve niteliğini açıklamaya özgülenmiş bir Ekonomi Politik kitabı taslağına başlamıştı. Stalin önemli çalışmalarından biri olan "SSCB'de Sosyalizmin İktisadî Problemleri"nde genel çerçeveyi ortaya koymuştu ve bunu 1953'te bitirmeyi amaçlamaktaydı. Ancak ne var ki bu çalışmayı bitirmeye ömrü yetmedi ve yarım kalmış bu çalışma da Kruşçev zamanında, ellili yılların ortasında yayımlandı. Çin'de yürütülmeye çalışılan sosyalist inşa sürecinin kavranması bakımından önde gelen bu kitap aynı zamanda modern revizyonizme ve kapitalist yollara karşı mücadele açısından da son derece önemlidir ve Mao, Stalin'in bu çalışmasını Sovyet ekonomi politik ders kitabı olarak okutulmasını önermekteydi.

Bu mühim çalışma süreci, polemik ve Mao'nun olağanüstü kişisel yoğunlaşması sayesinde sosyalizmin ekonomi politik konusundaki anlayış derinleştirilmiş oldu. Mao'nun Sovyetler ve Çin'de sosyalist inşa deneyimlerine ilişkin yazıları ve Sovyet kitaplarındaki görüşler bir araya getirildi. Daha sonra bunlar "Sovyet İktisadının Eleştirisi" adıyla kitaplaştırıldı. Bu kitap sosyalizmin nesnel yasaları konusunda Marksist teoride önemli bir gediği kapatmış olmaktadır. Bu kitap Stalin'in üstyapı, politika, kitleler, köylülüğe güven(sizlik) ve kolektif mülkiyetten kamusal mülkiyete geçişi sağlayacak bir yol bulma ihtiyacı gibi bazı meselelerdeki hatalı görüşlerini düzeltmekteydi. Sosyalizm bir bütün halinde, sınıflar ve sınıf mücadelesi süreci, çelişkilerin gelişim süreci ve diyalektik bir süreç olarak ele alınmıştır. Sosyalizmin inşasına ilişkin gerçekleştirilen bu teorik sıçrama sosyalist plan ve politikaların Çin'e özgülenmesi ve uygulanması bakımından muazzam bir etki yaratmıştı. Ayrıca bu sayede, Kültür Devrimi sırasında, sistematik bir şekilde, Mao'nun Marksist ekonomi-politik bilimine yaptığı katkı ve formülasyonları içeren "Sosyalizmin Ekonomi Politikası" adındaki ders kitabı da hazırlanmıştı.

Büyük Proleter Kültür Devrimi

Büyük Polemik sırasında, ÇKP, "Kruşçev'in Sahte Komünizmi" ve "Dünya İçin Tarihsel Dersler" başlıklı değerlendirmesinde kapitalizmin restorasyonunu engellemek için Mao'nun teori ve politikalarını sıralamaktaydı. Ancak, Mao tarafından önerilen somut program ve teorilerin uygulanması ÇKP içerisinde, Liu Shao-chi öncülüğünde üst düzeyde bir dirençle karşılaştı. Sosyalist kültür devrimi 1962'de VIII. Merkez Komite X. Genel Kurul'unda resmen kabul edilmesine rağmen uygulamada gönülsüz davranıldı ve devamla Mao'nun ortaya koyduğu hatta karşı bir mücadeleye girildi. Sonunda, Mao'ya bağlı Merkez Komite 16 Mayıs 1966 tarihinde, yayımladığı genelgeyle Kültür Devrimi'ni baltalamaya çalışan 'Beşli Grubu' feshederek direkt Politbüro Daimi Komite'ye bağlı yeni bir 'Kültür Devrimi Grubu'nun oluşturulmasını kararlaştırmıştı. 1966 Ağustos'unda gerçekleştirilen MK XI. Plenum'una uygun olarak da uygulanan bu karar "ülkemizde sosyalist devrimin yeni bir aşaması, daha derin ve daha kapsamlı bir aşaması" (43) olan Büyük Proleter Kültür Devrimini gerçek anlamda başlatmıştı. Mao'nun da ifade ettiği gibi: "Büyük Proleter Kültür Devrimi, esasen, sosyalizm koşullarında, proletarya tarafından burjuvaziye ve tüm diğer sömürücü sınıflara karşı gerçekleştirilen büyük politik bir devrimdir. Bu, ÇKP'nin ve önderliğindeki geniş devrimci kitlelerin Kuomintang gericiliğine karşı yürüttüğü uzunca savaşımın devamıdır. Bu, proletarya ve burjuvazi arasındaki mücadelenin devamıdır."(44)

Mao'nun Kültür Devrimi anlayışı devrimi müdafaa ve muhafaza etmek için seferber olan yüz milyonlarca devrimci Çin emekçisine ilham verdi. Parti ve devlet içinde çöreklenmiş bulunan burjuva karargahlara karşı dolaysızca yürütülen bu mücadele Liu Shao-chi gibileri iktidar koltuklarından etmişti. Lâkin, Kültür Devriminin esas başarısı dünya proletaryasına, sosyalizmi inşa etmek ve kapitalist restorasyonu önlemek için yol göstermiş olmasıydı.

(Devam edecek)

Notlar:

40. ÇKP VIII. Ulusal Kongresi (belgeler), sy. 88,

41. age, sy. 119-121.

42. Mao, Seçme Eserler, Cilt V, sy. 409. (Halk İçindeki Çelişkilerin Doğru Kavranması Üzerine)

43. Mao, Seçme Eserler, Cilt IX, sy. 282. (VIII. MK XI. Plenumu Kapanış Konuşması)

44. age, sy. 424. (Kültür Devrimine İlişkin Talimatlar)

IMF-DB PROTESTOLARI ÜZERİNE

6-7 Ekim tarihinde ülkemizde gerçekleşen protesto gösterilerinden sonra ortaya çıkan tablodan ülkemiz egemenlerinin bayağı rahatsız oldukları görülmektedir. Ortaya çıkan öfkeyi vandalizm olarak yaftalamaktan tutun da protesto gösterilerinin nasıl olması gerektiğine kadar, ülkemiz halkına akıl vermeye kalkan birçok burjuva kalemşör ve siyasetçi ortaya çıktı. IMF ve Dünya Bankası toplantısında, “Sokağın sesine kulak vermek gerekir.” diyen Erdoğan, bu sesi pek beğenmemiş olacak ki ertesi gün “Cam, çerçeve indirenleri kastetmedim.” mealinde cümleler kullanmaya başladı.

Protesto gösterilerini demokratik bulmayarak vandalizm olarak yaftalayanlar – örneğin 7 Ekim tarihli Kanal D Ana Haber Bülteni’nde M. Ali Birand öyle yorumlamıştı- ortaya çıkmıştı. Büyük bir kesim tarafından anlamı bilinmeyen vandalizmin kötü bir şey olduğu belirtilip gösteriler mahkum edilmeye çalışılmıştı. Bunu özellikle burjuva medyanın yaptığını belirtmeye gerek yok sanırsınız. vandalizmin kötü olduğu konusunda bizler de hemfikiriz; ancak bu protesto gösterileri vandalizm olarak nitelenebilir mi, bu tartışılır. Ali Püsküllüoğlu’nun Arkadaş Yayınevi tarafından Angora Kültür ve Sanat Ürünleri için hazırladığı Türkçe sözlüğünde, vandalizm ya da Vandallık şu şekilde tanımlanmaktadır. “Eski kültür ve sanat anıtlarını yakıp yıkma anlayışı, tutum ve davranışı.” Şimdi soruyoruz: Ne zamandan beri İş Bankası, Finansbank gibi finans kuruluşları eski kültür

yapıları olarak ele alınmaktadır? Ne zamandan beri Burger King, Mc Donalds gibi fast food zincirleri sanat anıtları olarak kabul ediliyor? IMF-DB protestolarında ortaya çıkan tabloyla vandalizm arasında nasıl bir bağ kuruluyor?

TC Başbakanı Erdoğan, 7 Ekim tarihinde Yıldız Teknik Üniversitesi’nde yaptığı konuşmada protestoları kastederek tasvip etmediğini belirtmiş; esnafın camını indirmeyi demokratik bir protesto biçimi olarak görmediği şeklinde sözler sarf etmiştir. Öncelikle şunu belirtelim: Hiçbir devrimci örgüt, ekme parası peşinde koşan küçük esnafa zarar vermeyi düşünmez. Halkın ezilmişliğinin bilincinde olarak, onların üzerine artı bir yük oluşturmaktan kaçınır. Türkiye Devrimci

Hareketi, Türkiye’nin birçok yerinde halkla bütünleşmenin, halka hizmet etmenin onlarca örneğini vermiştir. Birkaç küçük esnaf zarar görmüşse dahi bu, devrimciler tarafından değil ya kolluk güçleri ya da anarşizmden etkilenmiş çeşitli gruplarca gerçekleştirilmiş olabilir. Burjuva medya, bu tür protestolarda bilinçli bir şekilde bilgi kirliliği yaratarak halkın duygularına hitap etmeye çalışmaktadır.

Erdoğan bile camı kırılan esnafı kastederek, ortaya çıkan zararın belki de o esnafın bir yıllık gelirinin karşılığı olduğu anlamında sözler sarf etmiştir. Bunu duyan da Erdoğan’ın küçük esnafın sorunlarına duyarlı olduğunu sanacak. Gerçi bu ülkenin politikaları gereği, kendilerine biçilen rol çerçevesinde; ezilenlerin sesi, kimsesizlerin kimsesi imajı oluşturulmaya çalışılmaktadır. Bu nedendendir ki Erdoğan, IMF-DB Toplantısı’nda “dışarıdaki sese kulak vermek gerektiğini” söylüyor.

Ama aynı Erdoğan, hakkını arayan işçi ve emekçilere saldırmaktan geri durmamakta, “Ananı da al git.” gibi sözler saf edebilmektedir. Bu nedendir ki Erdoğan Davos Toplantısı’nda efelenebilmektedir. Ancak ne hikmetse Davos Fatihisi olarak anılan Erdoğan, Gazze bombalanırken ya da ne bombardımandan önce ne de sonrasında İsrail’le ilişkilerini askıya almış, ekonomik anlaşmaları iptal etmiştir. Dahası İsrail uçakları Konya civarında uçuş eğitimleri almış, bir nevi Gazze’nin provasını yapmıştır. Örnekleri çoğaltmak mümkündür; ancak çok gerekli olduğunu dü-

şünmüyoruz.

Kaldı ki ülkemiz egemenlerini asıl rahatsız eden, küçük esnafın zarar görmesi de değildir. Onlar, küçük esnafın arkasına gizlenerek, finans kuruluşları ve büyük mağazaların çıkarlarını savunmakta; küçük esnaf ile büyük bankaları aynı kefeye koymaktadırlar. Böylelikle bizlere küçük esnaf olarak İş Bankası, Burger King gibi kuruluşları yutturmaya çalışmaktadırlar.

Erdoğan aynı zamanda, bunları protesto olarak görmediğini ve protestonun saldırmak olmadığını söyleyerek kendince bizlere protestonun ne olduğunu öğretmeye çalışmıştır. Yine Ali Püsküllüoğlu'nun Türkçe Sözlüğünde Protesto'nun tanımı şöyle yapılmaktadır: "Bir davranışı, bir uygulamayı, bir düşünceyi vb. haksız, gereksiz, yersiz, yolsuz bularak karşı çıkmak ve bunu her türlü yoldan belirtmek." Bizler için IMF-DB'nin bir gerekliliği yoktur. Aynı şekilde kapitalist-emperyalist sistem de dünya üzerinden kaldırılması, yok edilmesi gereken bir sistemdir. Bunlara karşı çıkmaktan daha doğal bir durum da yoktur. **Türkiye egemenlerinin içine sinse de sinmese de ortaya konan eylemlilik bir protestodur. Kaldı ki bizim açımızdan da kabul gören, egemenlerin içine sinmeyen eylem biçimleridir.**

Erdoğan, protestoların sonucunda yeni mağdurların meydana geldiğini buyurmuş! Kimdir bu yeni mağdurlar? Bilmem kaç milyon YTL'lik kâr eden bankalar mıdır? Bu bankalar ki, dünyayı sarsan kriz döneminde kâr ettiklerini göğüslerini gererek açıklayan kuruluşlardır. Ve yine aynı kuruluşlardır ki, krizi bahane ederek işçilerin ücretini düşürmekte ya da işçi çıkarmakta herhangi bir sakınca görmemektedir. Şimdi, bu kuruluşların mağduriyetinden söz edilebilir mi?

Her ekonomik krizde olduğu gibi bu krizde de aynı gemide olduğumuz vurgulanıyor. "Ya hepimiz kazanırız ya da hepimiz kaybederiz" masalları gözümüzün içine baka baka söyleniyor. Ancak nedense zengin ile fakir arasındaki fark sürekli artmakta, işçi-emekçi kitlelerin yaşam standartları sürekli düşmektedir. **Bunun için de büyük şirketlerin, kapitalistlerin, bankaların vb. mağdurlukları umurumuzda değildir. Aksine mağdur olmaları istediğimiz bir durumdur.**

Gösterilen eylemlerin içeriğinin demokratik olmadığı da dillendirilen düşüncelerden bir tanesidir. Demokrasinin tanımı noktasında burjuvaziyle ortaklaşmadığımız bir sır değildir. Demokrasi sınıfsal içeriği olan bir kavramdır ve esasta iki çeşit demokrasi vardır: burjuva demokrasisi ve proleter demokrasi. Sizin demokrasinize göre sizler, dünya halklarını ilihine kadar sömürerek büyük bir sefa-

te sürüklemek için IMF-DB gibi toplantılar yapacaksınız. Karşı tarafta yer alan ve alınan kararların kendi üzerimizde yaşam bulacağı bizler ise, basın açıklamaları vb. eylemlilerle uslu uslu tepkimizi belirteceğiz. Böylelikle modern (!) bir eylemlilik süreci yaşanacak. Sizler, kendi oyununuzda emekçileri bir piyon olarak konumlandırmak istiyorsunuz. Oyunun adı da ortada: demokrasibilik.

Ancak bu oyunda bizler yokuz. Bizim demokrasi anlayışımız doğaldır ki sizinkinden çok farklıdır. Lenin yoldaş bu konuda şöyle demektedir: "*Demokrasi, azınlığın çoğunluğa boyun eğmesini kabul eden, tanıyan bir devlettir; başka bir deyişle demokrasi, bir sınıf tarafından nüfusun başka bir bölümüne karşı, sistemli zor uygulamasını sağlamaya yarayan bir örgüttür.*" (Lenin, Devlet ve Devrim, Eriş Yayınları, sf 83) Bizim demokrasi anlayışımız budur ve doğallığında da eylemlerimiz demokratik içeriktedir.

Tüm eylem süresince, kolluk güçlerinin saldırgan tavırları üzerinde de durmakta fayda var. Televizyon programlarına çıkan İstanbul Emniyet Müdürü Yardımcısı, adeta ağlamaklı bir ses tonuyla polise önce eylemcilerin saldırdığını söylemekte, hatta sapan ve molotofun yanında gaz ve sis bombalarıyla saldırı yaptıkları söyleminde bulunmaktadır. Ama ne hikmetse bunun görüntülerini gösterememektedir. İstanbul İl Emniyet Teşkilatı her zaman olduğu gibi demagojiye başvurmaktadır. Kolluk güçlerinin tavrını böylelikle haklı çıkarmaya çalışmakta, polisin "orantılı güç" kullanarak sağduyulu davrandığı belirtilmektedir. Aynı kolluk güçlerinin temsilcisi, televizyona çıkıp eylemcilerin şiddet yanlısı olduğunu söylemektedir. Temsilci, kendince eylemcileri aşağılamaya çalışmaktadır. Panzerleriyle, gaz bombalarıyla, coplarıyla eylemleri bastırmaya gelen kolluk güçleri, malzemeleri yetersizmiş gibi eylemcilerin attığı taşı eylemcilere geri atmaya çalışmakta, sapanı da aynı şekilde kullanmaktadır. Böylelikle polis teşkilatı güçlü olarak gösterilmeye çalışılmakta, eylemcilerin ise ilkel varlıklar olduğu mesajı verilmeye çalışılmaktadır.

Bu kadar dezavantajlı bir durumda ciddi bir irade ortaya koyarak kararlılıkla çatışan eylemcilerin, ellerindeki imkanlar yer değiştirse arkasına bakmadan kaçacak olanlar tarafından ilkel olarak görülmesinde şaşılacak bir yan yoktur.

Bu tarz toplantılara ev sahipliği yapmanın bir bedeli vardır. Ekonomik kriz derinleşirken, dünya halkları büyük bir sefaletle sürüklenirken kimse-den uslu uslu oturmasını beklemeyin efendiler! Rahatsız olacaksınız, uykularınız kaçacak, sokağın öfkesi ise her geçen gün daha da büyüyecek!...

Amed YDG

GENÇ KADIN

Kökleri binyıllar öncesine dayanan aile kurumu, birçok evreden geçmiş, birçok biçim değiştirmiş, toplumsal yapının en küçük ekonomik birimi olma özelliğini korumuştur. Aile kurumunun yapısı ekonomik bir birim olma özelliğini korurken hakim üretim biçimlerine göre değişiklik göstermektedir. Kapitalist ülkelerde aile bireyleri kısmi oranda daha özgür hareket edebiliyorken, ülkemiz gibi yarı-feodal özellikler barındıran toplumlarda aile kurumu daha dar ve kapalı olup, aile bireyleri arasındaki duygusal bağımlılık ve düşkünlük daha da artmaktadır. Bireyin yaşamı aile tarafından, ailenin yaşamı da akrabalar tarafından şekillendirilmektedir.

Kadının toplumsal yaşamdaki “biçilmiş” rolünü düşünecek olduğumuzda, ayağındaki prangalardan en ağır olanıdır bu birim. Esasta iki rolünün olduğu; önce evin “küçük kızı” (bir meslek edinin ekonomik özgürlüğünü kazansa, evlense dahi üzerinde söz sahibi olunabilen), daha sonra kendisinin de mecburen yapması gerektiğini düşündüğü bir evlilikten sonra da evinden ve çocuklarından sorumlu bir “ev hanımı” olduğu aile kurumunun, özgürlüğü en çok kısıtlanan bir bireydir kadın.

Aile kurumu aracılığıyla uygulanan tasfiyecilik de en çok kadınları etkilemektedir.

Ülkemizdeki gibi yarı-feodal özellikler barındıran toplumlarda kabuğuna daha fazla çekilen aile, özellikle çocukları söz konusu olduğunda yüksek bir refleks göstermektedir. Dolayısıyla çocuklarının en iyiye ulaşabilmesi, onların en yüksek düzeyde korunması ve çocuğun aile köklerine sadakat beslemesi gibi geri dönütler bekleyen aile kurumu, çocukların özgür bireyler olmasının da önüne geçmektedir. Kadının, çokça sorumluluğu olan bir bireyken, “kaybedecek”lerinin de çok olduğunu düşündüğümüzde bireycileşmesi “normal” koşullarda olağan gözükmemekte, kendi ailesinin (tabiri caizse kabuğunun) içindekilerinin toplumdaki diğer bireylerden daha önemli, daha değerli olması (!) aile kurumunun özelliklerine de uygun düşmektedir.

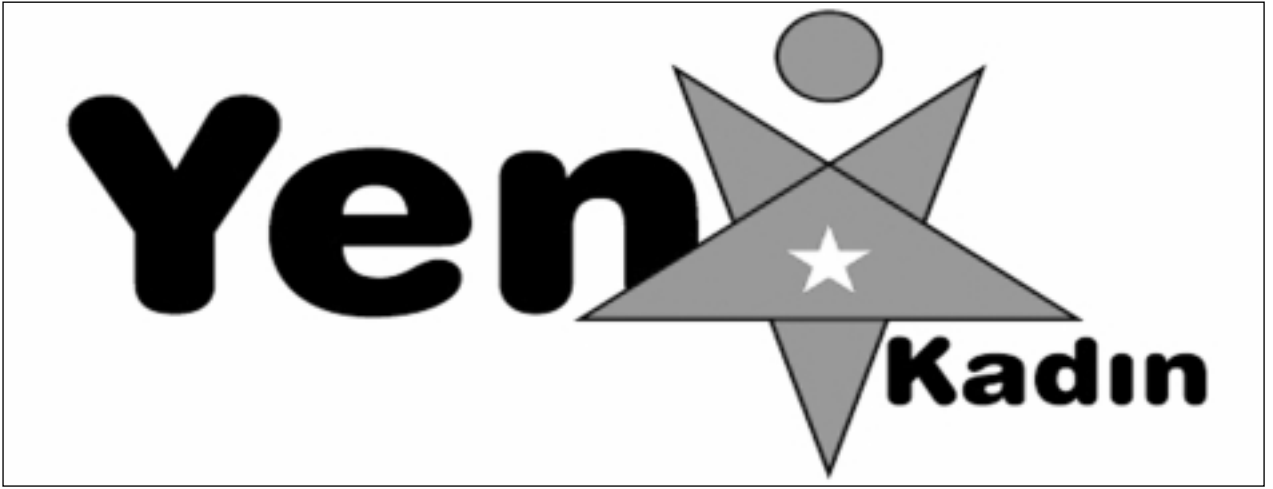
Kendisi evlenene kadar anne modelinin bir yamağı şeklinde yaşamını sürdüren kadın, evlendikten sonra da eve getirilen parayı çekip çevirmek, evdeki hesabı çarşıya uydurmak, evin bütün işlerini düzenli yapmak, ço-

AİLE ÇELİŞKİSİ ÜZERİNE

cukların bakımını üstlenerek çocukların üzerindeki (çok da fikri sorulmayarak alınmış) kararların hayata geçmesi için esas çabayı göstermek, bir de bir işte çalışıyorsa bütün bunların yanında işin yükünü de göğüslemek zorunda kalmaktadır. Bütün bunların tasfiyecilikle ilgisinin ne olduğunu sorduğumuzda diyebiliriz ki bu durum; kadının bir birey olmasının, inisiyatifile hareket edebilmesinin önüne geçmekte, kadının örgütlenme ve toplumsal olaylara duyarlılık göstermesine engel oluşturmaktadır.

Hiç kuşkusuz aile kurumu; özellikle söz, yetki ve örgütlenme yönünde karar alma mekanizmamızın önündeki en büyük engellerden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Hele bir de -yaşımız kaç olursa olsun- evin “kız çocuğusak”... Çoğumuzun ilk başlarda gizlice, kaçamaklar halinde şekillenmeye başlayan mücadele süreci, bir süre bu şekilde devam ettikten sonra aile meclisi tarafından fark edilerek ilk sekteye uğrar. Genellikle anne zaten çok hastadır, baba sabahtan akşama kadar çocuklarının geleceği için çalışıp çabalıyordur ve biz nasıl olur da ailemizin sırf bizi yetiştirmek için dışından turnağından arttırdıklarını gerçekleştiremeyecek hayaller uğruna heba ederiz? Babalarımızın 60'larda 70'lerde gerçekleştiremedikleri devrimi hem de halk bu kadar “nankörleşmişken (!)” nasıl olur da gerçekleştirebileceğimize inanırız?

Konunun en fazla uçlaştığı noktalarından birisi de başkasının çocuğunun daha kıymetsiz olduğundan yola çıkılarak sarf edilen sözlerdir. “Sen yapma başkasının çocuğu yapsın!”. Bir kısmımızda da zorla evde tutulmaya kadar gidebiliyor süreç. Bunlara benzer çeşitli sorunlarla taçlanan nice tartışmalar esnasında verilen bütün bu tepkiler, duygusal refleksler (hatta -sık rastlanılır- annenin kendinin de çok farkında olmadığı bir biçimde çok daha hasta olması ve acizleşmesi) aile kurumunun yapısına baktığımızda normaldir. Toplumdaki bireylerin artık açlıkla mücadele etmek zorunda olduğu ve yaşama savaşı verdiği coğrafyamızda, hele de akrabalık bağlarının bu kadar güçlü olduğunu düşündüğümüzde ailemize derdimizi anlatmak, onlara neden mücadele ettiğimizi kavratmak çok daha zorlaşmaktadır.

Teşhis belliyse tedaviye kafa yormak gerekir

Bahsini ettiğimiz durum bir çelişkiyse bu çelişkinin adına da aile çelişkisi diyebiliriz ve çelişki yasasının yapısı itibarıyla çelişkiyi oluşturan nedenler ortadan kalkmadıkça çelişkinin de ortadan kalkmasını beklemek doğru olmayacaktır. Aile kurumunun ortaya çıkışı özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla aynı döneme denk gelir ve bu iki durum paralel gelişir. Dolayısıyla aile kurumunun koşulu özel mülkiyettir ve dolayısıyla özel mülkiyet ortadan kalkmadığı sürece aile çelişkisinin de ortadan kalkmayacağı açıktır.

Ailenin devrimcileşmesi de çelişkimizin çözümlerinden birini oluşturur, yalnız bu yöntem çok kısa sürede sonuç vermez ve yoğun emek gerektirir. Elbette hedefimiz tüm kitleyi olduğu gibi ailemizi de devrimcileştirme olmalıdır ancak **çelişkimizi çözebilmek için onunla yüzleşmek ve mücadele etmek gerekir.**

Bu mücadele sürecinde karşımıza çıkan ilk durumlardan birisi, ailemizin artık bizim kendi kararlarımızı verebileceğimizi kabullenmeyip kandırıldığımızı düşünceleridir.

Ailemize, kendi kararlarımızı alabilecek durumda olduğumuzu kabul ettirmek, onlarla sürekli konuşarak geçireceğimiz uzun bir zaman dilimini alacaktır. Dahası ailemizin halen “küçük kız çocuğusak” işimiz çok daha zorlaşmaktadır. Bıkmadan usanmadan, sakın bir şekilde derdimizi anlatabilmek, sebep ve sonuçlarıyla beraber, neden bu kararları aldığımızı uygun bir dille aktarabilmek oldukça önemlidir.

Hiç müdahale etmeden zamana bırakma eylemi, genellikle değişimi ya getiremez ya da aksi yönlü bir hat-

ta sokar. Burada inisiyatif esasta bizdedir. Çünkü diyalog düşünmesi gereken bizleriz. Çelişkimizin niteliğinin ne ölçüde olduğunu, nasıl çözmeye başlamamız gerektiğini bilen ve çelişkimizin ana yönlerini takip edilen bizleriz. Dolayısıyla daha kapsamlı düşünebilen ve sorunu daha derli toplu ele alabilecek olan bizleriz.

Bu durumda ailemizin gözünde hâlâ bir çocukken, bizi bir birey olarak görüp saygı duymalarını sağlamak gerekmektedir. Burada da başlıca nokta ailemize karşı uygun zamanın geldiğini düşündüğümüzde, kendimizi onların karşısına çıkmakta hazır hissettiğimizde daha önce gizlediklerimiz varsa onları paylaşmak olmalı ve neden gizlemiş olduğumuzu bütün açıklıklarıyla anlatabilme cesaretini yakalamak için çaba göstermek gerekir. Zira ailemizin dürüst olmadığını düşündüğü halde bize saygı duymalarını beklemek mümkün olmamaktadır.

Dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta ise tutarlı olmaktır. Ailemiz bizi düşüncelerimizden ve amacımızdan alıkoyabilmek için elinden gelen her yola başvurabilir. Böyle bir durumda eğer bir şeyi yapacağımızı söylüyorsak yapmamız gerekir, bu konularda pazarlık yapmak isteyeceklerdir ancak onlara böyle konuların pazarlığının yapılmaması gerektiğini anlatabilmeliyiz. Yapacağımızı söylediğimiz fakat birkaç tartışmadan sonra söylediğimizi yapmadığımız bir durumda ailemizin korumacı yaklaşımı sonucu baskıları daha da artacaktır.

Bu sorunun çözüm sürecinde unutmamalı ki ailemizin karşısına devrimci kimliğimizle çıkıyorsak, bir devrimciye uygun tavır içinde olmamız gerekmektedir. **Soruna ertelemeden, ötelemeden müdahil olmak, söz-eylem bütünlüğü içinde tutarlı olmak ve kararlı olduğumuzu göstermek oldukça önemlidir.**

ÖRGÜTLÜ KADINLAR DA KORUNMAYA MUHTAÇ DEĞİLDİR

İlk sınıflı toplumların çıkışı, kadın erkek arasındaki iş bölümünde kadının yerinin evi olarak görülmesi, kadının köleleştirilmesi... Bu süreçlerin paralelinde eve hapsolan kadının sosyal alandan dışlanması... Eve hapsolan kadın yaşadığı toplumdaki çoğu zaman kendi sorunlarından bihaber yaşamaya mahkûm ediliyor; kendisine vurulan en büyük zincir de bu oluyor.

Elinin hamuruyla erkek işine karışma denirken aslında en çok erkek işi olarak görülen şey politika oluyor. Bu bağlamda sınıflı toplumların ortaya çıkışından beri özel mülkiyeti elinde tutanın yöneten olmasının sınıfsal boyutu yanında cinsel boyutu da olmuş, kadınlara siyaset kapatılmıştır. Burjuva demokratik devrimlerde bile kadınlar eşit oy, kanun önünde eşitlik, seçme ve seçilme hakkı gibi dönemine göre ilerici ve hatta devrimci misyonu olan kurumların ve kavramların dışında tutulmuştur.

Bugün burjuva, burjuva-feodal kanunların çoğunda kadınların genel ve eşit oy hakkı, seçilme hakkı olduğu belirtilmektedir. Ancak özellikle feodalizmin var olduğu bizimki gibi ülkelerde kanunlarda yazarların aksine genele yayılmış fiili bir durum vardır. Bu durumun adı kadının politika sahnesinden tamamen silinmesidir. Cinsiyet ayrımcılığının en çok göze çarptığı nokta politikadır.

Kadının politika sahnesinden dışlanışına genel bir bakış atıktan sonra şu soruyu sormanın zamanı geldi: genel durumu değiştirmek isteyen, ezilenlerin, ezilen olma durumunun ortadan kalkması için uğraşan biz devrimciler bu genel durumun dışında mıyız? Ezilenin de ezileni olan kadını, kitlelerin alternatif olarak oluşan örgütlerimizde sistemin, burjuva-feodal düzenin algılayışından çok farklı görüyor muyuz? Benim cevabım şu soruya belli tek tük örnekleri saklı tutmak kaydıyla "hayır" olacak. Bizler fanus içinde yaşamıyoruz, burjuva anlayışın yoğun etkisi altındayız. Ancak bu meseleyi normalleştirmesin ve tabii ki meşrulaştırmasın. Bizler bambaşka bir sistem kurma perspektifiyle hareket ediyoruz. Kendimizi, örgütümüzü bambaşkaştırmadan kitleleri de, ülkemizi ve dünyamızı da bambaşka yapamayız. Bu kadın sorunu bağlamında da böyledir.

Bugün ülkemiz özelinde üretim araçlarını elinde tutanlar söz sahibidir, ancak işin bir başka boyutunda bu söz sahipleri ve onların sözcüleri Türk'tür ya da Türkleşmiştir, erkektir ya da erkekleşmiştir. Cinsiyet ayrımcılığı açısından devrimcilerde durum farklı mıdır? Liberal-feminist çevrelerin yaptığı biçimsel kota vs. tartışmalarını eleş-

tirelim ama şu gerçekliğimizi de görelim: Bugün devrimci yapılarda yönlendiren, inisiyatifli olanlar erkekleşen devrimcilerdir.

YDG'nin de birkaç örnek dışında birçok alanında inisiyatifli açığa çıkanları erkeklerdir. Yanlış anlaşılmasın burada ne erkekleri ne de kadınları suçlamak gibi bir niyet yok. Çünkü toptan bir anlayış sorunu var ve bundan kaynaklı da hepimizin sorumluluğu bulunuyor. "Erkekler bizi engelliyor, söz hakkı tanımıyor" demek de "Kadınlar ilgisiz, onların atıllığı" demek de büyük hata olur. Evet, biz kadınların bu sorunu tespit etmesi, çözümü için yoğunlaşması, bilincinde binlerce yıldır yaratılan zinciri kırması belirleyicidir. Ancak erkek yoldaşların da kafalarındaki bilinç bulanıklığını yok etmesi gerekiyor.

En önde gelen sorunlarımızdan biri binlerce yıldır ezilen kadınlara öğretilen söz söylememe, itaat etme, kendine güvenmeme kısacası edilgenlik kültürünün devrimci alana da yoğun olarak yansımalarıdır. Gazete dağıtırken karşımıza çıkan kadınların "ben bilmem, beyim bilir" anlayışı bizim örgütümüzde de örgütün politikalarını sorgulamama, sadece pratik işlere yoğunlaşma, ilgi, karar aşamalarında kendine güvenmeyip erkek yoldaşlara durumu havale etme vs. şeklinde çıkıyor. Kadının inisiyatif sorununu tartışmaya başladığımızda bile bu noktalara hiç girmiyoruz. Bu eylemde sloganı kadın olsun, sorun çözülsün diyebiliyoruz. Oysaki bu, biçimsel ve yine pratik işlere takılan bir tartışmadan öteye gidememektedir.

Esasımız kadınlarımızın erkekleşmeden nasıl daha politik olabilecekleri, kendilerine güvenlerini nasıl artılabileceğimiz, ideolojik, politik sorgulamaların sadece erkeklerin işi olmadığını nasıl içselleştirebileceğimiz vs.dir. Bunları içselleştirmek için sorunu görmek, kadın-erkek irade koyup bu sorunlarımızın çözümü için teorik düzeyde derinleşip, pratikte özenli davranmak gerekmektedir. Bir kere kadınların gücünü, yeteneklerini hepimizin görmesi gerekiyor. Fiziksel yeterliliklerimizin birkaç örnek dışında erkeklerle göre daha yetersiz olduğu gerçekliğini alıp genelleştirmek, kadınları tamamen zayıf varlıklar olarak ilan etmek büyük bir yanıltır.

Sorunlarımızdan biri de diğerlerine paralel olarak kısıncılığa, giyimine karışılmasına kadar boyutlanabilen örgütlü kadınların da korunmaya muhtaç görülmesi durumudur. Genç kadınların özellikle aile kurumu tarafından nasıl baskı altında tutulmak istendiğini biliyoruz hatta kızıyoruz ama kendimize kız-

mak zor geliyor. Demin de bahsettiğim gibi kadınların fiziksel yetersizlikleri malumdur. Ancak “kadınların mülkleştirilmesi bizi de etkiliyor” diyerek bunun arkasına gizlenmenin âlemi yoktur. Örneğin geç bir saatte güvensiz bir ortamda erkek bir yoldaşımızı da bir gasp, saldırı vs. tehlikesine karşı tek başına dışarı göndermek istemeyebiliriz. Kadınların bu noktada kendilerini fiziksel olarak korumaları daha zordur. Ancak örneğin bir kitle faaliyetine ya da işe vs. gidilecek ve o ortamda da erkekler daha çok ve bu erkekleri tanımlıyoruz. Somut şartlarda başımıza gelebilecek en kötü şey bize sözlü tacizlerde bulunması, gereksiz bir biçimde yakın davranılması vs.dir. Bu noktada kadın yoldaşımıza “sen oraya gitme, orada erkekler var” demenin objektif bir gerçeklik olan fiziksel yetersizliklerimizle bir alakası yoktur. Bu kadının -kusura bakmayın yoldaşlar ama- “özel mülk olarak görülmesinin” bize yansıyan yanındır. Kadın yoldaşımız bu sorunu, kendisine yöneltilen bu saldırıyı bertaraf edebilir, hatta rahatsızlık veren erkeğe durumu anlatabilir. Bunu yapamam diyorsa -ki böyle kadın arkadaşlarımız da az değildir- o zaman bu durum eleştirilmelidir.

Kıyafet mevzusunda da bu konu öne çıkar. Hemen belirteyim, kitle faaliyeti sırasında erkeğin de kadının da ortama uygun giyinmesi, daha kitleyi değiştirip dönüştürme aşamasında, hatta bunun başındayken “ben istediğimi giyerim” demenin âlemi olmadığını biliyoruz. Bu noktanın dışında ise kadın ya da erkek giyimimiz, görünüşümüz noktasında, devrimci duruşumuza yakışmayacak noktaya kadar özgür olmalıyız. Örneğin bir devrimcinin kıyafete çok para harcaması, rahat hareket etmesini engelleyen kıyafetleri çok sık tercih etmesi, erkeklerin ilgisini çekme adına bir kadın devrimcinin açık giyinmeye özel önem vermesi yanlıştır. Ancak bu durumlarda bile yasakçılık değil olabildiğince ikna yöntemi seçilmeli, olayın temelindeki ideolojik eksiklikler gündeme alınmalıdır. Ancak bugün örgütümüzde evin içinde bile kadın yoldaşların şort giymesi karşısında yasakçılığa başvurulması durumu vardır. Çoğu erkek yoldaşımız “biz kimseye yasak getirmiyoruz” diyebilir. Ancak bazı yerlerde erkek yoldaşlar bunu daha yumuşak ifadelerle ortaya koysalar da pek farklı değiller. Mesele bir kadın yoldaşın giydiği kıyafetler askılı vs. ise bu kıyafet nedense “beğenilmiyor”.

Bu bazen dış görünüşte bazen biz kadınların tavırlarına yapılan müdahalelerde de somutlaşan sorunun özü sistemin kadına bakışının üzerimizde bıraktığı etkilerin başka bir yönüdür. Ancak sorun yine kadını yetersiz görme, zayıf bulma ile ilgilidir. Kıyafetine bile sırf kadın olduğu için yasaklar getirilen, korunmak için dolmuşlarda yoldaşları tarafından köşelere oturtulan ve çoğu zaman bunu kabul eden, meşru gören biz kadınların politikada da edilgenleşmesinden başka yol yoktur.

Pratik işlerde edilgen olmuyoruz dedik ya bu noktada işin bir yönünü eksik bırakmayalım. Kadınların pratik işleri yap-

ması, koşturmasında çok sorun yok hatta bu iş kadının işidir anlayışı var demistik. Ancak eğer pratik işimiz düşmanla karşı karşıya geldiğimiz noktada açığa çıkıyorsa orada alanı kadına kapatmanın zamanı geliyor. Karşımızda bir çevik ekibi varsa kadın geride dursun, bize destek olsun deniyor. Evet, kadının fiziksel olarak yetersizlikleri vardır ama birincisi fiziksel özellikler geliştirilebilir ve sürekli arkada duran kadının fiziksel özelliklerinin gelişmesi mümkün değildir. İkincisi fiziksel özellik sadece kas gücü değildir. Örneğin bir kadın devrimci erkeklere göre daha hızlı koşabilir ya da molotofu daha iyi kullanabilir. Ancak gerçeği gördüğümüzde zaten bu sorunun özünün de yine fiziksel durumla çok alakalı olmadığı ortadadır. **Erkeklerin kendisinden her anlamda daha zayıf gördüğü kadını savaş alanlarında daha önde görme konusunda tahammülsüzlüğü vardır.** Bir yanılla da yine mülkleşmiş kadını koruma anlayışı büyük bir etkidir. Kadınsa geride durmaya itaat edebilir, çünkü daha kolaydır, binlerce yıldır alıştığı şey de budur.

Tüm bu sorunlar sadece işin bir kısmıdır. Bu konu ile ilgili olarak yaşamımızda birçok yanlış algılayış vardır. Sorunun çözümü ise bellidir. Her alanda derinleşmek ve daha çok derinleşmek, kadın sorununda araştırmaları yoğunlaştırmak, araştırdıkça öğrendiklerimizi pratiğe yansıtmak gerekmektedir. Evet, bunu en başta gündemine alması gereken biz kadınlardır. Biz kendi sorunumuz üzerine düşünmüyor, araştırma yapmıyor, politika üretmiyorsak erkek yoldaşlarımızın da atıl kalabileceği malumdur. Bugün yeterli olmasa da bu konuda bazı alanlarımızda belli adımlar atılmış, kadın komisyonları oluşturulmuş ya da bu konuda girişimlerde bulunulmuştur. Ancak erkek yoldaşlarımız da bu sorunu gündemlerine -önemini anlayarak-almalıdır. Biliyoruz ama kavrayamıyoruz; o yüzden bir kez daha hatırlatalım; sorunun adının kadın sorunu diye konulmasına kanmayalım, sorun hepimizin sorunu, sorun sistem sorunudur. Bir Türk erkek öğrenci devrimci mücadelede işçi sınıfının ya da Kürt ulusunun sorunlarını gündemine alıyor, sürekli bu konuda inceleme yapıyor da kadın sorununa neden bu kadar uzak kalır diye soralım kendimize. Daha vahimi aynı devrimcinin kadın olması durumunun farklı bir sonuç ortaya çıkarmadığını belirtelim. Her alanda, her YDG'linin bu konuda hataları da doğru müdahaleleri de olabilir ancak mesele başta da belirttiğimiz gibi anlayış sorunudur. Başta biz kadınlar sadece dışarıdaki değil örgütümüzde de kadın sorununun, cinsiyet ayrımcılığının olduğunu kabullenmeli, buradaki en büyük sorumluluğun bizde olduğunu anlamalıyız. Erkek yoldaşların da bu noktada bizimle yan yana olması, kendisine düşeni yapması, kadın sorunundan kaçmaması gerekmektedir.

Bir kez daha belirtelim, kendimizi dönüştürmeden, alanımızı, örgütümüzü değiştiremeyiz. Örgütümüzü de ileriye doğru dönüştürmeden toplumu değiştirmeyeceğimiz ortadadır.

YDG Merkezi Kadın Komisyonu

197 GÜNDE KAFAYI BULAN ADALET

Etiler’de çöp konteynırında bulunan başından kesilmiş bir cesetle gündemimize girmiş oldu Münevver Karabulut. Henüz 18 yaşında olan bu genç kadının öldürülmesiyle başlayan süreç yaklaşık yedi aydır memleket meselesi halini almış durumda. Öyle ki tüm gazetelerde, tüm haber bültenlerinde cinayetle ilgili yeni gelişmelerin/gelişmemelerin/eylemlerin/karanlık ilişkilerin vs. duyurulduğunu görmek mümkün.

Şunu belirtmekte fayda var ki; ortada hunharca yapılmış bir cinayet vardır. Bunun sonucunda 18 yaşında genç bir kadın vahşice öldürülmüştür. Olay açıktan bir haber niteliği taşımaktadır. Ancak hâlâ gizli kuyulardan cesetlerin çıktığı, insanların kimyasal silahlarla hapishanelerde katledildiği, işkencenin bininin bir para olduğu hatta işkence sonucu ‘şüpheli’ ölümlerin gerçekleştiği, yine hapishanelerde tutsakların gün be gün ölüme terk edildiği; bunun yanı sıra katliamcı, işkenceci yüzünü kurduğu günden bu yana hiç mi hiç saklama gereği duymayan aksine tarihi bu tarz olaylardan ibaret olan Türkiye’de bu olayın bu denli gündemde tutulması bizi düşündürmüyor değil.

Tekrar altını çizelim; bu yaklaşımımız Münevver Karabulut’un öldürülmesi karşısında duyarsız kaldığımızı göstermez; aksine sorguladığımız, genel anlayıştır. Ege-menlerin izin verdiği kadar ‘özgür’, ‘tarafsız’ olabilen burjuva-feodal basın Münevver Karabulut cinayetini açıktan suni bir gündeme dönüştürmüş ve çarşaf çarşaf/program program işlemiştir. Aslında tam da kendilerinden beklediğimiz şekilde bunu yaparken bile olayın derinliklerine girememiştir. Nerede Cem Garipoğlu’nun amcası ünlü işadamı Hayyam Garipoğlu’na, onun birbirinden kirli ilişkilerine, uyuşturucu ticaretine olay bağlanıyorsa orada basın da el pençe divan durup; sermayedarlara bir selam çakıp gerisin geri uygun adım dönmüştür. Gündemin sunileşmesinden kastımız budur. Olayın gerçekliğinden uzaklaşıp meseleyi magazinsel boyutuyla ele almaya bayılan burjuva-feodal basın bu olayda da aynı tutumunu inatla muhafaza etmiştir.

Basının yanı sıra olaya İstanbul Valisi Muammer Güler’in ve o zamanın İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah’in yaklaşımı da sorgulanmaya değerdir. Bahsi geçen zatlar zaten bizim ve halkımızın gözünde ‘devletin ve milletin bekasını korumak’ gayesiyle yaptıkları icraatlarından dolayı sabıkalıdırlar. Bu olay ise bu bitirim ikilinin

gerçek yüzlerini bir kez daha görmemiz açısından önemli olmuştur. Sabrınıza sığınarak pek sayın I. Cerrah Efendi’nin Münevver Karabulut cinayetinin ardından sarf etme aymazlığını gösterdiği sözleri aktaracağız. Cerrah, kızlarını kaybeden anne babaya; “Kızınızın peşinden gitseydiniz, sahip çıkmamışsınız böyle olmuş” diye seslendi. Aynı Cerrah üç yıldır Taksim’de I Mayıs’ı kutlamak isteyen emekçiye “terör örgütü üyesi/yandaşı” yaftasını yapıştırmış; işkencede katledilen Engin Ceber’in ardından “polis hiç kimseye bir fiske dahi vurmaz” demişti. Karnesi kırıklarla dolu olan Cerrah Osmaniye’ye güya sürüldü ve valilikle cezalandırıldı! Yerine ise yeni bir katil atandı. Bu olayda konumuz Cerrah’ın açığa çıkan bir diğer iğrenç yüzüdür. Genç bir kadının başıboş hareket ettiği için öldürülebileceğini gayet meşru gören Cerrah; aynı zamanda gece sevgilisinin evine giden bir kadının başının boş bırakıldığını düşünebilmektedir. Olayda bahsi geçen zat tam da kendisinden/algısından/anlayışından beklediğimiz şekilde davranmış ve bizi hiç mi hiç şaşırtmamıştır. Osmaniye’nin bağlarında makam keyfi süren bu şahsa öfkemizi ve nefretlerimizi bu vesileyle bir kez daha iletiyoruz.

Geçelim Cerrah’ın ekürü Muammer Güler Beye. Kendisini faşist uygulamaların naif sözcüsü ilan eden Vali, olaydan sonra pek talihsiz(!) açıklamalar yaparak insanları kızdırmış ve tüm sevimliliğiyle yeniden kameraların önüne geçmiş; yanlış anlaşıldığından dem vurarak “Statüsü ne olursa olsun katil veya katiller bulunup cezalandırılacaktır. Kanun önünde herkes eşittir. Ne hukuk ne polis ayırım yapmaz” çıkışıyla gönüllerimizi yeniden fethetmiş, (!) emniyete, idareye, hukuka, topyekûn devlete duyduğumuz güveni yeniden perçinlemeyi başarmıştır!

Upuzun metrajlı bir filme dönüştürülen bu filmin bir diğer aktörü ise Adli Tıp Kurumu olmuştur. Kurum, su yüzüne çıkan iğrençliklerin odağı olma ısrarını sürdürmektedir. Fark edildiği üzere son dönem çekilen tüm filmlerde kendisine rastlamamız mümkün. Güler Zere için bir türlü vermediği karar hâlâ konuşulurken; Susurluk sanıklarına yaptığı jest hafızamızdaki yerini korurken, 2000 ölüm orucu sürecinde Wernice Korsakoff teşhisiyle tutuklulukları sonlandırılan devrimci tutsakları oyna getirip yeniden hapishanelere doldurmuşken bu filmdeki rolünü heyecanla bekliyorduk açıkçası. Kurum ‘kirli masa’ sahnesi ile filmde yerini aldı. Şöyle ki; Münevver

Karabulut'tan önce Adli Tıp'ta otopsi yapılan bir cesedin muayenesinin yapıldığı aynı masaya Münevver Karabulut yatırılıyor. Ancak masayı temizlemek kimsenin aklına gelmediği için Münevver'in üzerine masadan sperm bulaşıyor. Ve pek saygıdeğer Adli Tıp Kurumu bu durumu Münevver'in birden fazla kimseyle cinsel ilişkiye girdiği şeklinde yorumlayıp rapor ediyor. Elbette ki bu durum kafalarda zaten mevcut olan 'bu kızda bir durum var; öldürülmeyi hak mı etti acaba?'

algısını ziyadesiyle güçlendiriyor. Rolünü başarıyla oynayan ATK yeterli bilinç bulanıklığını sağladığını düşünerek başarının vermiş olduğu gururla köşesine çekiliyor.

Sözün özü; bir kurum olarak ATK'nın güvenilirliğinin sorgulanmasının bile bir değeri kalmamıştır. Tüm sorgularının neticesi aynıdır ve her pratikte kendisini göstermektedir.

Filmin sonunda ise; Cem Garipoğlu avukatları tarafından polise teslim edildi. Ardından büyük bir yaygara ile zafer nidaları arasında sevinç çığlıkları atılarak Emniyet'in büyük başarısı (!) kutlandı. Adalet 197 gün gecikmeyle güya yerini bulmuş oldu. Cem Garipoğlu'nun bu kadar süre içerisinde lüks bir sitede kalıyor oluşu, İstanbul dışına hiç çıkmamış olduğu gerçeği, polisin isteyince

yaptığı teknik takipler sonucu iğne deliklerini bile tespit edebilmesi, Cem Garipoğlu'nun ben duymadım-bilmiyorum-görmedim tavrı, Garipoğlu ailesinin yedi düvelce bilinen serveti; hukukun hiç bir zaman objektif olamayacağı gerçeği kafamızı ziyadesiyle karıştırıyor. Bunların yanı sıra Garipoğlu'nun yakalanışının/teslim edilmişinin/eliyle konmuş gibi bulunuşunun/ortaya çıkışının ardından başlayan süreç de önemlidir.

Şunu açıktan ortaya koymak gerekir ki burjuva-feodal hukuk düzenine göre 18 yaşını doldurmamış herkes çocuktur ve 'cezalandırılmaları' bu gerçeğe göre yapılır. Bizim bakışımıza göre çocuk olma kıstası yaş değil, bilinç düzeyidir. 18 yaşını geçmiş ancak bilinci yeterince açık olmayan bir kimse çocuk sayılabileceği gibi 13 yaşında olup da yaşamıyla, pratiğiyle hiç de çocuk sayılamayacak kimseler de olabilir. Mevcut hukuk düzeni kendi değerlendirmesi çerçevesinde bu olayda tutarlı sayılabilir.

Bunun için Garipoğlu'nun çocuk mu, koca adam mı olduğu tartışmaları bizim açımızdan belirleyici değildir. En azından bu münferit olayda esas teşkil etmemektedir. Çünkü bu soru topyekûn hukuk, adalet, düzen, sistem sorgusunu beraberinde getirdiğinde anlamlıdır. Ancak tutarsızlık başka bir noktada karşımıza çıkmaktadır. Bilindiği/bilinmesi gerektiği üzere Türkiye Kürdistanı'nda ellerinde taş izi olduğu gerekçesiyle onlarca çocuk müebbet hapis cezası istemiyelerle yargılanıyor. Yine Adana'da yapılan 'yasadışı' örgüt operasyonunda gözaltına alınan 6 çocuk 'örgüt üyeliği' iddiası ile 35 yıllık hapis istemiyle yar-

gılanıyor. Amed'de 45 gün tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakılan çocuklar kendilerine yapılan kötü muameleden dem vuruyor.

Tüm bunlar ortada iken hukuk düzeninin iki yüzlüğü tekrar tokat gibi yüzümüze çarpıyor. Genç bir kadının bu şekilde katledilmesi hepimiz için üzücüdür. Bu tarz olayların yaşanmamasını ise bu genç kadının yanı sıra Güler Zere için de, Engin Çeber için de, Ulucanlar'da, Buca'da Ümraniye'de, Sivas'ta, Çorum'da, Maraş'ta katledilenler için de, kuyulardan çıkarılan faili meçhuller için de; bir bütün sistemin iki yüzlü, katliamcı yanını karşımıza alarak/farkında olarak öfkemizi büyütüp karşısında savarak sağlayabiliriz.

Ankara YDG

DÜNYAYI SARSAN DAVA ÇİN DEVRİMİ

Gerek ülkemiz özgülünde gerekse de dünya çapında sosyal ve siyasal çalkantıların yaşandığı, sınıf mücadelesinin kimi alanlarda keskinleştiği kimi alanlarda da keskinleşmeye yüz tuttuğu bir dönemden geçmekteyiz. Böyle bir dönemin koşullarının dünya tarihinde yaşanan benzer gelişmeler ve sonuçları ile birlikte anılması, kıyaslanması elbette ki bir tesadüf değildir. Dahası bu durum bilincimizi tazelemek ve tarihte yaşanan sınıf mücadelelerinden dersler çıkartarak bu günümüzü aydınlatmak açısından devrimci bir zorunluluktur.

Geride bıraktığımız yüzyıl sınıf mücadelesinin önünü açacak, bu yola ışık tutacak nice deneyimler ile doludur. 1917 Büyük Ekim Devrimi deneyiminden sonra 1949 yılı da dünya devrimler tarihi açısından büyük öneme sahip bir tarihtir. Elbette ki Çin Devrimi sadece tarihsel bir olgu değildir. 1949 yılının 1 Ekim’inde kuruluşunu ilan eden Çin Halk Cumhuriyeti ile dünya nüfusunun dörtte birini oluşturan Çin halkının bütün zincirlerini kopararak emperyalizme ve feodalizme indirdiği ağır

darbe, günümüzde de emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan halkların verdikleri sosyal kurtuluş mücadelelerine ışık tutar niteliktedir. Ve biz genç devrimcilerin bu devrimi kavraması, bugünün koşulları bağlamında yorumlaması ve çıkartılan deneyim ve derslerle devrimci bir mücadele hattı geliştirmesi verdiğimiz mücadele açısından büyük bir öneme sahiptir.

Çin Devrimi bizlere kitleler ile olan bağımızda, halka hizmet etme noktasında, emperyalistlere ve onların yerli uşaklarına karşı verilecek mücadelede ve daha birçok alanda somut deneyimler sunarak yol göstermektedir.

“Yıkılmayan tek kale kitlelerdir!”

Başkan Mao sınıf mücadelesinin meşakkatli yolunda en büyük öğretmeni kitleler olarak görmekte ve “Yıkılmayan tek kale kitlelerdir” sözü ile kitlelere olan güvenini bizlere de göstermektedir. Kitlelerin öğretmenliğini esasa almak sınıf mücadelesinin sürekliliği ve başarısı açı-

sından bir zorunluluktur. Bir savaşın kitlelere dayanmak zorunda olduğunu ve zaferin de gene kitlelerin eseri olduğunu anlık da olsa aklımızdan çıkarmamamız gerekir.

“Kitlelerin öğretmeni olmadan önce öğrencisi olmayız” belirlemesi kitleleri hissetmeye, onların düşüncelerine ve eleştirilerine olan ihtiyacımızı somutlar niteliktedir. Ve her şey esas olarak halka hizmet etme şiarı etrafında düğümlenmektedir. Halka hizmet etmenin yolu kitleleri dinlemekten, onlardan bir an dahi olsun ilgiyi kesmemekten ve en önemlisi, ne olursa olsun kitle ilişkilerinden çıkartılan derslerle birlikte gene kitlelerin çıkarlarına denk düşen bir mücadele hattı örmekten geçmektedir. Mao yoldaş bu çalışma tarzını “kitlelerden kitlelere” olarak formüle etmiştir. Halkın olanca zenginliğini mücadeleye katmak ve halkı harekete geçirmek için bu formül hayati bir önem taşımaktadır.

Başkan Mao bir gün kendisine yöneltilen “Kitleleri harekete geçirmeliyiz, ama nasıl?” sorusuna “Onları seferber etmeliyiz. Sözle, bültenlerle, gazetelerle, bildirilerle, kitaplar ve broşürlerle, tiyatro ve filmler aracılığıyla, okullar aracılığıyla, kitle örgütleri ve kadrolar aracılığıyla seferber etmeliyiz.” cevabını vererek her şeyin mücadelenin bir aracı haline getirilebileceğine dikkat çekmiştir. Keza Çin’de bunların hiçbiri sözde de kalmamıştır. Mao yoldaşın yuvarıkta belirttiği ve belirtmediği birçok şey kitleleri harekete geçirmek ve mücadelenin bir parçası haline getir-

mek için yaşama geçirilmiştir, olumlu sonuçlar doğuracağı düşünülen hiçbir yol ve yöntem yadsınmamıştır. Bunların içerisinde en önemli olgu ise kitleyle olan bağların asla koparılmaması ve sürekli geliştirilmesi olmuştur. Ve bu olgu kökleri toprak ile her an daha fazla bütünleşen bir ağaç misali Çin halkını adım adım zafere taşımıştır.

Çin Devrimi yüzyıllar boyunca ezilmiş ve sömürülmüş bir halkı topyekûn devrimci mücadeleye katması açısından da incelenmesi ve örnek alınması gereken bir yerde durmaktadır.

“Emperyalizm kağıttan kaplandı!”

Çin Halk Cumhuriyeti’nin kuruluşu 1 Ekim 1949’da Pekin’de yapılan, Çin halkının emperyalizme, feodalizme ve komprador kapitalizme vurduğu ağır darbeyi haykırarak bir miting ile ilan edilmiştir.

Bu zafer “emperyalizm kağıttan kaplandı” söylemini tarih sahnesinde bir kez daha haklı çıkarmış, sınıf mücadelesinde de yeni ve büyük mevziler kazanılmasına olanak sağlamıştır. Ezilen milyonların haklı ve meşru mücadelesinin ancak örgütlü bir mücadele ile olabileceğini, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin tüm iç sorunlar dışında aynı zamanda emperyalizme karşı verilecek bir mücadele ile zafere gideceği gerçeğini bir kez daha halklara göstermiştir. Çin Devrimi’nin kat ettiği yollar dünya halkları için yarına ışık tutan bir yol gösterici olduğu gibi, verdiği derslerle de tarihsel bir miras olma özelliği kazanmıştır.

Bugün de dünya üzerinde emperyalizmin savaş, sömürü ve yağma ile halkların geleceklerini yok ettiği koşullarda, IMF ve Dünya Bankası eliyle ekonomik tahakküm ve dayatmalarla açlık ve yoksulluğu kader gibi sunduğu koşullarda biz genç devrimciler bu tarihsel mirasların yol göstericiliğine çok daha fazla ihtiyaç duymaktayız, duymalıyız.

Kırıntılar sunan, özgürlükleri ve hakları yok sayan emperyalist sisteme karşı gerçek mücadelenin, halkların kurtuluş kavgasının yolu dünya devrim tarihlerinde çok net olarak durmaktadır.

AYIN İNCİLERİ

Ayin Eğitim İncisi

R.T. Erdoğan: “Her üniversite mezunu iş bulur diye bir kural yok”

Ayin Hukuk İncileri

Diyarbakır Savcılığı: Diyarbakır Barosu hakkında Kürtçe ajanda bastırıldığı için soruşturma başlattı, soruşturma kapsamında w, x ve q harflerinin ek masraf yarattığı ve kamu zararı oluşturduğunu iddia etti. Yargıtay: 2005 yılında Siirt’te eylemcilere ateş ederek bir kişiyi öldüren Uzman Çavuşa beraat kararı verdi.

Ayin Açılım İncisi

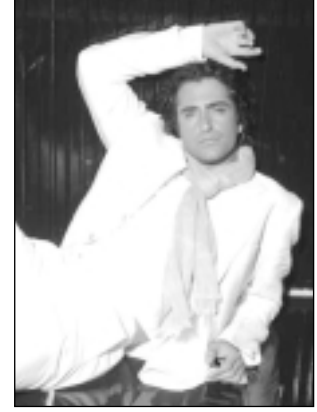
Akif Akkuş (MHP Mersin Milletvekili): “Kürt diye bir millet, Kürtçe diye bir dil yoktur”

Ayin Samimi İncisi

Hakkı Süha Okay (CHP Grup Başkanvekili): “TSK’nın bu kadar güncel siyasetin içinde yer almasını doğru görmüyorum” (Genelkurmay Başkanının “açılım konusunda televizyonlardaki tartışmaları izlemeyin” demesi üzerine)

Ayin Sanat İncisi

Mahsun Kırmızıgül (şarkıcılıktan “toplumsal” sinemacılığa atlayan yeni “Yılmaz Güney”): Güneşi Gördüm filmiyle yabancı dil en iyi film dalında Oscar Adayı oldu.

UNUTMAYACAĞIZ! AFFETMEYECEĞİZ!

12 yaşındaki Kürt kızı Ceylan Önkol, Diyarbakır'ın Lice'ye bağlı Şenlik Köyü Hambaz mezrasında hayvanları otlatırken, karnına isabet eden havan topu nedeniyle paramparça oldu! Savcı ve doktor "can güvenliğimiz yok" diyerek köye girmedi. Ceylan'ın parçalanmış bedeni caminin imamı ve annesi tarafından toplanarak karakola götürüldü. Üzerinden haftalar geçmesine karşın devlet cehpesinden tek bir açıklama yapılmadı.

Devrimci sanatın sıcak namlusu:

Yılmaz Güney

www.partizanarsiv.net